

Utopia

Studentavisa

i Tromsø

NR.11, 24. OKTOBER 1994 - 19. ÅRGANG

Sterkt diskriminerende fra flyselskapene

Demonstrasjon

*mot utkastelse av tamil-
ske studenter.*

Side 6-7

Husleienemnden

*skal sørge for at stu-
dentene ikke blir tynt i
et stramt boligmarked.*

Side 8

UKA er ikke død

*Det jobbes på spreng
med å arrangere stu-
dentuka i mars*

Side 28

....er et organ for studentene ved Universitetet i Tromsø. Avisen gis ut med støtte fra Student-samskipnaden.

Tamiler og engasjement

Tamilene i Norge blir kastet ut. Myndighetene mener at det er rolig nok på Sri Lanka til å sende tamilene hjem. Foreløpig har det vært en skjør våpenhvile som har vart noen få uker. Det er for tidlig å sende folk hjem så tidlig. Våpenhvilen må

få tid til å feste seg i dette landet, som har vært preget av uroligheter og krig i mange år.

Myndighetene har også sett sitt snitt til å sende hjem tamiler som er under utdanning. Og det er svært betenkelig. Norge, som et rikt og godt utviklet land, må ta på seg ansvaret for å hjelpe utviklingsland til å skaffe seg høyt utdannede mennesker. Vi bør strebe etter å dele vår utvikling og våre kunnskaper med disse landene. Og da må ikke myndighetene bruke ethvert påskudd til å sende flyktninger under utdanning hjem. Det må ikke bli slik at når man hører om en våpenhvile så vet en at studenter sendes tilbake til en uvis situasjon. Det er derfor gledelig at mange deltok i demonstrasjonen i forrige uke. Men vi bør også merke oss at svært mange studenter satt igjen i Breivika og ikke bry seg om å vise sin solidaritet med medstudenter. Hvor har det blitt av den bevisste og samfunnsengasjerte student? Kanskje engasjementet kommer til syne ved statsbudsjettstider når det gjelder vår egen lommebok?

Flyskapene har strammet inn på bruken av sjansebillett. Studenter over 31 år mister denne muligheten til å reise billig. Dette vil antageligvis ramme kvinnelige studenter fra Nord-Norge hardest. Det er smålig av flyskapene å straffe denne gruppen for at de velger å sette igang med høyere utdanning litt seinere i livet enn det som er vanlig. Her bør noen gripe inn og sørge for at den nye praksisen til flyskapene endres.

Det florerte med mistillitsaker forrige semester. Men det ser ut til at disse har rent ut i sanden. Hva er vitsen med å erklære mistillit mot rektor og/eller studentstyreleder hvis disse ikke følges opp på noen måte?

Håvard Arntsen

Universitetet, et oppdrettsanlegg?

Kunnskap omtales som en form for produksjon, som man tror man kan måle og gripe ved kvantitative begreper. I dette systemet er studenten råvaren.

Tegning: Erik Ødegaard

KRONIKK

Den høyere utdanning i Norge har de siste årene vært preget av høy studenttilstrømmning. Samtidig ser vi konturene av en gradvis omlegging av høyere utdanning. Denne omleggingen kommer først og fremst til uttrykk ved en rekke krav til effektivisering på flere områder. Tilsynelatende kan tiltakene virke tilfeldige, men samlet sett utgjør de en klar tendens: Studentene omtales som vekttallsproduserende enheter, og kravene til gjennomstrømmning av disse enhetene øker. Via strengere krav til å gjennomføre studier på normert tid, og forskjellige forslag til straffetiltak for dem som av en eller annen grunn ikke maktet dette. Disse tiltakene innebærer viktige verdivalg, selvom de kan synes som en del av en instrumentell, administrativ prosess. Kunnskap omtales altså som en form for produksjon, som man tror man kan måle og gripe ved kvantitative begreper. I dette systemet er studenten råvaren.

Bruken av disse begrepene hviler på et effektiviseringsideal, og kan sees som et symptom på at universitetet befinner seg i et ideologisk vakuum. I en tid hvor idealer ikke kan tas fram ved høylys dag, uten å pakkes inn i ironiske vendinger, forsøker en å la basisen for universitetets virksomhet framstå som nøytral. Men dette innebærer ikke nødvendigvis at arenaen for formålene forsvinner, eller etterlates tom. Arenaen inntas av Næringslivets retorikk og formålsdefinisjoner. Og universitetet benytter faktisk denne retorikken for å omtale

sin virksomhet: Resultatparametre, dr.grads produksjon og strategisk forskning er noen eksempler.

Næringslivets fokusering på kvalitetssikring har fått sin parallell på universitetet i begrepet studie kvalitetsbegrepet.

Studiekvalitetsbegrepet defineres vanligvis som et forhold mellom antall ansatte og studenter, der målet er å produsere flest mulig vekttall. Definert på denne måten, forveksles det kvalitative med det kvantitative. Det sørgelige er at når det «åpne universitetet» besluttet å lukke ISV, var dette studie kvalitetsbegrepet et av de viktigste premisene.

Årsaken til at universitetet gjør bruk av denne retorikken i beskrivelsen av sin virksomhet, kan være et legitimeringsbehov der en størst mulig grad av likhet med Næringslivet er forankringen.

En kan spørre seg om denne omleggingen, om bruken av de administrative verktøy og begreper, egentlig har noen betydning utover det å være rammer. Kan begrepene fungere som rammer, -nøytrale i sitt forhold til det de omgir, nemlig forskning og læring? Vi tror ikke det. Tvert imot bidrar disse begrepene til en strukturering av pensum, eksamensform, studieform og i siste instans forskning på en uheldig måte. Konkret er det en tendens på de fleste lavere grads studier mot å rasjonalisere ved å stramme inn på muligheter til å legge opp selvvalgt pensum, og ved å erstatte hjemmeeksamener med 8-timers eksamener. Dette legger føringer på studentenes læringsmåte og -mål. I kjølvannet av dette bedømmes fore-

lesninger som gode i den grad de fungerer som eksamensservice. Det er oppsiktsvekkende at studentene er pådrivere i denne utviklingen og at vitenskapskaplig ansatte faktisk følger opp. Når forelesningsnotater betraktes som ens bevoktede eiendom og høyst private nøkkel til eksamen, som ikke kan lånes ut til andre studenter i frykt for at dette konkurransefortrinnet kan mistes. Og når forsøk på å få en gang debatt i undervisningen oppfattes som avsporinger på ferden mot eksamen, kan en spørre seg om universitetet er i ferd med å bli landets største oppdrettsanlegg.

Denne utviklingen innebærer at en gradvis fjerner seg fra en forskningsnær undervisning, og at universitetets rolle som en selvstendig kritisk instans trues.

Vi mener det er behov for en grunnleggende debatt om universitetet, der universitetet selv legger premisene.

Vi vil ta spørsmål i relasjon til dette opp til debatt i Vitenskaps teoretisk Forum utover våren.

Spørsmål i en slik debatt kan være:

Hva er universitetets ide og formål?

Hva bør universitetets kunnskapsideal være?

Hva er god forskning?

Hvilken rolle skal universitetet ha i samfunnslivet?

Er høyere utdanning en rettighet?

Har universitetet en funksjon som en kritisk instans i et demokrati?

Av: Lotte Rogg og Tone Brekke

Internasjonalisering utenfor Europa!

Av redsel for at gjesten ikke vil gå, tør man ikke invitere ham inn. Det er kjernen i norske myndigheters politikk overfor studenter fra utviklingsland og Øst-Europa, etter at det såkalte «kvoteprogrammet» ble satt i kraft høsten 1994.

De viktigste endringer som kom i kvoteprogrammet er at utenlandsstudenter tas opp på kortvarige utdanningsprogrammer på 1-4 år, og at undervisningen innenfor programmene skal foregå på engelsk. Særlig dette siste kravet har ført til en kraftig reduksjon i antallet studenter disse landene.

I år har 266 studenter fra utviklingsland og Øst-Europa fått plass på norske universiteter og høyskoler. Dette er mer enn en halvering i forhold til tidligere år. Samtidig sender Norge ut omlag 8.500 studenter i 1995. Misforholdet mellom antall studenter vi sender ut og tar i mot øker. Dette misforholdet har gjort f.eks. Universitetet i Bergen mener at studentutvekslingspolitikken skader Norges anseelse i utlandet. Dette til tross for at vi bl.a. gjennomlede en EU-kamp det sterke røster på ja-sida vektløst behovet for internasjonalisering. Norsk studentsutvekslingspolitikk preges i dag mer av europeisering gjennom Eus ulike rammeprogram. enn av internasjonalisering.

Å legge til rette for flere studenter fra andre land handler ikke om veldeighet, ei heller om bistand. Økt internasjonalisering har andre og mer egennyttige begrunnelser. Forskning er i sin natur internasjonal, og krever internasjonale impulser. Et annet viktig mål med internasjonalisering er å gi studenter fra utviklingsland og Øst-Europa kunnskap og forståelse for norsk kultur og tenkemåte. Gevinsten ved økt internasjonalisering er gjensidig. Utviklingsland og Øst-Europeiske land har behov for ressurspersoner som kjenner vestlig tenkemåte og kultur. Og Norge har behov for folk i andre land som har kjennskap til Norge, som bl.a. kan bidra til å fremme næringspolitisk virksomhet.

SV har lagt inn et forslag i Stortinget til en rekke endringer i reglene for kvoteprogrammet. Først og fremst er det viktig å fjerne kravet til engelsk som undervisningsspråk. Dette kravet hindrer internasjonaliseringens viktigste mål, nemlig kulturutveksling. Ved at studenter fra utviklingsland og øst-europeiske land ikke får norskundervisning vil innsikt i norsk kultur og tenkemåte nødvendigvis bli mangelfull.

Kravet om engelsk som undervisningsspråk legger også sterke begrensninger på hvilke kurs og opplæringsstilbud studentene kan følge. En konsekvens av språkkravet er at universitetene i Trondheim og Tromsø ikke har fått tildelt kvote, til tross for at begge universitetene har søkt om det.

SV vil videre sikre muligheter til individuell rekruttering, utover de samarbeidsavtaler mellom institusjonene som kvoteprogrammet bygger på. Idag er situasjonen den at Norge nesten bare tar opp studenter på kvoteprogrammet og i forbindelse med institusjonsavtaler. Få eller ingen kommer på individuell basis. Dette har uheldige virkninger i forhold til hvilke studenter som får anledning til å komme.

Stortinget har vedtatt kvoter på 600 studenter fra utviklingsland og 150 studenter fra Øst-Europa over en fireårsperiode. Dette er for lavt. SV ønsker å øke disse til henholdsvis 1200 og 300. Dette kan imidlertid fort bli en symboldebatt så lenge kvoteprogrammet er lagt opp slik at folk ikke skal komme i det hele tatt.

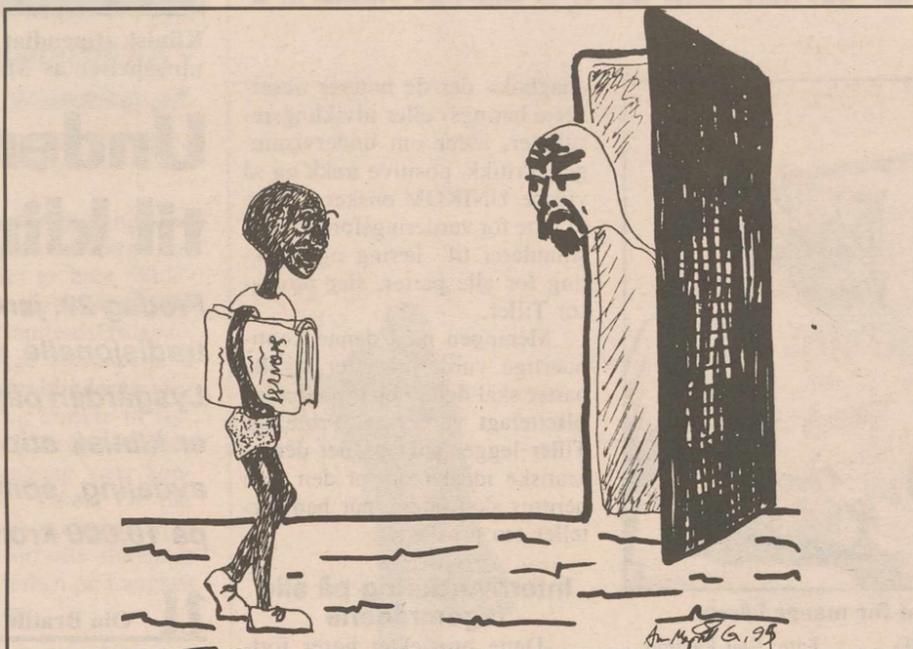
Et forslag for å øke antallet utenlandsstudenter fra utviklingsland og Øst-Europa er å ta lærdom fra USA. Der satser man målbevisst på å tiltrekke seg studenter fra hele verden, gjennom sine «Fulbrightstipender». Kanskje vi skulle lage en norsk stipendordning à la Fulbright og kalt det «Gudmundstipendet». Det

ville sikre flere utenlandsstudenter til Norge - og Statsråden et godt ettermæle.

De andre nei-partiene har støttet våre forslag bl.a. i forbindelse med statsbudsjettet. Nå utfordrer vi ja-partiene på Stortinget til å si ja til internasjona-

lisering, og ikke bare europeisering. En tilg både ja- og nei-folk burde lært av høstens EU-kamp er at verden er større enn Europa.

Av Stortingsrepresentant
Øystein Djupedal, SV

Tegning: An-Magritt Gjertsen

MÁTKEDOARJJA SÁMI STUDEANTTAIDE VÁLDOFÁGA DAHJE DOAVTTERGRÁDA DÁSIS ROMSSA UNIVERSITEHTAS

Romssa Universitehta váldofága dahje doavttergráda studeanttat, geat devdet gáibádu-said čuožžut sámi jienastuslogus, sáhttet oheat mátkedoarjaga lohkat olgoriikka universitehtain jahkebeali (ovtta semestera). Mátkedoarjjafálaldat lea geahččalanprošeakta mii galgá nannet álgoálbmotstudeanttaid vejolašvuodaid lonohallat dieduid ja máthu, ja galgá maid movttiidahttit eanet sámi nuoraid váldit alitoahpu. Olgoriikkamátkkis galget studeanttat oahpásmuvvat ja nannet oktavuodaid, juohkit dieduid sámiid birra ja juohkit dieduid Romssa Universitehta sámi dutkamiid birra. Studeanttaid čálus/bargu galgá leat surggiin mat guoskkahit álgoálbmogiid kultuvrra, giela, šosiálalás dili, servodaga, ekologijja, luondduriggodagaid dahje riektedili. Obbalaš prošeaktačilgehus ferte leat ocalmasa fárus.

1995as juolludit mátkedoarjaga golmma studentii. Sámi dutkamiid guovddás lea juo juolludan guokte mátkestipeandda 1995as. Dás almmuhit goalmmát mátkestipeandda. Olgoriikkamátki berre leat semestera guhko, ja mátkki ferte dahkat 1995as. Ohcan sáddejuvvo Romssa Universitehtii, Sámi dutkamiid guovddáži, 9037 Romsa.

Ohcanáigemearri 1995 olgoriikkamátkái lea skabmamánu 1. beaivvi.

Eanet dieduid, njuolggadusaid ja ohcanskovi oáččut Sámi dutkamiid guovddázis, telefuvdna 77 64 55 35 dahje 77 64 55 36. Telefaks 77 67 66 72

REISESTØTTE TIL SAMISKE STUDENTER PÅ HOVEDFAG ELLER VED DOKTORGRAD UTDANNINGENE VED UNIVERSITETET I TROMSØ

Samiske studenter på hovedfags- eller doktorgradsnivå ved Universitetet i Tromsø, som fyller kriteriene for å stå i samemanntallet, kan søke reisestøtte til opphold ved et utenlands universitet. Reisestøtteordninga som er et prøveprosjekt, skal bidra til å styrke urfolks mulighet til å utveksle informasjon og kunnskap, samt til å rekruttere samer til høyere utdanning. Gjennom sitt opphold ved utenlandske universitet skal studenten knytte kontakter og informere om samiske forhold og forskning ved Universitetet i Tromsø. Studentens oppgave/avhandling må være relatert til urfolks kulturelle, språklige, samfunnsmessige, økologiske, naturgitte eller rettslige situasjon. Vedlagt søknaden må det følge en utfyllende prosjektbeskrivelse.

For 1995 gis det reisestøtte til 3 studenter. Senter for samiske studier har tildelt to reisestøtter for 1995. Med dette lyser vi ut den tredje reisestøtten. Utenlandsoppholdet bør ha en varighet på ett semester, og reisen må gjennomføres i løpet av 1995. Søknaden skal sendes Universitetet i Tromsø v/Senter for samiske studier, 9037 Tromsø.

Søknadsfrist: 1.mars 1995 for utenlandsopphold 1995.

Nærmere opplysninger, retningslinjer og søknadsskjema fås ved henvendelse til Senter for samiske studier, Telefon 77 64 55 35 eller 77 64 55 36. Telefax 77 67 66 72

SÁMI DUTKAMIID GUOVDDÁS
SENTER FOR SAMISKE STUDIER

Romssa Universitehta/Universitetet i Tromsø

9037 Tromsø, telefon 77 64 40 00, telefax 77 64 49 00

Utopia

Universitetet - ISV
9037 Tromsø

Tlf: 776 44283
Fax: 776 45199

Ansvarlig redaktør:
Håvard Arntsen

Desksjef:
Henning Jensen

Kulturredaktør:
Ellisiv Lindkvist

Fotoansvarlig:
An-Magritt Gjertsen

Redaksjonssekretær:
Brynjar Dahl

Sivilarbeider:
Jørgen Flint

I redaksjonen:
Snorre Sanner, Øyvind Eggen, Ingrid Neerland Walseth, Anders Røeggen, Ola Bratlie, Kim Bye Bruun, Lisa-Therese Amundsen, Torgeir Eike-land, Solveig M.L.Kavli, Henrik Ormåsen, Børre Fevang, Toralf Melsom, Elin Haugdal, Espen S. Larsen, Christine Haraldsen, Andreas Lorange, Kristian Wengen, Joakim Lie, Kaja Baardsen, Rachel Andersen, Roy Johansen, Jens Nordstrand (tegninger), Sten-Rune Roland, Frank Rune Johansen, Ole Andreas Hoen, Fredrik Nilsen, Morten Skogly, Åsgeir Johansen, Marianne Strøm, Anne Erntsen, Torkil Emberland, Thomas Harris, Karl Inge A. Skogholt, Vidar Dons Lindrupsen, Vibeke Isaksen, Alexander Kristiansen, Verena Wolf, Nina Hellerud, Susanne Hætta, Andre Bruun, Yngve Kveli, Kari Myklebost, Amund Sjølie Sveen, Geir K Ronland, Trond Gabrielsen.

Trykk:
Bladet Tromsø, i et opplag på 5000.

Annonsepris:
5 kroner pr. spaltemm.

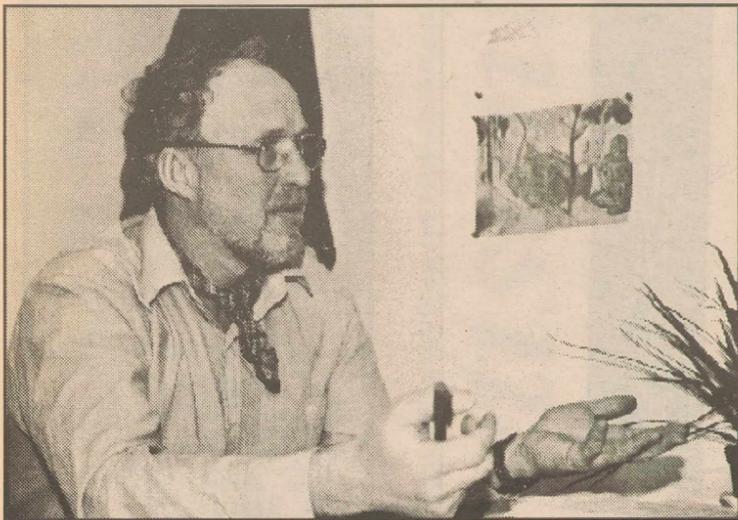
Forsidefoto:
An-Magritt Gjertsen

Neste deadline:
16. februar 1995

Utopia tar gjerne imot leserinnlegg. Skriv kort og poengtert, så når du flere med dine meninger. Redaksjonen forbeholder seg retten til å forkorte.

Dårlige lærere på Universitetet

Mange studenter på UiTø rister oppgitt på hodet over undervisningssituasjonen. Forelesningssalene er overfylte på mange fag, og for mange lærere holder et svakt pedagogisk nivå. Studentene klager, men så lenge det ikke gjelder studentøkonomien, virker det ikke som om vi er særlige flinke til å rydde opp i problemene.

Professor Tiller ved UNIKOM mener at for mange lærere ved UiTø har dårlige pedagogiske evner. Foto: Geir Kastmo

U Ola Bratlie

En del av stillingen til de universitetsansatte er undervisning og oppfølging av studentene gjennom veiledning. Utopia har mottatt indikasjoner på at standarden blant de universitetsansatte er for dårlig på dette feltet. Mange studenter går rundt og murrer i gangene over dårlige forelesninger. Spørsmålet mange stiller seg er hva de kan gjøre med dette undervisningsproblemet, og hvilke virkemidler det lønner seg å bruke.

UNIKOM

UNIKOM holder til i det nye forskningscenteret i Breivika. Denne institusjonen utfører oppgaver både innenfor universitetet og utenfor i blant annet bedrifter. Utenom pedagogisk utdanning innen UiTø utfører også UNIKOM oppgaver for å sikre organisasjonsutvikling, kvalitets-sikring og lignende utenfor universitetet.

Tom Tiller, som er universitetsansatt som professor på UNIKOM, sier at det finnes en del brukbare undervisere ved UiTø i dag.

- Men det finnes også altfor mange dårligere undervisere, sier professor Tiller.

Professor Tiller har lang fartstid bak seg blant ulike utdanningsinstitusjoner, og mye av hans tid har gått med til forskning på ulike pedagogiske felt.

- Jeg synes det er synd at mange studenter oppfatter deler av undervisningen som kjedelig og lite relevant for faget de studerer. En ting er det hvis lærerne oppfører seg dårlig, eller unngår å møte opp på undervisningen. Dette må det i tilfelle slås hardt ned på. En annen ting er det hvis en foreleser virker uforberedt, og ikke har evne til å lære bort et fag i en undervisningssituasjon. I slike tilfeller må begge parter,

både studenter og lærere, stille seg åpne til forslag for hva som kan gjøres bedre. Ingen er tjent med at studentene ikke lærer faget sitt, sier professor Tiller.

Også studentenes ansvar

-En måte å forbedre undervisningen på, hvis læreren har problemer med å lære bort faget, er å danne en liten gruppe med studenter, toppen 4-5 stykker, be med seg læreren på en kopp kaffe og legge fram problemet. Vanskeligere er det ikke. Men en ting er sikkert, og det er at et slikt pedagogisk problem ikke blir løst av seg selv. Det må være toveis kommunikasjon mellom lærere og studenter, både under undervisningen og utenfor forelesningssalen. Slik er det mulig å ta ondet ved roten, og heller plante ned et godt frø, argumenterer professor Tiller.

Kvalitetssikring gjennom UNIKOM

Det kan være flere alternativer for hvordan kvaliteten på undervisningen kan sikres. UNIKOM arrangerer i regi av universitetet pedagogiske seminarer for nytillsatte. Dette pedagogiske seminaret er obligatorisk for alle som skal ansettes i en fast stilling ved UiTø i dag. Dette er en forholdsvis ny ordning som kun har fungert i et par år. Og det er i følge professor Tiller for tidlig å si om undervisningspersonellet har hatt nytte av denne ordningen.

-Det vil ennå ta flere år før UNIKOM har sikret resultater på hvor godt programmet med pedagogiske seminarer har fungert, opplyser professor Tiller.

-Vi på UNIKOM har nettopp begynt med et internvurderingsprogram for vår virksomhet. Hensikten med dette programmet er å utvikle seg personlig, gruppen eller organisasjonen. Alle studentene og de ansatte har fått et slikt hefte med sin personlige

«dagbok» der de noterer observerte lærings- eller utviklingsresultater, ideer om undervisningen, kritikk, positive trekk og så videre. UNIKOM ønsker å legge til rette for vurderingsformer som stimulerer til læring og utvikling for alle parter, sier professor Tiller.

Meningen med denne kontinuerlige vurderingen er at alle parter skal delta i en systematisk tilrettelagt vurdering. Professor Tiller legger vekt på det demokratiske idealet om at den som berøres skal høres, når han forteller om prosjektet.

Internvurdering på alle fagområdene

-Dette prosjektet hører fortsatt bare hjemme på UNIKOM, men tirsdag 31/1 hadde vi et møte med den øverste administrasjonen på UiTø. Vi oppfattet administrasjonens reaksjoner som meget positive. Dette vil føre til en nærmere kobling mellom undervisningspersonellet og studentene ved UNIKOM.

-Hvorfor ikke overføre denne ideen til undervisningspersonellet og studentene ved alle fagområdene på UiTø? spør professor Tiller seg.

Han ser helt klare fordeler ved denne koblingen mellom ansatte og studenter.

-Dette dokumentet som vi har delt ut i UNIKOM kaller vi et refleksjonsdokument, og det blir brukt av både studenter og lærere. Disse bruker dokumentet til skriftlige sluttvurderinger. Neste trinn er at studentene setter seg sammen i grupper og diskuterer alle de tankene de har gjort seg om undervisningen og så videre. Til slutt blir det foretatt en plenumsdrøfting mellom studenter og lærere. Det er nettopp her nøkkelen til forbedringer ligger; i kommunikasjon, hevder professor Tiller.

Med internvurderingsprogrammet følger det også en målsetting. Denne tar utgangspunkt i at både studentene og de ansatte tar vurderingsoppgavene på alvor og makter å bygge opp et godt begrunnet og praktisk gjennomførbart system for vurderingsarbeidet.

Professor Tom Tiller mener at hvis uheldige situasjoner oppstår i undervisningsforholdet mellom lærer og elev, må det løses gjennom kommunikasjon og konstruktiv kritikk.

-Ingen tjener på at noen vil «ta» enkelte forelesere. Jeg vet at studentene er en gruppe rasjonelt tenkende individer som er i stand til å ta initiativ gjennom små grupper, og tilkalle seg lærerens oppmerksomhet og utføre små oppklaringsmøter, sier professor Tiller til slutt.

Klinisk stipendiat Tove Riise (til venstre) blir tildelt undervisningsprisen av Marianne Fredriksen. Foto: Ola Bratlie

Undervisningspris til klinisk stipendiat

Fredag 27. januar delte fagområdet medisin ut sin tradisjonelle undervisningspris. Dette skjedde i Lysgården på MH-bygget. Det var Tove Riise, som er klinisk stipendiat på revmatologisk medisinsk avdeling, som vant undervisningsprisen. Prisen på 10.000 kroner ble gitt av fagområdet medisin.

U Ola Bratlie

-Jeg ble meget overrasket og glad da jeg hørte at det var jeg som hadde vunnet prisen. Det var en særdeles hyggelig overraskelse, sier Tove Riise.

Det var medisiner-student Marianne Fredriksen fra kull-89 som hadde æren av å overrekke prisen til Riise. Hun har selv hatt Riise som underviser, og har bare gode referanser å gi.

-Tove Riise har en veldig god evne til å lære bort, og hun gir hver enkelt student en meget god personlig oppfølging, hevder Fredriksen.

Dette var noe av grunnene til at vi valgte ut Riise blant alle de andre.

Det var i tillegg til Riise tre andre nominerte, men disse navnene er ikke åpne for publikasjon. Det er bare de som satt i kommisjonen som vet navnene.

<m>Nyansatt

<Tove Riise er forholdsvis nyansatt på UiTø, og hun har derfor gått igjennom det obligatoriske pedagogiske seminaret som i dag drives i regi av UNIKOM. Tidligere var det APPU (Avdeling for Praktisk Pedagogisk Utdanning) som drev disse pedagogiske seminarer.

-Jeg har fått mye ut av disse kursene, og de har skapt

grunnlaget for mye av de ideene jeg har angående undervisning. Den gruppen jeg gikk på var veldig god, og i tillegg hadde vi det fint sosialt sammen, etter kurset var ferdig fortsatte noen av oss å møtes. Slik har vi holdt oss samlet, og vi har hatt muligheter til å videreutvikle oss rent pedagogisk, sier Riise.

Kun fagområdet medisin

-Det hadde vært en god ide å gjennomføre en slik utdeling blant de andre instituttene. Jeg tror det ville føre til at underviserne kunne heve nivået for å oppnå denne prisen, sier Riise.

Undervisningsprisen på fagområdet medisin er ikke særlig kjent, hverken på medisin- og helsefag eller blant de andre instituttene på UiTø. Riise og Fredriksen er begge enige om at det ville være en fordel om prisen ble mer kjent blant de ansatte.

-Undervisningsprisen ville være som en gulrot som lokker til bedre innsats blant oss ansatte på universitetet. Men det forutsetter at prisen blir bedre kjent, og at det blir mer prestige i å vinne den. Jeg håper at prisen i fremtiden vil kunne stimulere til økt kvalitet på undervisningen, sier Riise.

FOTO OG KUNST UTSTILLING UNDER UKA-95

Studentenes fotoklubb arrangerer salgs- /utstilling under UKA-95. Alle amatørkunstnere ønskes velkommen med sine farge eller svart/hvitt bilder, malerier skulpturer o.l. Kunstverkene vil bli utstilt i Hovedgården i tidsrommet tirsdag 7/3 til fredag 10/3. Ønsker DU å delta ta kontakt med Studentsamfunnet eller fotoklubben.

ETTERLYSNING!

Pedagogikkstudenter som skal arrangere PNS-landsmøte i Tromsø, kontakt: ISP 67 14 84 90

Studenter over 31 år får ikke flyhaik

-Sterkt kvinne-diskriminerende, er studentstyrets nestleder Eirin Ytrebergs umiddelbare kommentar til at SAS, Braathen og Widerøe, uten varsel har endret reglene for studentmoderasjon på fly. - Det er hovedsaklig kvinner som tar utdanning på heltid etter fylte 31 år.

U Trond Gabrielsen

-Begrunnelsen om internasjonal samkjøring, skal ikke ramme norske studenter som må reise med fly i Norge. Studenter i Nord-Norge rammes spesielt hardt, fordi avstandene er store og andre kommunikasjonsmidler er dårlig utbygd, sier hun videre.

De tre flyselskapene, SAS, Braathen og Widerøe, har bestemt å fjerne flyhaik for studenter over 31 år. De begrunner dette med at det norske regelverket må samkjøres med det internasjonale etter EØS-avtalen. Generelt ønsker de også å skjære ned antall standby-plasser for å hindre forsinkelser. Regelen om at en må være norsk statsborger for å få moderasjon er nå fjernet. EØS-avtalen skal sikre at alle moderasjoner innenlands også gis til andre EU og EFTA borgere. I 1990 forsøkte flyselskapene å fjerne alle superhaikere. Men myndighetene på den gang selskapene å gi moderasjon til studenter og militære. 1.4.94 ble det åpnet for frikonkurranse i luftfarten innenlands. Myndigheten til å fastsette moderasjonene ble delegert til flyselskapene. De har i dag bare

meldeplikt overfor myndighetene hvis de endrer kriteriene for moderasjon. Det er bare Widerøe som mottar statsstøtte. Slikt sett kan ikke Samferdselsdepartementet pålegge selskapene å endre reglene. Det blir derfor viktigere å rette seg direkte til flyselskapene. Studentorganisasjonene har ikke engang vært konsultert i denne saken. De har derfor ikke hatt mulighet til å gjøre noe før fortvilte studenter ble avvist i skranken på Langnes flyhavn forleden.

Kontakter departementet

Studentstyret ved UiTø har allerede sendt ut pressemeldinger hvor de krever at alle studenter, uansett alder, skal kunne kjøpe den type rabattreiser de ønsker. Det reageres sterkt på at studentene ikke er blitt forhåndssvarslet om nyordningen. NSU sentralt vil følge opp saken, og det er tatt kontakt med de andre universitetene om felles strategi. Konkret vil dette bety framstøt overfor samferdselsdepartementet og flyselskapene. I de meldinger som blir sendt ut til flyselskapene vektlegges det at internasjonal samordning med grense for moderasjon ved fylte 31 år, må skje uavhengig av

Studenter over 31 år mister retten til flyhaik med Braathen, Widerøe og SAS.

Foto: An-Magridd Gjertsen

innenlandske regler for moderasjon.

Hvem rammes ved UiTø?

SAS kan opplyse at det hvert år er 100 000 passasjerer som reiser standby med dem. De vet hverken hvor mange av disse som er studenter, eller hvor mange som er over 31 år. De sier bare at de regner med at de fleste studentene får et tilbud da studentmassen hovedsaklig er under 31 år. Dette virker som en lite gjennomtenkt ordning. Hvis student-

massen over 31 som bruker flyhaik er så liten, vil den hverken utgjøre store forsinkelser ved standby eller gi selskapene tapte inntekter. Å fly med tomme seter framfor å ta med seg en «gammel student», kan hverken forenes med økt inntjening eller miljøpolitiske målsettinger om å fylle opp alle flysetene.

Studier vanskelig

Ved UiTø var det høsten 1994, 1364 studenter, over 31 år. Det er mange studenter som

helpependler til og fra familie. Fullpris billetter eller annen moderasjon gjør det både dyrere og praktisk vanskeligere for mange å fortsette studiene ved UiTø. Det har forekommet misbruk av flyhaik, men flyselskapene avviser at det er en grunn til fjerning av moderasjon for den eldre studentmassen. Så vidt Utopia erfarer er det gitt dispensasjon for noen studenter. Det er tegn på at innrømmelser kan bli gitt, og at saken på langt nær ikke er tapt.

på tVERS på nYTT!

Er det noe du brenner for? Kan du gi det en faglig vinkling? Vil du skrive om det og få det på trykk? Det nye nummeret av pÅ tVERS gir deg muligheten - og klarer du å skrive det under temaet «lokalt - globalt» er bidraget ditt nærmest sikret plass.

Lyst til å bli med denne gjengen på tvers? Fra venstre John Olaussen, Nina Methi, Nan Kristin Myhre, Lorenz Khazaleh.

U Kristian Wengen

pÅ tVERS - magasinet for alle engasjerte ISV-studenter kommer nå med nytt nummer. Responsen etter forrige nummer var nesten bare positiv, og alt fra den menige student til oppegående professorer har omtalt det i positive vendinger.

Lokalt-Globalt

Tradisjonen tro vil magasinet også denne gang ha et hovedtema. Hensikten med temaet er å belyse en sak fra forskjellige faglige sider, på tvers av instituttene. Denne gangen er det overkriften «lokalt - globalt» som skal være utgangspunktet for artiklene, med mellomledene regionalt og nasjonalt. Det blir opp til hver enkelt hva de vil skrive om, men redaksjonen har kommet med følgende stikkord for å sette tankeprosessen i gang «internasjonalisering, globalisering,

modernisering, sentralisering vs. lokalstyring» Ta kontakt med pÅ tVERS-redaksjonen hvis du kan tenke deg å skrive et eller annet - deadline er rundt omkring uke 9/10.

De trenger deg!

Har du lyst til å gjøre mer enn bare å skrive en enkelt artikkel, er magasinet også i desperat nød for faste medlemmer i redaksjonen. Det eneste som trengs av kompetanse for å bli skribent er skriveglede, og er du interes-

sert i fotografi eller lay-out trengs du også. Har du noen gode ideer om artikler som kan skrives, men ikke helt føler kallet til å skrive, er det bare å stikke innom redaksjonen og sette dem på saken.

pÅ tVERS finner du på kontoret for Studentutvalget for ISV, glassburet i ISV kjelleren som er rett ved siden av Utopia, og kontortidene henger på døra der. Ellers er alle interesserte oppfordret til å komme på redaksjonsmøtene som er hver mandag kl. 17.00 på rom D0120.

Byens billigste bilutleie

STUDENTER 10% RABATT

RENTANRECK

Telefon 77 613777. Åpent 8.00 - 16.00

Stopp tilbakesendingen

Demonstrasjonen mot utsending av tamiler 2. februar fikk en uventet begynnelse. Ordfører Erlend Rian startet markeringen med en appell samt krass kritikk av UD's behandling av saken. Rundt 200 mennesker var med og gikk i demonstrasjonstoget.

U Vibeke Isaksen
Håvard Arntsen

-En for tidlig tilbakesending kan forstyrre fredsprosessen, sa Rian.

Han mente Sri Lanka bare hadde en sped begynnelse på en

fredsløsning med den drøyt 3 uker gamle våpenhvilen, og minnet om 1990 da det var våpenhvile i flere måneder før krigen på nytt brøt ut. Rian mente at en våpenhvile i hovedstaden Colombo ikke gir grunnlag for noen tilbakesending, siden de fleste tamilene kommer fra nordområdene som ennå er omringet av regjeringsstyrker.

-Tromsø kommune har flere ganger reagert på asyl- og flyktningepolitikken, og da spesielt på den rigide måten familiegjenforeninger blir behandlet, framholdt Rian. Han mente at Norge burde ta sin del av ansvaret for flyktningstrømmen som kommer til de vestlige landene som følge av væpnede konflikter.

200 møtte

Rundt 200 mennesker deltok i fakkeltog som ble avsluttet med appeller.

Aksjonen ble arrangert av Studentstyret og SOS Rasisme og kommer som en reaksjon på at Staten har startet utvisninga av 300 tamiler fra Norge.

En del av disse tamilene er studenter. Disse må trolig avbryte studiene sine. I en pressemelding har Studentstyret sagt at de ikke godtar at studenter blir avbrutt i studiene sine. De som er kommet til Norge på studieopphold må få fullføre studiene sine, uavhengige av den politiske situasjonen i hjemlandet.

Tromsø-student

I midten av januar ble det kjent at en student her fra UiTø hadde fått fjorten dagers varsel på utkastelse fra Tromsø og Norge. Doktorgradsstudenten og trebarns faren Shriharan Sivasangarajah fikk avslag på søknad om forlenget studieopphold fordi Utlendingsdirektoratet (UDI) mente formaliteter rundt studiene ikke var klare. Etter at dette var blitt avklart ble det nytt avslag. Denne gangen med begrunnelse i at kona hadde søkt om politisk asyl. Og dermed fryktet UDI at familien skulle bosette seg i Norge.

-Jeg ønsker bare å fullføre studiene mine og så reise tilbake til Sri Lanka. Der vil jeg og landet mitt få god bruk for en doktorgrad i fysikk, sa Shriharan.

Alle påskudd

-Dette viser at departementet bruker alle avbrekk i studier som et påskudd for å sende folk ut av landet. Det at de bringer inn konas søknad om asyl, mener vi er å begrunne et avslag med å bringe inn en utenforliggende sak, sier advokaten til Shriharan Sivasangarajah, Ulf E. Hansen. Han har stevnet Staten ved justisdepartementet inn for Oslo byrett. En stevning som foreløpig har hindret utsendelse av Shriharan Sivasangarajah.

Mjøs hardt ut

Universitetsrektor Ole D. Mjøs var en av de første som gikk ut imot denne behandlingen av utenlandske studenter.

-Det er opprørende og uverdigg. Dette hører ingen sted hjemme. Det å bruke forandringer i den politiske situasjonen i de enkelte landa, som en «unnskyldning» til å bryte studiene er hals over hodet, sa Mjøs og mente at UDI ikke har noe med å blande seg inn i studiene til en student.

-Det er for lett for myndighetene å si at situasjonen har roet seg. Utviklingslanda trenger toppkompetanse, og dermed mennesker som har tatt doktorgrader, sa han videre og fryktet at tamilene ikke bli den eneste gruppen som står overfor trusselen om utkastelse.

Rundt 200 stykker demonstrerte mot utastelsen av tamiler fra Norge.

Foto: An-Magritt Gjertsen

Ordfører Erlend Rian startet markeringen med en appell samt krass kritikk av UD's behandling av saken.

Foto: An-Magritt Gjertsen

Dårlig tid til demo

Svært mange studenter hadde funnet fram til kantinene under torsdagens støttedemonstrasjon. Dårlig tid og ikke minst dårlig informasjon om demonstrasjonen var hovedgrunnene til at mange studenter ikke møtte.

U Håvard Arntsen

-Studentengasjementet er mer eller mindre utdødd. Vi er mer opptatt av gjennomstrømming og av å være effektive enn av å engasjere oss, sier Petter Reinholdtsen der han spiser «dagens» i Hovedgårds-kantina. Han er slett ikke ensom der han sitter. Kantina er så full den kan være en ettermiddag.

Dreper engasjement

Reinholdtsen mener at studentengasjement blir drept av for mye å gjøre og høyt lesepress.

-Man burde ikke straffe de studentene som er allsidige og som engasjerer seg i det som skjer. Studentene er en svært vanskelig gruppe å engasjere, sier IMR-stu-

dent. Dette er noe han selv merker på kroppen. Han er involvert i tillitsmannssystemet ved IMR, arbeidet her har gjort sitt til at han ikke fikk tid til å delta i demonstrasjonen.

Imot demonstrasjoner

-Jeg er prinsipielt imot demonstrasjoner. Jeg har aldri gått i et demonstrasjonstog før, sier Kristin Berglund, på tredje avdeling juss. Etter litt ettertanke kommer hun på at hun var med og demonstrerte mot Hernes en minst en anledning.

-Man må sile ut de viktige tingene og demonstrere for, fortsetter hun. Og legger til at hun er syns at lesebrev er tåpelig. Venninnene, som sitter sammen med henne i et svært trafikkert Universitetsbibliotek, er ikke helt enige med henne.

-Det viser seg at hvis man er aktive og viser seg i media så hjelper det. Da blir det gjort ting. I de politiske partiene skjer det ingenting, påstår Ellen Ulriksen, hun også på tredje avdeling juss. Hun er svært spent på utfallet av tamil-saken. Ellen er også opp-tatt av den juridiske siden ved saken.

-Jeg har forstått det slik at han, Shriharan Sivasangarajah, har studieopphold. Og da skjønner jeg ikke hvorfor myndighetene i utgangspunktet ville kaste ham ut, sier hun.

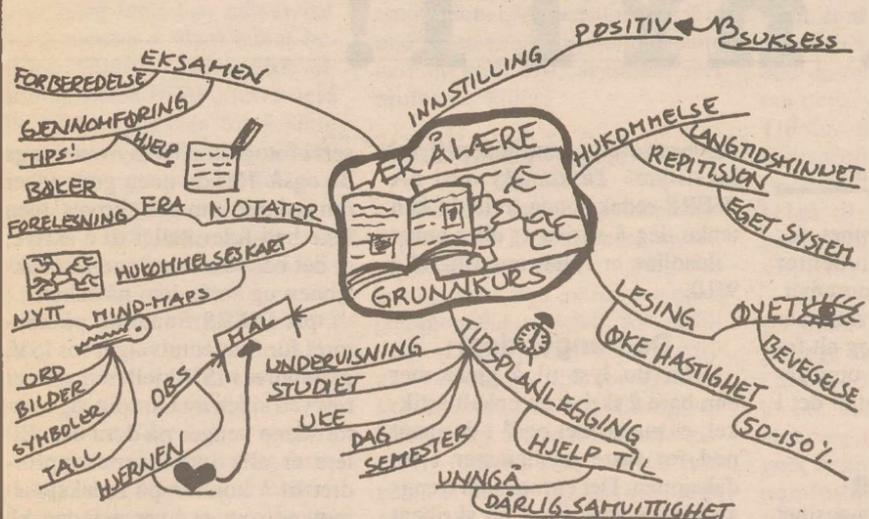
Uengasjert utad

De er enige i at utad så er ikke studentene noen engasjert masse. Men de tror at de fleste studentene er engasjerte «i hodet sitt», men på grunn av lesing og eksamenspress så forblir engasjementet der.

LÆR Å LÆRE

16 TIMERS GRUNNKURS I STUDIETEKNIKK.

KURSET HJELPER DEG TIL Å BLI EN BEDRE OG MER EFFEKTIV STUDENT

Som hukommelseskartet viser tar kurset opp temaer som bla. notater (hukommelseskart) fra forelesninger og bøker, effektiv lesing, repetisjons-system, tidsplanlegging og eksamen.

HELGEKURS:

18. og 19. febr., 09.00-17.00 i UB-auditoriet

KVELDSKURS:

20., 22., 27. febr. og 1. mars 17.00-21.00, i hus 1 rom 6 (kjeller)

PÅMELDING: Tove Bråthen
tlf. 77 67 35 78

PRIS:

850,- inkl. nødvendig utstyr og rett til gratis oppfriskningskurs

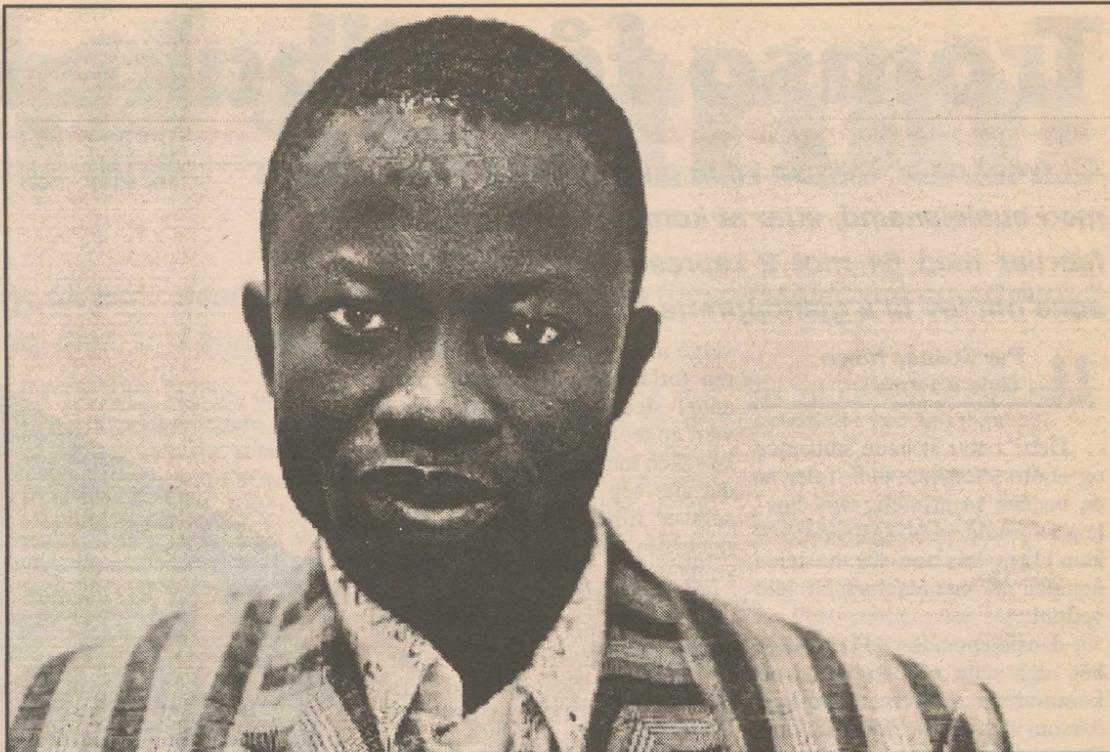
KURSLEDER: Tove Bråthen

RINGOM-INSTITUTTET AS

OPPLÆRING OG UTVIKNING I MEDIEBRANSJEN
LESIING, POSTITIV TENKING OG FJELDERUTVIKLING

iv tamiler

Kwasi Amakye-Boateng, visepresident i FSU frykter at det vil bli for lett for norske myndigheter å sende utenlandske studenter hjem når usikre fredsavtaler trer i kraft. Foto: An-Magritt Gjertsen

Frykter presedens

Visepresident i Foreign Students Union-Tromsø, Kwasi Amakye-Boateng frykter at beslutningen om å kaste ut tamiler fra Norge, selv om de er under utdanning, vil føre til at andre utenlandske studenter også vil bli sendt hjem.

U Håvard Arntsen

-Jeg frykter at dette vil skape presedens i den norske flyktningepolitikken. Det å sende folk ut av Norge, selv om situasjonen i hjemlandet fremdeles er svært uklar og usikker er svært betenkelig, sier han til Utropia. Han frykter at for hver gang vi nå hører om mulige fredsløsninger i et urolig land, vil bety at studenter blir sendt ut av Norge.

-Tamiler idag. Hvem kaster de ut imorgen?, spør han.

Ingen fredsløsning

Omkring 350 utlandske studenter studerer på UiTø. 150 av disse er nordiske. Svært mange av de resterende 200 er fra «u-land» og områder i krig.

-De som er her under utdanning vil bli en svært viktig ressurs for hjemlandet sitt når de kommer hjem. I de landene hvor det nå er krig vil man få bruk for

folk med høy utdanning. Men man må passe på at det er reel fred i hjemlandet før myndighetene sender folk hjem, sier Amakye-Boateng og understreker at det ikke er noen sikker fredsløsning på Sri-Lanka nå.

Uakseptabelt

-Det er heller ikke akseptabelt at myndighetene avbryter en som er midt i utdannelsen sin. Vet de ikke hvor verdifullt det er for den 3. verden å få høyt utdannede mennesker tilbake, spør han. For disse landene er det livsviktig å få høyt kvalifiserte mennesker i stillinger som sørger for at utviklingen i landet går raske. Og fredsløsninger trenger mennesker som har kunnskaper som kan hjelpe til med å bygge opp igjen det som er ødelagt.

Utviklingshjelp

-En doktorgrad vil for eksempel være en enorm ressurs både for den enkelte og for landet. Og

når man får tilbudet om å bli med på et doktorgrad opplegg, som Shriharan Sivasangarajah fikk, vil dette kunne føre til enorme framsteg i de enkelte landene, fremholder han.

-Det å kunne gi tilbud om høyere utdanning er en veldig nyttig måte å drive utviklingshjelp på, fortsetter Amakye-Boateng.

Men han peker også på at selv om det er blitt fredsløsninger så er det lite gunstig å sende studenter hjem.

-For studenter er stabilitet og ro rundt studiene viktig. Og for de fleste som studerer i Norge, så ligger det i forutsetningene at man skal vende hjem etter endte studier, og jobbe for seg selv og landet sitt, sier han.

FSU sentralt jobber med å få gjennomslag for å gjøre om på lovverket i Stortinget. Her på UiTø samarbeider FSU-Tromsø med studentstyret.

Studentenes Sosialtjeneste

Du kan ta kontakt med Studentenes Sosialtjeneste ved ulike sosiale og personlige problemer, for eksempel dårlig økonomi, samlivs-/familieproblemer, ensomhet, tvil om studievalg, eksamensangst...

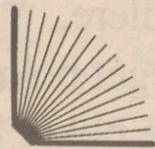
Av og til kan det være vanskelig å ha klart for seg hva problemene egentlig består i. Konsulentene har taushetsplikt. TA GJERNE KONTAKT, JO FØR JO HELLER.

Kontoret er i kjelleretasjen på Universitetsbiblioteket, med inngang fra nord (på yttersiden av bygget). Ta kontakt for avtale. Treffetid kl. 10 - 14 hver dag. Klokket 13 - 14 har kontoret "åpen konsultasjon" uten foregående timebestilling.

Telefon:	Ekspedisjon, Jill-I. Larsen	77 64 53 23
	Konsulent / avd.leder, Kaare Olsen	77 64 45 94
	Konsulent / psykolog, Dorrit Rosenkrantz	77 64 45 95
	Konsulent for utenlandske studenter,	
	Bente sundsvold	77 64 45 96

Husk å benytte deg av HELSEFONDET, som gir delvis dekning av utgifter til tannbehandling, briller, fysioterapi og andre helsemessige utgifter. Se regler på oppslagstavla. Søknadsskjema fås hos Studentsamskipnaden og Sosialtjenesten.

Psykolog: Henvend deg til Sosialtjenesten vedrørende informasjon om Muligheter for psykologisk behandling.

AKADEMISK KVARTER

I FEBRUAR: VI HAR SATT UT 150 TITLER FRA

CAMBRIDGE
UNIVERSITY PRESS

FILOSOFI, ARKEOLOGI, HISTORIE OG NOE SPRÅK/
LITTERATUR.
UTSTILLINGA VIL STÅ UT MÅNEDEN

Hovedgården, Universitetet i Tromsø, 9005 Tromsø.
Tlf: 776-44920, Fax 77 64 49 19

Tromsø får tilbake husleienemda

Alt tyder på at Tromsø vil få gjeninnført ordninga med husleienemd, etter at kommunestyret den 1. februar med 64 mot 2 representanter vedtok å søke om lov til å gjenopprette husleienemda.

U Per Steinar Moen
Geir Kastmo

Dette betyr at både studenter og andre leietakere som føler at de betaler en urimelig høy husleie i forhold til boligstandarden kan klage leia inn for husleienemda; når nemda formelt blir vedtatt.

-Husleienemda vil få myndighet til å sette ned leia både på kommunale og private boliger dersom det skulle vise seg å bli nødvendig, sier Margrete Torseter. Hun har jobbet som prosjektleder i Juss Hjelpa for Nord-Norge, og er en av pådriverne bak dette vedtaket. Juss Hjelpa har vært veldig belastet med slike saker, derfor håper Torseter at husleienemda nå kan avlaste Juss Hjelpa en god del.

Betraktelig økning i antall klager

Tromsø fikk adgang til å nedlegge husleienemda i 1991 på grunn av avtagende behov. Mot slutten mottok de kun to klager i året. En av grunnene til dette lave tallet skyldes ikke bare et mindre presset boligmarked, men også at kjennskapen til denne instansen var heller dårlig.

Umiddelbart etter nedleggelsen økte antallet studenter kraftig i Tromsø. Dette førte til at det private utleiemarkedet ble tynt til det ytterste; og utleiprisene ble skutt i været. I denne perioden har leietakeren i praksis vært rettsløs. Han har kunnet

velge mellom å betale det utleieren forlanger, eller finne seg et annet sted å bo. Det har også vært en teoretisk mulighet å trekke saken inn for domstolene, men det sier seg selv at en slik prosess er tilnærmet umulig å gå igjennom for en gjennomsnittstudent.

Forbrukerkontoret og Konkurransetilsynet har blitt brukt som klageinstanser i stedet for en eventuell husleienemd. Fra nedleggelsen i 1991 til 1993 har Forbrukerkontoret alene mottatt langt over 2.000 klager fra frustrerte leietagere i Tromsø kommune.

Blandet suksess andre steder

Det er ikke bare i Tromsø at det er behov for en slik kommunal husleienemd. Denne ordningen eksisterer per i dag både i Drammen, Oslo, Bergen, Trondheim, Stavanger og Bodø. De tre sistnevnte byene fikk adgang til å legge ned nemda samtidig som Tromsø, men valgte likevel å opprettholde nemda inntil videre.

Husleienemda har ikke fungert like bra alle steder. I Stavanger vurderes den nedlagt på grunn av liten saksmengde, og heller ikke i de andre byene har denne nemda vært overarbeidet.

-Men Tromsø er den studentbyen som opplever størst press på boligmarkedet, sier Torseter. Man har tidligere opplevd at studenter har valgt vekk det «åpne»

Endelig har studentene fått sikret sine rettigheter på utleiemarkedet her i Tromsø.

Foto: Geir Kastmo

universitetet til fordel for andre studiesteder, kun på grunn av boligsituasjonen. Erfaringer fra Bolighjelpa '93 bekrefter denne påstanden.

Det er spesielt i høstsemestret at presset på boligmarkedet er stort. For å avlaste dette presset, ble Bolighjelpa innført. Men på grunn av altfor stor pågang, er det kun nye studenter ved universitetet som kan regne

med å få tildelt bolig gjennom dette prosjektet.

Når husleienemda nå kommer i virksomhet, vil den bestå av tre representanter som skal sikre rettferdig behandling av klagen.

-Dette sikres ved at både utleierne og leietakerne vil få en representant hver i denne nemda. Dessuten vil nemda også be-

stå av et helt nøytralt medlem forteller initiativtaker Margrete Torseter til Utropia.

Nemda vil ikke bestå av en heltidsansatte saksbehandler slik tilfellet er i Trondheim. Likevel vil nemda ha mulighet å gå på befaring når det er behov for dette, avslutter hun.

Samiske stipend og studieplasser

Det som tidligere har vært et virvar av samiske kvoter og støttordninger er nå samlet i et hefte. «DINE MULIGHETER» heter det og skal være til hjelp og motivasjon til samisk ungdom som tenker på, eller holder på med høyere utdanning.

U Kristian Wengen

Barbro Lill Hætta er både initiativtaker og ansvarlig for utarbeidelsen av heftet. Bakgrunnen for prosjektet var at informasjonen om samiske særordninger har vært så dårlig at de i liten grad har blitt benyttet. Dette er et stort problem fordi:

-De samiske samfunn mangler faglig miljø, noe som fører til at de fleste med høyere utdanning fort blir utbrent og flytter, sier Barbro. - Dessuten er det ikke noe særlig status å ta høyere utdanning i de fleste samiske familier, og det er derfor viktig at ungdom får vite om særordningene så de kan fungere som en ekstra motivering.

Det er samiske kvoter på en rekke fagområder bl.a. medisin, jus og journalistutdanning. Kravene som stilles på de forskjellige fagene varierer derimot mye, særlig når det gjelder språk og etnisitetskrav. På enkelte utdanninger holder det med at du består en samisk språktest, mens du på andre igjen både må beherske språket, og

oppfylle kriteriene for innmelding i same-mannallet.

Når det gjelder støtteordninger er ikke de kommunale ordningene tatt med. En rekke kommuner har slike ordninger, så det kan være lurt å kontakte hjemkommunen sin.

Universitetet i Tromsø har nettopp vedtatt nye rettningslinjer for de samiske kvotene. En av hovedforandringene er at det nå stilles krav til både språkbeherskelse og etnisitet.

- Dette gjør at en rekke samer som ikke behersker språket, men som innehar en verdifull og kostbar kompetanse når det gjelder samisk kultur ikke får de samme mulighetene. Det er en sørgelig utvikling, sier Barbro. - Men det er jo på den andre siden veldig bra at det nå er samiske kvoter også på fiskerifagene fiskerikandidat, fiskehelse og havbruk, og på sivilingeniør. Vi får håpe at mange vil bruke seg av disse nye tilbudene også, avslutter hun.

Brosjyrene kan fås ved å henvende seg til:

Styret for de samisk vdg. skolene, tlf: 784 86995 eller rådgiver på universitetet.

- Har du noengang fått et lærerrikt slips

Det koster ingenting å spesialbestille bøker.

Vi skaffer deg en emneoversikt.

Vi har 30.000 registrerte bøker/varer i vår datamaskin.

Utsolgte bøker kan vi søke etter hos 130 andre Libris-bokhandlere.

Libris-kjeden gir ut eget bokmagasin som er gratis. Du kan låne bøker hos

Libris*Biblotek

Vi er "On line" med norske forlag.

Alle pensumbøkene til Helsefaghøgskolene og de andre Høgskolene.

Centrum * Libris
Bok og Papirhandelen i Sjøgata

OBS!

Telefonnr.: 77 68 35 40
Telefaxnr.: 77 68 53 01

Forvist til sentrum

Ser du etter Ex.Phil.-studenter i Breivika, sa du? Sorry, da har sentrum, akkurat som resten av filosofiseksjonen og grunnfag du gått feil. Av mangel på plass i Breivika finner du dem i i engelsk, samt lingvistik.

U Hilde Mjøs

Georg Lundesgaard er en av mange ferske ex.phil.-studenter ved Universitetet i Tromsø. Han er sjelden å se på universitetsområdet i Breivika fordi ex.phil.-studentene er «stasjonert» i sentrum. Hans første møte med universitetet ble derfor seminar på Domus, forelesning på kinoen, lesesal på Domus og pause i Domuskaféen med kaffe, medstudenter og pensjonister, kanskje ikke akkurat slik man forestiller seg et universitetsliv?

Spørsmålene en kan stille seg er da hvorvidt disse ex.phil.-studentene blir kjent med universitetsområdet i Breivika dette innføringshalvåret? - Og om de kan identifisere seg med UiTø. Videre kan man spørre seg hvilken innvirkning flytting av filosofiseksjonen til sentrum og opprettelsen av studenthus vil ha for Ex.Phil.-studentene.

Ny studenttilværelse

Som ny student etter en «trygg» tilværelse på videregående, er det viktig å føle seg som en del av den nye helheten. Selv om universitetsområde i Breivika er stort, vil det likevel være viktig som fersk student å bli kjent med det du tilhører - nettopp det området flertallet av studentene holder til på. Som Lundesgaard også sier:

-Som ex.phil.-student i sentrum får man ikke kontakt med studenter som har vært ved universitetet lenge, og man føler at en faller utenfor «selve» universitetet. Det virker nærmest som

om man ikke studerer ved et universitet.

Som et ledd i at 1.-semesterstudenter, i hovedsak ex.phil.-studenter, skal føle en større tilknytning til universitetet, foreslår professor i filosofi Viggo Rossvær, at seniorprofessorer skal ha spesielle plikter overfor nye studenter og fungere som en kanalisierende kontakt for dem som ønsker det. Han snakker videre om hvor viktig det er å behandle 1.-semesterstudenter godt, fordi det vil ha så mye å si for deres videre forhold til universitetet.

Flytting av filosofiseksjonen

Nylig flyttet filosofiseksjonen til et bygg i sentrum like i nærheten av Domus. Dette er i samme område der et eventuelt studenthus skal ligge. Muligens vil dette føre til at ex.phil.-studenter i alle fall får en tilknytning til en seksjon ved universitetet, noe Lundesgaard er enig i. Samtidig ser man altså en forbedring fra tidligere ved at forelesere og studenter er samlet i ett område.

Rossvær sier videre at det ideelle ville være å ha ex.phil.-undervisning i Breivika, slik at man ville få tilknytning til fagmiljøet utenfor ex.phil. Samtidig ville man unngå at noen studenter føler seg «utestengt» fra Breivika dette første semesteret med undervisning i sentrum. Likevel ser han også fordelene ved å ha ex.phil.-undervisningen i sentrum. For studenter som ikke kommer fra Tromsø vil Breivika-området kunne virke stort og iskaldt. Domus er mindre og let-

tere å forholde seg til, og dermed er det kanskje lettere å skape et sosialt nettverk som man kan ta med seg neste semester, forhåpentligvis til Breivika. Dessuten danner man da et deluniversitet i sentrum, og har her muligheten til å begynne fra «scratch» og kanskje være et «laboratorium» for bedre miljø for studentene generelt.

Ønsket om studenthus

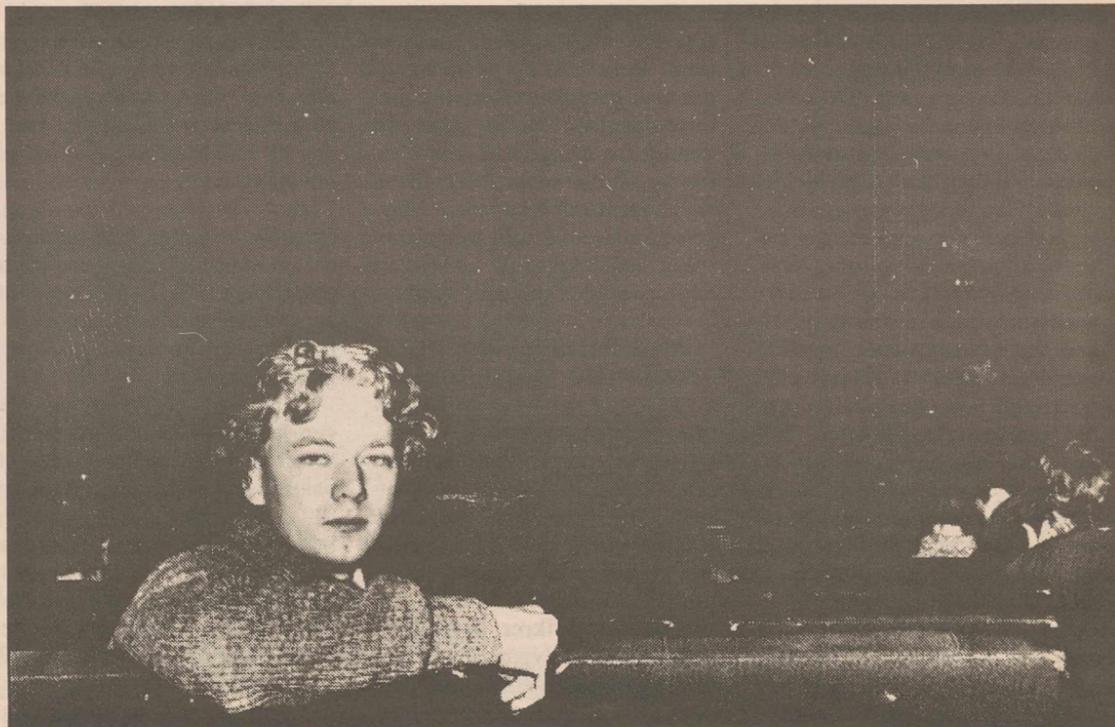
Mellom filosofibygget og Domus finner man tidligere Ungdommens hus, som man ønsker å ha som studenthus. Dette er et

prosjekt Rossvær ser på som svært interessant. Han ser her muligheten til å kunne knytte mange spennende bånd mellom sosiale aktiviteter, kultur og fagmiljø, samtidig som man kan integrere universitetet i sentrum. Det kan fungere som et møtested mellom by og befolkning og ikke minst som et møtested på tvers av fag. Her ser man muligheten for ex.phil.-studenter i sentrum til å få kontakt med studenter som har tilbragt en tid ved universitetet. Tilretteleggelsen av grupperom for kollokvier og eventuelt en kinosal i studenthu-

set vil gjøre at fag og sosiale aktiviteter kan kombineres.

Tilhørighet

Det er altså ingen tvil om at både flytting av filosofiseksjonen samt planene om et studenthus vil ha stor innvirkning på Ex.Phil.-studentenes integrering i universitetsmiljøet. Likevel får man inntrykk av at mange ønsker å samle hele universitetet i Breivika, slik at alle blir en del av helheten, enten de tar sine 7 første vekttall med Ex.Phil.-studiet eller har 6-års universitetsutdanning.

Georg Lundesgaard, en av mange ex.phil studenter som er forvist fra Breivika og ned i byen.

Foto: Mona Møllebakken

Dette er saken hittil

Mistillitsvedtaket var en av de viktigste sakene studentstyret tok opp i forrige semester. Det var en sak av stor prinsipiell betydning, og vedrørte det desidert viktigste studentpolitiske temaet ved UiTø, lukkingen av det tradisjonelt åpne fakultetet ISV.

I september vedtok Studentstyret for første, men ikke siste gang et vedtak om mistillit til Universitetsledelsen og ledelsen ved ISV. Vedtaket ble fremmet av AU medlem Pål Julius Skogholt og ble stemt gjennom uten betydelig debatt. Etter vedtaket var det flere av Studentstyrets medlemmer som uttrykte at de ikke var sikre på hva de hadde stemt gjennom. Vedtaket sa blant annet at tilliten til Universitetsledelsen og administrasjonen ved ISV var ikke eksisterende. Rektor Ole D. Mjøs var den eneste som ble

holdt fri for kritikk. I vedtaket het det at Studentstyret valgte å tro på hans utspill om at han ville jobbe for en snarlig gjenåpning av UiTø. Forøvrig ble ikke vedtaket sendt til den ledelsen det var rettet mot før en drøy måned etter at vedtaket først ble stemt gjennom. I følge studentstyreleder Andreas Bakke, som forøvrigt karakteriserte vedtaket som useriøst, var dette en glipp.

Uenighet

I tiden etter vedtaket oppstod det en debatt om hva det egentlig betød. Var det en sterk kritikk av ledelsen eller ba man dem om å trekke seg fra sine stillinger. Vedtaket ble tatt opp til en debatt, og man kom frem til at man i begrepet mistillit la en sterk kritikk, og at det ikke betød at man skulle kutte enhver form for samarbeid med ledelsen. Studentstyreleder Andreas Bakke gjorde det også helt klart at han ikke ville være villig til å bli sittende som studentleder hvis resultatet av vedtaket ble et brudd med Universitetsledelsen. Mistillitsforslaget ble vedtatt nok en gang, og denne gangen ble det sendt til ledelsen. Ledelsen, ved rektor og Universitetsstyret så seg ikke enige i at det kun var sterk kritikk, men anså det som at Studentstyret hadde kuttet en hver form for formell kontakt.

Mistet mistillit

I september i forrige semester erklærte studentstyret mistillit til universitetsledelsen og ledelsen ved ISV. Det virker som om det eneste de oppnådde med mistilliten var å miste tillit.

U Thomas Harris

Resultatet av mistilliten når den endelig ble vedtatt og oversendt var at Universitetsledelsen brøt kontakten med studentdemokratiet og derved også med studentene. Resultatet av dette rent konkret var at Studentstyret ikke ville få de 611.000 kronene de hadde søkt om i lønnsmidler og at samarbeidsforholdet mellom AU og Universitetsstyret ville bli umulig.

Mistillit igjen

Resultatet var at mistillitssaken ble tatt opp nok en gang. Det kom inn fem alternative forslag til vedtak, samt et mistillitsforslag mot studentstyreleder Andreas Bakke. Mistillitsforslaget mot Andreas Bakke ble ikke levert inn tidnok til å bli med på sakslisten, og ble derfor omgjort til en protokolltilførsel. Som skulle tas opp på nytt så sant noen fremmet den til et kommende møtes sakliste. Av de fem alternativene til

vedtak ble to stykker trukket tilbake, og det ble votering over de resterende forslagene. Det vedtaket som til slutt ble stemt gjennom var en sterkt nedtonet versjon av det opprinnelige mistillitsvedtaket. Med den forskjellen at rektor var tatt med i kritikken, at formuleringen fikk en annen karakter og at mistillit ble gjort om til sterk kritikk.

Mistet tillit

Forholdet mellom Studentdemokratiet og Universitetsledelsen har siden blitt normalisert, og kritikken registrert. Det som kan ansees som en smule merkelig er at protokolltilførselen om mistillit til Andreas Bakke aldri har blitt fremmet på nytt. Det er betenkelig at en Studentstyreleder kan sitte med et oppgjort mistillitsforslag mot seg uten og gjøre noe med det. Det er enda merkeligere at de syv som erklærte mistilliten, blant dem Frank Thure Lindgren, Robert Hagen og Geir Ove Ystmark, velger å

gjøre noe så alvorlig som å erklære mistillit mot studentstyrelederen, uten å følge det opp.

Andreas Bakke.

Foto: Vidar Lindrupsen

Når studentpolitikk

Landområdet Palestina, et stridens eple gjennom alle tider. Palestinere, et fortrenget folk siden FN vedtok å opprette staten Israel i 1947. Et hellig land fra Bibelhistorien der jøder og muslimer lever side om side, og hvor begge ønsker seg en egen stat. Etter fredsforhandlingene mellom PLO og israelske myndigheter, og undertegnelse av

den såkalte Oslo-avtalen, øynet mange et fredshåp. På tross av disse framskrittene er blodige kamper fortsatt en måte å løse sterk uenighet på. Hvordan har så de palestinske universitetsstudentene det midt oppe i konflikten, og hva er studentpolitikk og studentdemokrati for dem?

U Trond Gabrielsen

Oslo-avtalen fra 1994 mellom den israelske regjering og PLO fastsetter et visst selvstyre for palestinere på Gaza-stripen og i Jeriko-området. Palestinerne skal få ansvaret for blant annet undervisning og turisme. Intensjonen er at palestinerne skal bygge opp sitt selvstyreapparat rundt PLO, som nå er palestinerne offisielle styringsorgan. De palestinske valgene lar vente på seg så lenge overtredelsene av fredsavtalen finner sted. Det gjelder spesielt at israelske regjeringsstyrker beveger seg innenfor palestinske områder og vice versa, og at nybyggingen av israelske «settlements» ikke stanser. Hverken den ytterliggående muslimske organisasjonen Hamas eller ytterliggående israelske grupper har akseptert fredsavtalen. Stadig vekker vi om terroraksjoner. Konsekvensen av at ekstremister ødelegger for alle, er brudd i de videre forhandlinger og utsettelse av gjennomføring av avtalens fase en og to.

Når studentpolitikk er nasjonalpolitikk

Problemene ved de palestinske universitetene er mange. De

blir drevet av palestinerne med økonomisk støtte fra PLO og utlandet. Universitetene har i lange perioder vært stengt av israelske myndigheter pga. for sterk politisk virksomhet. Stengningene har ført til en rekke internasjonale reaksjoner, ikke minst fra utenlandske studentorganisasjoner.

Etter fredsavtalen er det innført en rekke «check points» rundt Jerusalem og andre områder hvor palestinerne ikke har innreisefrihet. Det har gjort det umulig for mange som bor utenfor studentområdene å komme til sin akademiske institusjon. Mange setter livet på spill for en skoledag ved å kjøre på utsiden av disse israelske kontrollpunktene.

Med flertallsvalg mot nasjonale målsettinger

Mens vi her hjemme har egne studentpartier som hovedsakelig jobber mot universitetsledelsen, er den palestinske studentpolitikken vittrig mer alvorlig. Hamas og PLO har omtrent like stor oppslutning blant de uhyre politisk engasjerte studentene. Flertallsvalg sikrer det partiet som får over halvparten av stemmene, alle representantene i studentstyret. I den preære situasjon Palestina nå er i, dreier all

politisk aktivitet seg om få til et eget palestinsk selvstyre som kan ta seg av deres rettigheter og krav. Først når den spente situasjonen en gang blir avløst, kan de begynne med typiske student saker som vi sysler med her hjemme.

Studentsamarbeid i dag og framover

Det de palestinske universitetene primært trenger, er utveksling som sikrer dem utdanning på masternivå. Palestinere kan i dag gå under u-lands kvoten på hovedfagsnivå, og nyte godt av Lånkassens lån og stipend, såfremt de returnerer til hjemlandet sitt etter endt utdanning. Skal palestinerne få bygd opp sine egne mastergrads-studier, er utlandet nødt til å være behjelpelige med utvekslingsavtaler.

Universitetene i Oslo og Bergen har i den senere tid fått til utvekslingsprogrammer med to palestinske universiteter. I tillegg til arabisk språk kan de tilby meget anerkjente studier innenfor Midtøsten-politikk. Studenter ved UiTø kan også søke på det ettårige områdestudiet eller sommerskolen, og interesserte bes ta kontakt med internasjonalt ansvarlig i Studentstyret, Lisa Amundsen.

Ingen konkrete forslag

Per i dag har UiTø utvekslingsavtaler med med Western Cape i Sør-Afrika, Arkhangels i Russland, San Carlos i Guatemala og gjennom EUs utvekslingsprogram. Hvor har så UiTø vanligvis så sterke internasjonale engasjement tatt veien når det gjelder palestiner? Studentstyret kan fortelle til Utopia at det er gjort vedtak som er oversendt universitetsledelsen så langt tilbake som 1990. Etter et nytt vedtak i 1992 med purring på tidligere forslag, er det nå oversendt enda et nytt vedtak fra studentstyret. Det lyder som følger: «...setje samarbeid mellom UiTø og palestinske universitet på administrasjonens og den politiske leiinga sin dagsorden». Hva har så universitetsledelsen tenkt å gjøre for at UiTø også skal få i gang samarbeid med palestinske universiteter slik UiO og UiB nå har?

-Lederne for den palestinske

-Skolegården på det strengt islamske universitetet An-Najah som UiO har samarbeid med.

Foto: Lisa Amundsen

Skull

Ifølge Ole D. Mjøse ledelsen interessert i til noe konkret i de palestinske områdene. Han forventer at studentstyret kommer med konkrete forslag til samarbeidsprosjekt med visst kostnadsoversikt i stedet for generell vedtak av den typen som er oversendt tidligere.

U Trond Gabrielsen

Rektor misliker at det ikke er kommet i gang noe samarbeidsprosjekt. Han ønsker være først ute. Det planlegges nå å sende en delegasjon til palestinske områdene på Vestbredden og Gaza i slutten av april. De skal prøve å få til

er blodig alvor

isasjonen; General Union of Palestine Students(GUPS) som ønsker samarbeid med UiTØ og NSU.

Foto: Lisa Amundsen

gjernerne ha gjort noe

krete utvekslingsavtaler for studenter og forskere.

Palestinernes parti

-Vi var kanskje ikke flinke nok i 1991, men vi tok palestinerne parti da universitetene ble stengt av de israelske myndighetene. Saken ble også tatt opp med daværende utenriksminister, Kjell Magne Bondevik, under hans besøk ved UiTØ i 1991. Vi fikk til en dialog mellom leder for palestina-fronten, internasjonalt ansvarlig i NSU, en israelsk professor og undertegnede, sier Mjøs.

Mindre kontroversielt

Det er åpenbart mindre kontroversielt å inngå et samarbeid med palestinerne i dag enn tilbake i 1991. I forhold til den tverrpolitiske fordømmelsen av Apartheid-regimet, har Palestina-konflikten splittet de politiske partiene i Norge. En bit som hører med til historien er helsebistanden som er gitt gjen-

nom Helsefaghøyskolen og UiTØs avdeling for medisin.

-Det er lagt ned betydelig arbeid fra tidlig på 80-tallet. Tromsø har sendt ned leger og sykepleiere til flyktningeområdene på rent idealistisk basis. I midten av februar drar en delegasjon bestående av flere profesjoner nedover for å samarbeide med helsemyndighetene.

Engasjement i vakum

Rektor håper det internasjonale engasjementet vil ta seg opp igjen blant studentene, etter å ha vært inne i et vakum de siste åra. Å støtte opp om de internasjonale seminarer kan være en begynnelse. Å komme med konkrete forslag til rektor om samarbeid med palestinske universitet kan være en fortsettelse. Slik fredsprosessen i Midtøsten nå snegler seg framover kan alle tiltak bidra til å styrke håpet om fredelig sameksistens i en politisk evigvulvende vulkan.

KORT OM KONFLIKTEN

-Landområdet Palestina omfatter det nåværende Israel, Vestbredden og Gaza-stripen.

-Fra Bibelhistorien, Kanans land (Det hellige land)

-Fra midt på 1800-tallet begynte en jødisk innvandring til Palestina. Ved utbruddet 1. verdenskrig, 50 000 jøder i området.

-Britiske styrker erobret 1917-18 Palestina fra tyrkerne, og det ble i 1920 britisk mandatområde under Folkeforbundet.

-Omfattende og illegal jødisk innvandring til Palestina etter 2. verdenskrig, og jødene bygde ut sine militære organisasjoner med påfølgende terroraksjoner.

-I 1947 la Storbritannia Palestina-spørsmålet fram for FN og ønsket å løsrive seg fra sitt mandatansvar.

-FN vedtok 1947 å danne to stater i Palestina: en arabisk og en jødisk.

-Avtalen aldri satt ut i livet og Israel har ved krig i 1967 tilrevet seg tenkte Palestinske områder som Gaza og Vestbredden. Over to millioner er etter 1967 palestinske flyktninger.

-Palestinere i opprinnelige Israel fulle statsborgerlige rettigheter, egne politiske partier og unntak fra verneplikt.

-Palestinere i de okkuperte områdene står under israelsk militær administrasjon, og har ikke israelsk statsborgerskap.

-1987 tall over palestineres bosted:

Jordan(1 200 000), Vestbredden(800 000), Det egentlige Israel(620 000), Gazastripen(520 000), Kuwait(400 000), Libanon(350 000), Saudi-Arabia(250 000), Syria(210 000) og 335 000 i andre nærliggende områder. Altså mange palestinerne i eksil pga. forfølgelse i eget land.

STUDENT
RADIOEN
FM 105.6

Mandag

- 07.30 **Morrakvitter**
Aktuell byradio med reportasjer, intervjuer og musikk
- 07.55 **Nyhetsoversikt**
- 10.00 **Tromsøtoppen**
De mest solgte platene i Tromsø siste uke
- 11.00 **Cafe-radio**
Reprise fra fredag
- 15.00 **Aktuelt 15**
Nyheter og reportasjer
- 21.00 **Oppvarming til Radiobingo**
- 21.30 **Radiobingo**
i samarbeid med Ramfjord UIL

Tirsdag

- 07.30 **Morrakvitter**
Aktuell byradio med reportasjer, intervjuer og musikk
- 07.55 **Nyhetsoversikt**
- 11.00 **Ukas nye plater**
- 15.00 **Aktuelt 15**
Nyheter og reportasjer
- 21.30 **Studentradioen**
- 22.00 **Jazzforum**
med Tom Jensen
- 23.00 **Elvisradioen**

Onsdag

- 07.30 **Morrakvitter**
Aktuell byradio med reportasjer, intervjuer og musikk
- 07.55 **Nyhetsoversikt**
- 10.00 **Musikkmaksimum**
Reprise
- 15.00 **Aktuelt 15**
Nyheter og reportasjer
- 22.00 **Studenthjørnet**
Aktuelt stoff fra studentmiljøet.

Torsdag

- 07.30 **Morrakvitter**
Aktuell byradio med reportasjer, intervjuer og musikk
- 07.55 **Nyhetsoversikt**
- 11.10 **Elvisradioen**
- 15.00 **Aktuelt 15**
Nyheter og reportasjer
- 21.30 **Studentradioen**

Fredag

- 07.30 **Morrakvitter**
Aktuell byradio med reportasjer, intervjuer og musikk
- 07.55 **Nyhetsoversikt**
- 10.00 **Oversikt over hva som skjer i helga**
- 11.05 **Cafe-radio**
direkte fra Paletten
- 15.00 **Aktuelt 15**
Nyheter og reportasjer
- 18.00 **Tropical Extragavanza**
med Bob Benoni
- 19.00 **Beatservice**
Rytmeisk og syntetisk
- 21.30 **Looney tunes**

Lørdag

- 17.00 **Elektrisk Café**
Techno og undorremelig dansemusikk
- 18.00 **Kaoskroken**

Søndag

- 10.30 **Søndags-frokost**
- 13.00 **Elvisradioen**
- 14.00 **Musikkmaksimum**
- 16.00 **Tromsøtoppen**
- 17.00 **Bleep-Culture**

STUDENT
RADIOEN
FM 105.6

-Ikke frykt fascistene!

-Det er veldig viktig at unge studenter som dere ikke er redd for fascistene og nynazister. Hvis vi organiserer og samler oss, så kan vi vinne kampen mot fascistene! er Graeme Atkinson budskap til oss unge.

U Per Steinar Moen

Helt siden Graeme Atkinson opplevde at huset til en av kameratene hans ble tilgriset med anti-jødiske slagord i 1963, har Atkinson vært en erklært antifascist. Han karakteriserer fascistene som «historietapere». Man bør ikke frykte dem, da frykten er deres eneste våpen.

Anti-fascistisk redaktør

Graeme Atkinson er redaktør av det verdensomspennende magasinet «Searchlight» som siden 1974 har spredt sitt antifascistiske budskap. Magasinets hovedoppgave er å spre informasjon om høyreving-fascisme både i England og resten av verden.

-Tidligere ble dette magasinet kun utgitt i Storbritannia, men i 1988 ble «Searchlight» omgjort til et globalt magasin med korrespondenter over hele verden. Vi har til og med et korrespondent i Norge, forteller Atkinson.

I tillegg til å ha en korrespondent i Norge, så blir også et søstermagasin til «Searchlight», nemlig bladet «Monitor» kun utgitt for det norske markedet. «Monitor» startet som et vanlig nyhetsbrev, men har senere utviklet seg til å bli et selvstendig blad med faste utgivelser de siste fem månedene.

Flere drapsforsøk

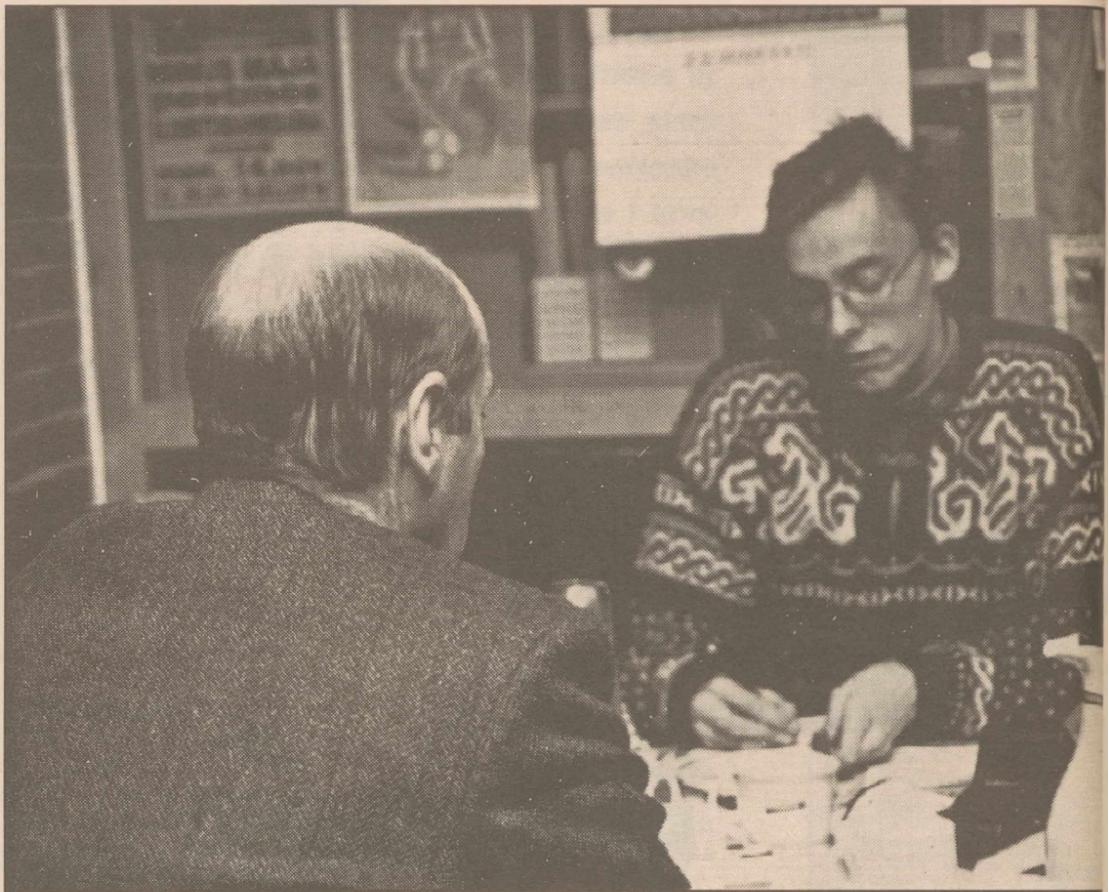
Graeme Atkinson har i løpet av sin 30 års karriere som antifascist vært utsatt for flere drapsforsøk fra fascistene og nynazister. Det har selvfølgelig fått følger både for ham og familien, og han nekter konsekvent av å la seg bli fotografert i frykt for å bli gjenkjent av enda flere nynazister. Derfor ble Utopia bedt om å ikke offentliggjøre bilder av ansiktet hans. Men hvorfor utsetter man både seg selv og familien for en såpass stor risiko som det er å være aktiv antifascist?

Tror på menneskelig likeverd

-Jeg tror veldig sterkt på demokratiske rettigheter, forteller Atkinson. Spesielt menneskelig likeverd, både når det gjelder sosial status, rase og kjønn, påpeker han. Han liker ikke å se folk bli undertrykket, eller «pushed around» som han selv formulerer det.

Men han framhever at han på ingen måte er unik: -Det finnes over 100.000 av oss i Europa som er organiserte antifascister, opplyser Atkinson. Men forskjellen ligger i at jeg har tilgang på et helt nettverk av informasjon som få andre har muligheten til å få et innblikk i, fortsetter «Searchlight»-redaktøren.

-Ikke nye takter

Av sikkerhetsmessige årsaker vil ikke Atkinson la seg fotografere slik at ansiktet hans kan gjenkjennes. Likevel bør man ikke være redd for fascistene, mener han. Foto: Georg Lundesgaard

-Det hevdes fra enkelte hold at tilbakesendinga av tamilene ser ut til å være et nøye samarbeid mellom flere vestlige land, inkludert Norge. Hva er ditt syn på dette?

-Tilbakesendinga av tamilene har jeg ikke noe særlig greie på. Men vi må legge merke til at EU driver en felles politikk når det gjelder flyktninger og asylsøkere. Dessuten er ikke tilbakesendinga av hele grupper med mennesker nye takter. Tyskland har for ek-

sempel tilbakesendt over 60.000 romanske sigøynere, forteller Atkinson.

Frykt for forandring

Han kommer også inn på temaet minoritet-majoritetsproblematikken som selv ikke nasjoner som Norge har klart å unnsnippe. Dette gjelder spesielt samisk kultur på den ene siden og norsk kultur på den andre.

-Det er klart at man må la minoritetsgrupper få lov til å opp-

rettholde sin egen kultur. Det gjør hele samfunnet mye rikere, sier Atkinson. Dessuten er monokulturelle samfunn i seg selv både umulig og latterlig. For det første har utbygginga av massemediene gjort det umulig å ha et samfunn uten påvirkning fra andre kulturer. Jeg tror at ønsket om et monokulturelt samfunn kun bunner ut i en frykt for forandring, avslutter Graeme Atkinson.

Søkelyset på Tyskland og eks-Jugoslavia

JANUARY 1995 No 236 £1.50

SEARCHLIGHT

THE INTERNATIONAL ANTI-FASCIST MONTHLY

TERROR TALK

COMBAT 18 BOSS SPEAKS

Graeme Atkinson er redaktør av det internasjonale antifascistiske månedsmagasinet «Searchlight».

Tysk militarisering av utenrikspolitikken og forholdene i det tidligere Jugoslavia var hovedtemaet da Regnbuen, Studentstyret og Universitetet i Tromsø inviterte til et åpent antirasistisk seminar 1. og 2. februar. Men konferansen fikk en undertone av overildet hysteri da Utopia ble pålagt fullstendig fotoforbud under hele seansen. -Av sikkerhetsårsaker vedrørende hovedgjesten Graeme Atkinson, forteller Tore Vik i Regnbuen til oss.

U Per Steinar Moen

Årets hovedgjest var som tidligere den engelske Graeme Atkinson, redaktør av det antifascistiske magasinet «Searchlight». Graeme Atkinson er ekspert på blant annet tysk nasjonalisme, og har ikke lagt skjul på sin misnøye ovenfor nynazistiske grupperinger i Tyskland. Under årets konferanse skjøt han enda høyere, og temaet var moderne tysk imperialisme registrert av både regjering og parlament i Tyskland.

Tyskland går sin egen vei

Graeme Atkinson pekte spesielt på hvor interessert tyskerne har vært på å styrke Vestunionen, den såkalte EU-hæren. Tysklands enerådende maktpo-

sisjon i EU gjør at EU blir et middel for å oppnå militær styrke, hevdet Atkinson.

-Tidligere snakket tyskerne om at Vestunionen var en del av NATO, nå er Vestunionen plutselig blitt en partner til NATO, sier Graeme Atkinson. Hverken USA eller Storbritannia ønsker at Vestunionen skal bli brukt som en kamparena mot NATO, derfor ønsker de å oppmuntre Tyskland til å ta en mer aktiv del i NATO, påstår Atkinson.

NRK pålagt å være passiv

Vestlig massemedia ble beskyldt for å være urovekkende passiv når det gjaldt en kritisk dekning av Tyskland.

-Holdninger som «hva enn du gjør, aldri provoser tyskerne» virker å ha stor betydning, hevder Graeme Atkinson. Da-

gens mest spektakulære påstand kom da Atkinson hevdet at NRK ble pålagt av myndighetene i Norge til å ikke være kritisk mot Tyskland under EU-valgkampen.

-Myndighetene fryktet nok slike reportasjer ville skape opprør blant folket, spesielt blant de som er såpass gamle at de ennå kan huske krigen. Det ville det bli enda vanskeligere å få Norge inn i EU, mener Atkinson.

Labert oppmøte

Ikke flere enn 25 personer fant veien innom Aud.Max, og de fleste av dem var medlemmer av Regnbuen. Men selv om et så lavt oppmøte, ble stemninga mellom foreleser og publikum ganske ampert til tider.

Tyverier fra lesesalsplassene

Er studiefinansieringa blitt så dårlig nå at vi studenter må begynne å stjele fra hverandre? Etter en rolig periode på slutten av forrige semester har UB nok en gang blitt utsatt for tyveri.

U Espen Sirnes Larsen

Etter å ha levd en beskyttet tilværelse på vårt trygge universitet i opptil flere semestre, har kriminalitetsbølgen også nådd de akademiske miljøer. Da høstsemesteret startet i fjor ble lesesalsinspektøren på UB, Obi Odu, kontaktet av 4-5 personer som hadde blitt frastjålet lommebøker. Dette resulterte i at en del «på vakt»-lapper ble satt opp på diverse strategiske steder på UB. Antall tyverier ble da betraktelig færre. Men for en ukens tid siden ble UB nok en gang rammet av en fra universitetets underverden. En student ble da frastjålet

bøker for 900 kroner i UB kjelleren. Bøkene, som var nyinnkjøpte, ble forlatt for et øyeblikk på en lesesalsplass som ikke er utsatt for særlig stor gjennomgang. Likevel ble de stjålet. Dette kan tyde på at dette ikke bare har vært et innfall. En etterlysning av bøkene blant medstudentene har ikke hjulpet.

Legg ikke igjen pengene

Rådet fra lesesalsinspektøren på UB er: - Legg ikke penger i igjen på lesesalsplassene og skriv navnet på bøkene på papiret foran på boka. Det har vært forslag om å gjøre skapene på UB (selve biblioteket) låsbare. Problemet er at folk kan legge bøkene i ska-

pene uten å låne dem. En mulig løsning er at det bare er lov å låse skapene på dagen. Han forteller at det er mest jussbøker som blir stjålet, fordi de bruker flere av de samme bøkene flere år etter hverandre.

Det er hittil ikke noen som er blitt tatt for å stjele på UB, men dersom dette skjer vil lesesalsinspektøren gi beskjed til studievdelingen, slik at de kan avgjøre hva som skal skje videre.

Hvem som stjeler er selvsagt umulig å si noe om siden ingen er tatt, men mest sannsynlig er det en eller annen blant oss selv som mener han er berettiget til å få litt ekstra å spe på studielånet.

Søker midler

Universitete i Tromsø søker kirke-, utdanning og forskningsdepartementet om nesten 250.000 kroner til gjennomføring av et norskkurs for flyktninger og innvandrere. Kurset er beregnet på flyktninger og innvandrere med varig oppholdstillatelse som ønsker å ta høyere utdanning. Det har vist seg at i Tromsø så er det et stort behov for denne type kurs blant disse innvandrerguppene. Kurset vil starte opp i august og gå over 15 uker.

Bussrabatter treneres

Forrige uke var Samordna Transportplan opp til behandling i Tromsø kommunestyre. Her ble et forslag fra Venstre om å innføre rabattkort til ungdom og studenter behandlet. Denne saken oversendes kommunens administrasjon for nærmere utredning. Kommunestyret mente at det ville være for uansvarlig å vedta denne type rabattordninger så lenge det ikke var blitt regnet på. Flere kommunestyrepolitikere minnet om at Tromsbuss selv må få regne på rabattordninger før et eventuelt kommunestyre vedtar at man skal ha et ungdoms-og studentkort.

Dankes Utopia ut?

Utopia har fått en konkurrent. Arbeidsutvalget i Studentstyret har dratt i gang en informasjonsavis. Denne vil komme ut hver fjortende dag og inneholde universitetspolitikk, studentvelferd, studiarbeid og om lover og regler. Avisa er ikke stor (bretta A4 ark) og meningen med den er å sørge for at de som jobber innenfor studentdemokratiet blir orientert om det som skjer og ikke skjer. Det foreløpige navnet er Studentfront.

Organisasjonssekretær i Studentstyret Gisle Johansen har tatt på seg oppgaven som redaktør. Avisa blir gitt ut med et opplag på 150. Og med tanke på at det er omlag 6000 studenter her i området, men i første omgang tenker redaksjonen i studentfront seg å nå ut med informasjon til alle tillitsvalgte på alle nivåer.

Likestillingsseminar

23. og 24. mars blir det likestillingsseminar på UiTø. Kvinnepolitisk komite, som startet opp høsten 1994, står som arrangør. Hensikten er å bevisstgjøre og skolere studentene i spørsmål om likestilling og kjønnsproblematikk, samt skape debatt om disse forholdene på Universitetet.

..gleder meg til år 2000..

..for da er vi alt for mange akademikere. Vi kommer til å være omlag 70000 for mange viser tall fra Statistisk Sentralbyrå. Men SSB kan trøste oss akademikere. Vi får det litt bedre enn de som ikke har høyere utdanning. Kravene om høyere utdanning for å få jobber vil med tiden øke og sørge for at enkelte av oss får jobber vi er kvalifisert til.

Hovedallmøte

Onsdag 22. februar er det hovedallting. Organiseringa av studentdemokratiet skal opp til debatt på dette møte. Da skal også den organisasjonsformen studentdemokratiet har per dags dato evalueres.

På alltinget i høstsemesteret var oppmøtet av studenter heller dårlig. Rundt 150 stykker møtte opp og alltingets møteleder fikk i etterkant kritikk for at det ikke ble godt nok lagt opp til debatter og meningsutvekslinger. Alltinget er det forumet hvor alle studenter har stemmerett og en reell mulighet til å påvirke det som skjer på UiTø.

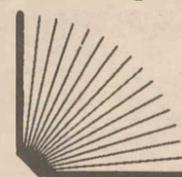
Har du hatt en strevsom semesterstart?

OVERFYLTE LESESALER OG AUDITORIER, TRANGT OM Plassen, KRANGEL-MED HERNES, KRANGEL MED BANKEN, KØ I KANTINA, KØ PÅ BUSSEN, INGEN BUSS, INGEN HYBEL OG PÅ TOPPEN AV ALT FÅR DU IKKE BØKENE DINE.

Ja, det har stadig vekk blitt tomt i hyllene hos oss. Framtida er ofte uforsigelig: i blant bomber vi fullstendig når prognoser for studentall og bokkjøp slår feil.

**FOR DE FLESTE PENSUMLISTENE HAR VI OVERKJØP:
FOR 20% AV DEM FIKK VI FOR LITE.**

Derfor har du måttet vente. Vi jobber på spreng, og lover å skaffe deg det som KAN skaffes

AKADEMISK KVARTER
B O K H A N D L E R

Hovedgården, Universitetet i Tromsø, 9005 Tromsø. Tlf: 776-44920

Rundtur på Brygga

Ikke helt overraskende vedtok Tromsø kommunestyre onsdag at Brygga helst skal brukes som studenthus. Vi var med Studentsamskipnadens styreleder Lena Skau og studentsstyreleder Andreas Bakke på en rundtur i den gamle bygningen.

U Håvard Arntsen

«Nå må vi slutte å snakke om Brygga eller ungdommens Hus. Det vi snakker om her idag er Søndre Tollbodgate 3 b», Øyvind Hilmarsen, kommunestyrerepresentanten (H)

Brygga har stått tom lenge. Svært lenge. Bygget står der i dag og er like kald som en forblåst vinterdag i Tromsø. Rå, kald luft slår imot oss når vi ankommer pakkhuset fra 1920-tallet. Etter å ha ventet det obligatoriske akademiske kvartret kommer studentenes tillitsvalgte standsmessig i taxi. -Taxikjøring blir sikker en ny post på semesteravgifta.

«Studentene får huset etter taktisk kalkulasjon. Etter bevisst ikke å ha engasjert seg i saken, får de nå huset. De burde vist mer solidaritet med de tidligere brukerne» Geir Finne, kommunestyrerepresentant for SP (amanuensis, NFH)

-Vi har fått flere henvendelser fra kommunen om vi ville ta over huset. De ville ha positive svar fra oss, for så å kunne kaste ungdommen ut, sier Andreas, og snakker om at det var bevisst av kommunen å prøve og lage en konflikt mellom studentene og byens ungdommer.

-Det er farlig å tro at Tromsø ungdomsproblemer løses ved at de legger ned Brygga. Men det er ingen tvil om at det gamle Ungdommens Hus ikke vil bli aktuelt igjen, legger Lena til. Men hun håper at et studenthus vil fange opp og engasjere også deler av Tromsøs yngre. De er jo tross alt på samme alder som oss.

Studestyreleder Andreas Bakke har funnet seg nye kontorer. Her skal han sitte og vinke til de andre prominente gjesten på Ishavshotellet.

«Hvis man begynner å servere øl og vin i Brygga, så er antageligvis det det svakeste som er blitt servert der opp gjennom årene», Øyvind Korsberg, kommunestyrerepresentanten FrP

-Huset har sine gamle rykter. Disse ryktene kan fort blusse opp igjen. Men det blir neppe noen store problemer, sier Lena. Hun tenker da på de ryktene om at adskillig sterkere ting enn Petterøes nr. 3 gikk opp i røyk i et av huset, mange rom. -Og det vil studentrepresentantene ikke ha noe av i et nytt studenthus. Men skjenkebevilling trengs for å lokke til seg øltørste studenter.

«Det har aldri skjedd før at kommunestyret gir tilsagn om skjenkebevilling, før det foreligger en søknad. I saksframlegget binder vi opp de som skal bevilge skjenkebevilling.» Geir Finne, kommunestyrerepresentanten SP

I andre etasje er det et stort rom. Tidligere lå det en bok-kafe her, byens mest speisa og merkelige plater, alt til en rimelig penge. Under Polar Music Festival var det mang en student som tok en pause i musikknyttelsene og brukte nok en del av studielånet på å sikre driften av Mack bryggerier. Blir det studenthus her er det aktuelt med en studentpub. Tross alt så er det bedre at når en først skal drikke øl, at pengene pløyes tilbake til studentene enn til en eller annen pengehungrig pub-eier på sørsida av byen. Og dette er Samskipnaden og Studentstyrets ledere klar over.

-Vi er nok svært avhengig av en skjenkebevilling. Jeg ser ikke for meg at studenter kommer på konserter og liknende hvis det ikke er mulig å nyte

en pils etterpå, sier Andreas. Han avslører at han allerede har bestilt inn Simple Minds og U2 til åpningskonsert. -Hvis det blir studenthus.

Studentsamskipnaden har allerede en bevilling. Denne brukes på «studenthuset», -men er en bevilling på 6000 studenter nok?

«Alt som er godt for universitetet og studentene er bra for byen, og vica versa» Peter Reynoldtsen, kommunestyrerepresentanten H

Totalt er huset på omtrent 2000 kvadrat og ingen av rommene er av særlig størrelse eller form. Den nærmeste sammenligninga blir en kinesisk eske, hvor rom åpenbarer seg etthvert som man beveger seg innover i rommene. En del skilting ligger igjen etter de forrige brukerne.

-Det er veldig mye å gjøre med huset. Vi venter egentlig bare på en tilstandsrapport. Da får vi vite de groveste manglene og kan regne ut sånn cirka hva huset kan koste. Men først må kommunen og eierne, Bangsund, komme til enighet om hvordan de skal gjøre det, sier Lena.

Gulvet gir litt etter under oss der det baner oss vei gjennom en del merkelige rukkeler som ligger strødd i tredje etasje. To sykler står igjen i et hjørne, en vitner om at huset har en lang historie. Høy stabel med høytalere minner om tusener med watt som fylte Brygga under Polar Music Festival. Slitte plakater viler at Bluesklubben hadde sine aktiviteter på bygget. Utopia mangler på den gjenglede telefonlista, som henger på et rom som tydeligvis har vært et kontor, men som gjør derimot ikke Blitz og Barneomsaker det.

Samskipnadens representant kan treffe seg med at de slipper å kjøpe en nye pommefrites maskin. De bør muligens vaske den som står igjen og har støvbelegg flis sausa inn i gammelt harskt fett. Kinesisk leskapet kan muligens med fordel bytte ut med et mindre slitt et. Et av rommene er fullt utrustet til keramikk arbeid. -Men tro om dette vil stå igjen hvis vi overtar huset?

-Det som trengs er en dugnad. En dugnad hvor flest mulig studenter bør stå opp. Det meste må sikkert gjøres av utstyret, men grovarbeidet kan vi gjøre. -Mener Lena Skau og nevner at Unni Grød

**Mat & Vinhuset
MEXICO**

Vi "trør tel" med
"STUDENTPRISER"
alle hverdager fra 16.00.

EN HØT
AFTEN GIR
NY VARME

HUSK! CAKTUS CLUB
fre - lør 24.00-03.00
NATTMAT - DRIKKE
OG GOD STEMNING

ADENTRUK
(11.7) 68 83 33

Satsingsområde

Seksjonsleder på filosofifaglig Viggo Rossvær ser svært positivt på mulighetene for at Brygga kan bli brukt av studentene.

-Dette gir en mulighet utover bare det undervisningsmessige til å samle aktivitetene til Universitetet i området rundt Domus og Brygga. Jeg har en ide om at man kan få alle aktivitetene til dette området, sier han. Han håper at dette er første steg på veien mot et samlet universitetsmiljø rundt Brygga og Domus. Noe han mener vil gjøre Universitetet mer til en del av Tromsø. I dag

benyttes Domus og et bygg rett ved Brygga til universitetsformål.

Integrere undervisning i det sosiale

-Tar man utgangspunkt i undervisningen, så vil en type studentsenter på Brygga gi en utmerket anledning til å integrere undervisning i det sosiale. Noe som vil bedre situasjonen til de som tar forberedende, fortsetter han. Rossvær understreker at han ikke har fått noen spesielle signaler fra administrasjonen på Universitetet om hvilken funksjon Brygga vil få i undervisningsøyemed.

Lena Skau fra Studentsamskipnaden i Tromsø håper flest mulig stiller opp til dugnad for å puse opp Brygga, hvis det nå blir et studenthus.

Alle bilder: An-Magritt Gjertsen

gen som egentlig har tenkt på enda. Det eneste sikre er at semesteravgifta antageligvis ikke skal bli en del av driftsmidlene og at drifta ikke skal berøre Samskipnadens økonomi.

-Det beste er om huset blir selvdrevet. Og at man får en driftsform som sikrer at flest mulig studenter er aktivisert, fortsetter Lena Skau.

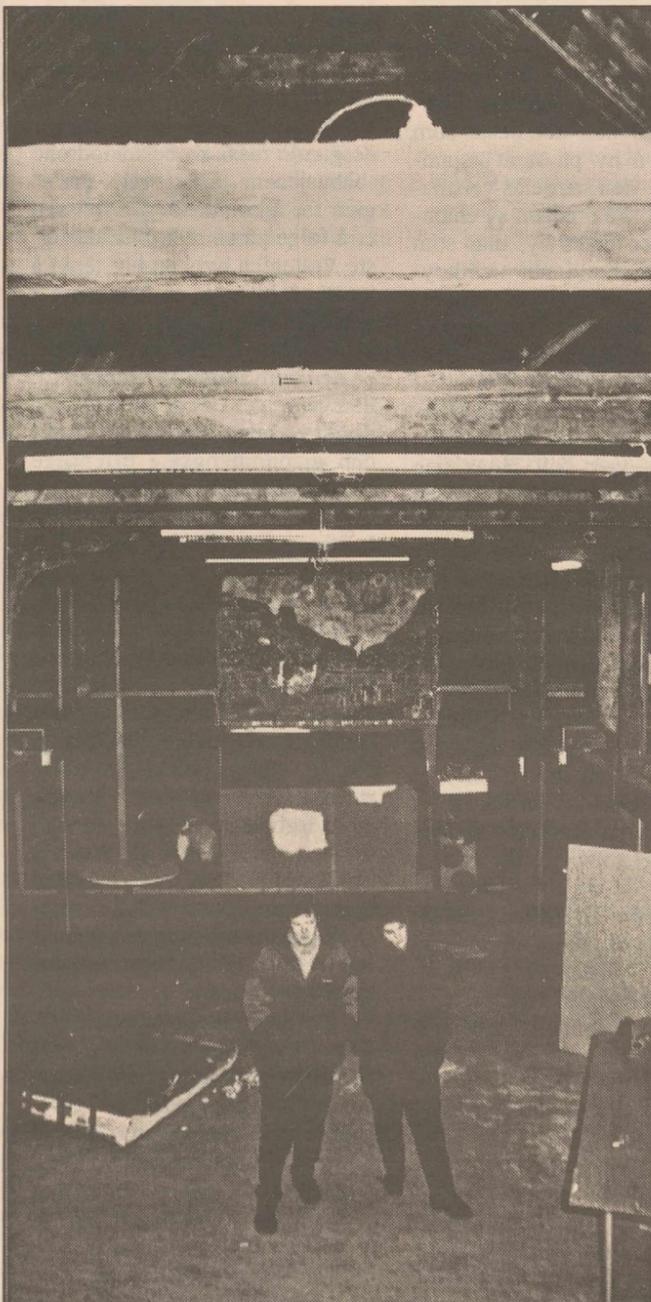
Taksten vil gi en pekepinn på hvor mye huset vil koste. 4 millioner kroner er nevnt. Hvor mye over eller under dette det ender på er uvisst. Blir det for mye får studentene starte å lete etter et annet sted å være.

-Jeg har fremdeles is i magen i forhold til finansiering og drift. Først og fremst må vi avventte og se hvordan forhandlingene mel-

lom kommunen og Bangsund utvikler seg, avslutter Lena, og legger til at hun håper på å kunne gå på UKA-arrangement, nettopp på Brygga.

Så da er det for oss studenter å vente. Vente på at forhandlinger og salgstaktikeri går sin gang. Imens så kan vi jo møtes på Mirage over et glass rødvin eller over en pils på Blå Rock. Og sammen kan vi lure på hvor det er blitt av de gamle brukerne av Ungdommens Hus, eller Søndre Tollbodgate 3b, som det heter nå. Kanskje de til og med er blant oss?

Stridens kjerne. Dette attraktive loftsrommet kan komme til å skape strid. Gymsal eller forelesningssal?

Møterom eller teatersal?

Frivillig arbeid viktig

Viljen til selv å være med og drive studenthus preger driften av studenthus rundt omkring.

Samfundet i Trondheim er antageligvis det mest kjente studenthuset i Norge. Her deltar studenter i driften på mer eller mindre alle plan. Egne «driftsgjenger» tar seg av alle slags gjøre mål. Det er faktisk hele 30 driftsgjenger i huset. Lyd og lys-, avis, konsertarrangering, kafedrift-, og liknende «gjenger» sørger for at huset går rundt. Hele 260-280 studenter antar organisasjonssekretær Gjertrud Trellvik er med i driften.

-Det hele er demokratisk bygd opp. Vi har «lördagsmøter» hvor alt som har med drift og driftsforhold kan bli tatt opp. På disse møtene har vi også innledninger til debatter eller temaforedrag, sier hun. Hun legger til at driften hele tiden bærer preg av de som er med og engasjerer seg.

Samfundet har ansatt 27 mennesker til å blant annet å ta seg av vakt- og garderobeoppgaver.

Samskipnaden utenfor

Studentsamskipnaden i Trondheim har ingenting med Samfundet å gjøre. Det finns ingen direkte bindeledd mellom disse to, ser man bort i fra at Samskipnaden har vært villige til å gi gode vilkår på lån når Samfundet har hatt behov for det. Styret i Samfundet er politisk valgt på et hovedmøte som avholdes hvert år.

Åpner snart

-Vi åpner forhåpentligvis 22. februar, sier Geir Halboe, organisasjonssekretær i Det Akademiske Kvarter i Bergen. Dette er det nye studenthuset i byen. Aktive studenters forening, Realistforeningen og Studenter-samfunnet står i bresjen for det nye samlingshuset. Huset skal kunne tilby debattmøter, konserter og andre kulturelle aktiviteter. Og ikke minst lokaler til de andre studentorganisasjonene. Enkelte vil kunne få kontorplass og alle som har behov for det skal få låne lokaler til møter og arrangementer.

-Vi vil ha mange undergrupper som skal stå for PR og info, lyd og lys, sponing og vakt-hold, forteller Halboe. Over disse undergruppene skal et Kvarterstyre sørge for at driften går knirkefritt.

-Samskipnaden er involvert i driften, de har en såkalt fristasjon her. Målet er at vi skal bli selvberende og klare oss selv. Øl er faktisk vår viktigste inntektskilde, sier Geir Halboe. Han regner med at puben i huset vil lokke til seg de som har vært på møter, og at Kvarteret skal bli en del av studentenes «dyskøpe».

prat på eteren. Kanskje han får en ny mulighet nå. Studentradioen er nemlig den studentorganisasjonen som har vist størst interesse for å flytte ned på Brygga.

-Dette store loftsrommet er det eneste som egner seg til å samle mange på en gang. Samtidig har TSI nevnt det som en potensiell gymsal, sier han. Selv mener han at det ville vært et ypperlig sted å ha større debattmøter, seminarer som Internasjonalt Seminar og populærvitenskapelige foredrag. -Og litt alvor inn i det hele skader vel neppe noen, ei heller en student.

På motsatt side av etasjen har Andreas pekt ut de nye lokalene til studentstyret. Et rom med store vinduer sikrer at han i fred og ro kan sitte og vinke til gjestene i barren på Ishavshotellet rett over havna. Ishavshotellet har riktignok ikke åpnet enda. Men det har jo heller ikke studenthuset. Han har allerede døpt rommet, som er det rommet i de øvre etasjene som er best i stand, til Andreas Stua.

-Det som må diskuteres grundig, er hvordan man skal få fordelt alle rommene uten at for mange følger seg tråkket på tærne. Hvordan dette skal gjøres må vi snakke grundig om alle sammen, sier han.

-Jeg ser ikke for meg noen stor enighet med en gang. Det vil nok bli en god del tumulter og «knuffing» til å begynne med, spår samskipnadens leder. Men hun legger til at dette er helt normalt i startfasen til et studenthus.

«Vi må ikke ta for høy pris. De midlene som frigjøres og som vi «tjener» på å bli kvitt Brygga, bør gå til de tidligere brukerne av Ungdommens Hus»
Peter Reynoldsen
kommunestyrerepresentanten H

Hvordan drifta skal bli lagt opp er det in-

berg, universitetes egen arkitekt, har sett huset og mener at grunnkonstruksjonen er solid nok. Bare man gjør noe med ventilasjon og brannvern. -Men dette er ut i fra de krav et universitet må følge.

«Jeg håper at Brygga kan bli et felles studenthus for alle studenter i Tromsø. Og da tenker jeg på alle studentene fra Universitetet og fra alle høyskolene»,
Øyvind Hilmarsen, kommunestyrerepresentanten H.

Høyskolen har såvidt det er vært inne i bildet. De ønsker selvsagt å kunne bli med på å skape noe sosialt for Tromsø studenter. Samskipnaden håper at et Studenthus vil bygge bro mellom disse to studentgruppene.

-De er jo nesten som oss, ler Lena og legger til at høyskolestudentene vil tilføre svært mye verdifullt, både kulturelt og sosialt.

-Hovedmålet er at studenthuset blir et viktig knutepunkt for alle studentene. Ikke minst er dette blitt mer viktig etter at ex.philerne er forvist til byen, noe som gjør at de ikke har noen tilknytninger til studentmiljø i det hele tatt, fortsetter Andreas. Og veien fra Domus-kafen til en ny studentkantene eller pub på Brygga er ikke lang.

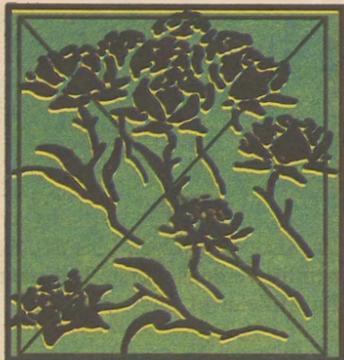
Førrige gang det var liv i den store salen i første etasje sto Motorpsycho og øste ut rå, kompromissløs utradisjonell trønderrock. Bel Canto leverte en formidabel konsert og vokalisten i Gartnerlo-sjen onanerte med en støvsuger. Hva vil foreleserne da gjøre for å skape liv?

-Universitetet har sagt seg villige til å bli med i en overgangsperiode på fem år. Dette er like mye for å legitimere overfor departementet at de får, og bruker, penger til å pusse opp lokaler på Brygga, som at de er interessert å samle de lokalene de har behov for i byen i samme område. Det er ikke noe galt i det, sier Skau hissig og skjønner ikke helt frykten for at universitetet skal bli med på spleiselaget. For blir ikke de med på spleiselaget, så må man finne penger et annet sted, og det er visstnok ikke helt enkelt. Behovet som er uttrykt går på et forelesningsrom til 150 studenter.

I øverste etasje i huset er det et stort høyloftet rom som passer ypperlig til det meste. Dette er tidligere blitt brukt av karateklubben og av diverse teatergrupper.

-Stridens kjerne, kaller studentstyret, lederen det. Selv har han vært der adskillige ganger. I enden ligger nemlig det som er igjen av Brygga Radio. En stasjon hvor Andreas Bakke hver fredag i ett års tid plaget Tromsø med musikk og kose-

Styggoakt

agen er 28. november, EU-dagen, og stedet er et Aeroflot-fly. På selve skjebnenatten fikk vi nok av EU, og forlot gamle Mor Norge. Så mens Ja- og Nei-folk forenes foran fjernsynet, lar jeg meg underholde av propellmotorenes strykeorkester (har for lengst oppgitt håpet om å få høre på min medbrakte musikk.) De store russiske skogene (eller ihvertfall deler av dem) ligger under oss, Arkhangelsk ett eller annet sted foran oss. Det er det som er vårt mål. Et kanskje merksnodig reisemål nå midt på vinteren. De fleste drar til Syden vinterstid, mens vi har da valgt å dra fra kjøleskapet Tromsø til fryseboksen Arkhangelsk. Siste jeg hørte var at det var -25 grader. Blåserrekka kommer inn, strykerne intensiveres... Vi går inn for landing.

U Asgeir Johansen
(tekst og foto)

Murmansk er første stopp. Det er her fortolling og passkontroll skjer. Strengt, uniformerte menn gransker passene nøye. De er korrekte og smiler ikke. Sovjetstjernen er fremdeles på plass i pelsluene, men så har da tollene lenge vært kjent som den del av statsforvaltningen som er mest konservativ, og det ikke bare i Russland. Tollene kan være en skremmende opplevelse, alt avhengig av tollbetjentens nattesøvn. Etter at bagasjen vår har blitt klarert, laster de den inn på samme fly som den (og vi) kom med, og ferden fortsetter til Arkhangelsk. Det hele virker tungrodd på meg, men det er vel kanskje slik det skal være. Man må jo ha kontroll!

Det er kaldt når vi kommer til Arkhangelsk, men velkomsten er så varm at den fysiske kulden blir glemt. Våre russiske familier har stått ute i kulden og ventet på oss, og gjensynsgleden er til å ta og føle på. I all hast får man tak i bagasjen sin. Man slipper i det minste å lete etter bagasjeutleveringen. Den foregår nemlig fra et lastebilplan like ved utgangen.

Deretter skynder vi oss inn i en kald lada og lukten av Russland fyller neseborene mine. Russland har en særegen lukt som er vanskelig å definere, men hvis jeg sier at det lukter som en blanding av kull og gammelt lær er ikke det langt fra sannheten. Volodja, min russiske far, råkjører hjem. Jeg er glad jeg ikke har spist på en stund. Nå skal vi nemlig hjem og spise «blof.» Det er da ikke en hund som det kan høres ut som, men en ukrainsk rett hovedsaklig bestående av ris og kjøtt.

Volodja har også kjøpt champagne og vin. Kvelden blir nok lang.

Russisk gjestfrihet er viden kjent, og ikke en ting som man kan ta lett på. En invitasjon til en kopp te eller vodka er ikke en invitasjon som sådan. Hvis man bruker ordet «ordre» kommer man nærmere den egentlige betydningen. Når det kommer gjester serveres kun det beste som huset har å by på samt «sjampanskoje» -den særdeles velsmakende russiske utgaven av champagne. Etter maten bys man som regel på ett eller annet med høyere alkoholprosent enn musserende vin. Det er da vodkaen som det russiske samfunn er så kjent for kommer på bordet. Det er ikke for ingenting at antall alkoholikere i Russland er høyt. En russer, en svært full sådan, jeg møtte på bussen fortalte meg at «en god russer er en full russer.» Hva sier man da? Man ler av vitsen, og smiler unnskyldende til de andre medpassasjerene: «Jeg kjenner ikke han,» ønsker man at smilet skal formidle.

Gjestfriheten kan av og til gå for langt, og to ganger holdt jeg på å komme i trøbbel fordi jeg takket nei til en invitasjon. Det er noe russerne er dårlige til: Å godta nei som et svar! Og hvis de endelig godtar at du faktisk har dårlig tid og må hjem, slik de jeg møtte, foreslår de at de kan bli med deg hjem for en kopp te og for å diskutere forretninger. «Forretninger?» sa jeg, «jeg er jo språkstudent.» «Spiller ingen rolle,» svarte de, «du kommer sikkert til å studere økonomi etterpå!» En situasjon som man er dømt til å tape.

Russland er sterkt angrepet av kollektivt spaltet personlighet. På bussen eller i andre offentlige situasjoner skal man ha et steinansikt og gjerne være

uhøflig. Dette er en ordning som egentlig er til fordel for de aller fleste; man slipper ihvertfall å være sosial med sidemannen som man står ansikt til ansikt med når bussen er like full som en boks sardiner, og man slipper å si unnskyld når man skal ut og må brøyte seg gjennom en vegg med mennesker. Her må man være tøff for å komme seg ut på sitt stoppested og de tøffeste er de gamle russiske bestemødrene -båbusjkaene. Den beste strategien for å komme seg av bussen er å følge på en slik. Den dårligste strategien hvis du har tenkt å være på bussen, er å komme i veien for en.

Russlands andre personlighet er den som altfor få kjenner til: den vennlige. Det er tross alt den dominerende. Av og til bryter den gjennom også i offentlige situasjoner og da med det for øyet å være vennlig mot en dum utlending som ikke vet opp eller ned hverken på det ene eller det andre. For russere generelt er vennlig innstilt ovenfor utlendinger, tror jeg. Det kan man egentlig ikke være helt sikker på, men en viss, diskret interesse blir lagt for dagen. Har man i tillegg langt hår og skjegg (fullskjegg er blitt relativt sjelden etter at Peter den store forbød det for adelsmenn), er man garantert å bli snakket om. Det tryggeste er nok å se ut som en russer, men det er vanskelig siden utlendinger kjennes igjen på øynene, fortalte mine russiske venner meg.

Russiske studenter er interessert i nye mennesker, og hvis studentene jeg møtte på universitetet i Arkhangelsk er representative for russisk ungdom ser jeg lysere tider for den russiske republikk.

At russere er et hardført folkferd får vi bevist mange ganger, og her kan det faktisk svares å bruke pels. For det før-

ste er det da som sagt kaldt og for det andre kler de aller fleste russiske damer pels. Når det er kaldt er det godt for hårløse aper som vi er å låne pels fra noen andre. Men mellom oss sagt tror jeg det var mange falske pels ute og gikk. Ikke det at jeg klager. Hovedsaken var visst at det tok seg godt ut. Pels er tydeligvis dyrt hos storebror også. Den russiske bjørn er som kjent ikke flådd ennå.

Russere gjør det med dødsforakt. Kjører de bil gjør de det med dødsforakt, likeledes når de går, handler, skal inn på trikk eller buss. Ja, til og med duene i Arkhangelsk (og de er det mange av) gjør det duer gjør med dødsforakt. Du ser det liksom på øynene deres. Dette er duer du ikke koder med!

Andre dyr med dødsforakt er hundene. Flertallet av disse var faktisk villhunder, svært veloppdragne sådanne, som trålet Arkhangelsk etter mat. De fleste av disse var små hunder som til tross for sin mangel på muskler var svært tøffe. Men allikevel må det

frustrerende å være en liten hund som krever respekt, for det er de da lite av, uansett hvor mange de bjeffer. Men på den andre siden har små hunder en viss for-

Russland

i den daglige kamp for å overleve, siden de trenger mindre mat.

Kontakter er svært viktige for russerne. Det betyr ikke bare sta-

tus, men kan også bety snarveier innenfor det tungroddede byråkratiet som gjenspeiler seg i det russiske hverdagslivet. Derfor er utlendinger svært populære blant

forretningsmenn, siden de kan bli kontakter i vesten, et marked de aller fleste «bisnis-men» (som det heter på russisk) har ambisjoner om å komme seg inn på. Russisk forretningsvirksomhet kan være så mangt: Damen som står på gaten i kulden og selger iskrem eller piragi (...), importører som selger varene sine på markedet («baazaar»), «joint ventures» mellom et russisk og et utenlandsk selskap (gjernamerikansk), for eksempel Conoco-Polarlights og selvfølgelig det som vi i Norge kjenner best til: Den russiske mafiaen. Men Russland er så utrolig mye mer enn mafiaen. Den griper ikke inn i hverdagen for den vanlige russer, unntatt kanskje selvsagt som ofte eies av mafiaen eller betaler beskyttelsespenger til den. Hvis man ser på

faktisk mafiaen essensiell for å få den amerikanske økonomien på føttene igjen etter depresjonen, og har nå nesten blitt en regjeringsinstitusjon. Dette er ikke en forsvarstale for mafiaen (til det har de ikke bestukket meg godt nok), dens handlinger og operasjonsmåte er avskyelig. Det jeg sier er at mafiaen gjør seg bemerket i Russland, men ikke nok til å holde meg borte fra et land jeg liker svært godt.

Mafiaen er forøvrig ganske lett å kjenne igjen. Vanligvis går de med brune skinnjakker, lange frakker og har som oftes på seg en eller annen form for hatt, gjerne en sixpence. Dessuten er ordet mafia nærmest blitt tabu. Hadde mine russiske venner sett hvor ofte jeg har brukt det i denne artikkelen hadde de fått slag. Derfor refereres de ofte til som «bull» av de engelskyndige. En gang vi var på kafé, en av de få vi fant, havnet vi oppi noe som vagt kunne minne om mafiaens landsmøte. Alle tilstedeværende hadde på seg brune skinnjakker og halvparten av dem sto og betraktet oss mistenksomt. Den halvparten som ikke sto, koste seg da selvfølgelig med øl og hadde et pengeforbruk som kunne minne om en husmor på januarsalg hos Steen og Strøm med mannens tyvlånte kredittkort.

Prisnivået i Russland er for oss fra Vest-Europa nesten latterlig, men for mange russere er det utrolig høyt. Lønnsnivået er lavt, og det kan gå lang tid mellom man får utbetalt lønn. Pensjonsordningen for de gamle er tvilsom. En episode som sitter dypt hos meg er den gamle damen som kom til oss på kaféen vi endelig hadde funnet og tagg om penger for å kjøpe brød. Det hun trengte var 800 rubler (ca. 1.60 kr.). Pensjonen hennes strakk ikke til. Det får en til å tenke. Jeg ga henne det jeg fant i lommen og damen takket oss på den særegne russiske måten med ikke å forlate bordet og med å ønske oss et langt liv, lykke og hele pakken. Hvis en tar prisnivået i betraktning, er det egentlig rart at kriminaliteten er så lav som den er og det russiske mafiafenomenet er litt mer forståelig.

Inflasjonen har for tiden stabilisert seg til kun 100-150 prosent i året. Dette betyr også, selvfølgelig, at rubelens verdi på valuta-markedet synker. Så fra mars til desember hadde kursen sunket fra 200 til 500 rubler pr. krone. Så tross for dyrere varer var det ikke særlig dyrt for oss rike, norske studenter.

Utenfor Arkhangelsk ligger utendørsmuseet Malye Karely (=De) Små Kareler). Dette museet har spesialisert seg på gamle trebygninger som fraktes dit fra hele Arkhangelsk fylke og omegn. På en strålende vinterdag, som den dagen vi var der, kan man se for sitt indre øye fordums dagers bønder som fordrev vinteren med alskens nødvendige gjøremål i sine små, varme bondestuer og deres gifteklare datter som drømmende stirret ut gjennom vinduet på sitt jomfrukammer, hvor hun tok imot friere. Dette rommet var særskilt pent utsmykket, selvfølgelig med det for øye å imponere potensielle ektemenn. Kirkene strakte sine mangfoldige spir seg i forfengelige skjønnhet opp mot himmelen i påvente av et bondebryllup eller søndag. Fremdeles i dag står Malye Karely på listen over det brudepar må gjøre på selve dagen sin. Da står nemlig en sletur gjennom museområdet på programmet, og i den anledning spiller kirkeklokkene opp. Ortodokse kirker har ikke nødvendigvis kirkeklokke, og hvis de har er de egne bygninger som står ved siden av selve kirken. Og å ringe med kirkeklokker er da også en egen kunst i Russland. Det kan nemlig ikke Gud og hver mann gjøre. Det skal både koordinasjon, fingerferdighet og styrke til for å gjøre det!

Nygifte kan ikke bare nøye seg med en tur til Malye Karely. De har et langt program foran seg. Blant annet må de over sju bruer. De seks første kan man kjøre over hvis man vil det. Over den syvende må bruden bæres av brudgommen. Deretter skal det være fest som gjerne varer i over to dager!

Hvis noen ikke har latt seg skremme av mine filosoferinger over det russiske samfunn, og faktisk kan være interessert i å reise til dette mulighetenes land, her er noen reisetips.

Søk om visum tidlig. Russlands diplomater har tatt med seg litt av det byråkratiet Russland er kjent for. Onde tunger hevder at hvis en legger med penger i visumsøknaden behandles den fortere. Dette er ikke nødvendigvis sant; All ære til generalkonsulatet i Kirkenes for rask behandling av vår visumsøknad, og det uten penger. I tillegg til den diplomatiske kanalen kan også reisebyråene ordne visum. Vær oppmerksom på at med mindre man reiser med en turistgruppe eller har en invitasjon fra Russland kan det være vanskelig å få visum. Offisielle invitasjoner får kortere behandlingstid enn private.

Den beste tiden å reise på er nok om sommeren. Selv har jeg kun opplevd Arkhangelsk om vinteren, og det er ikke noe galt med det. -25 grader er forsåvidt greit nok, men alle sier at Arkhangelsk er mye finere om sommeren. Men uansett hva du gjør: dra ikke om våren! Da skifter nemlig verdens største hav navn fra Stillehavet til Arkhangelsk.

På prospekt P. Vinogradova (P. Vinogradovs gate) finnes det en grill-bar som det heter på russisk hvor man kan få kjøpt svært gode grillede kyllinger. Det er det eneste vi fant som kunne minne om vestlig mat (rent bortsett fra sjokolade og slike ting, og pizza med bein i). Dra ikke til Arkhangelsk uten å besøke den. Kyllingene er svært gode, og der er til og med en vask man kan vaske hendene i etterpå.

Lær deg å si «te er godt». ikke på russisk, men for din egen del. Te er nemlig russernes nasjonaldrikk, bortsett fra vodka selvfølgelig, og nytes til alt. Absolutt alt.

Legg merke til at flere av gatene i Arkhangelsk har skiftet navn. På kartet som du kanskje får kjøpt heter for eksempel hovedgaten ulitsa Engelsa- «Engels gate». Det heter den ikke lenger. Nå heter den nemlig ulitsa Voskresenskaja- «Oppstandelses gate.» Dette er ting som man med letthet kan finne ut av på forhånd.

Å ringe fra Russland kan bli et problem. Der finnes telefonsentraler hvor man går til disken og bestiller en telefonsamtale til det og det telefonnummeret. Man må betale på forhånd for så lang tid som man ønsker og setter seg deretter ned for å vente. Nok en lang og tungvint prosess, og et minimum av russisk-kunnskaper er vel gjerne en forutsetning. Det kan også være en riktig ubehagelig opplevelse for e som svarer, siden damene som arbeider her snakker ikke norsk. Imidlertid finnes det en norsk telefonboks på Hotell «Pur-Navalok.» Man kan ringe direkte til Norge ved hjelp av denne, forutsatt at man har et tellerskritt-kort og at man kjenner koden. Husker jeg ikke helt feil er denne 81047. Deretter slår man det ønskede telefonnummer direkte. F. eks. ringer man til Utopia slår man 8104777645283.

Russland er et fantastisk land, med både stygge og vakre trekk du ikke vil finne andre steder. Et mer eksotisk reisemål så nær vår egne landsdel skal man lete lenge etter, bortsett fra vårt eget land selvsagt.

Studiner i Arkhangelsk

Tidlig på høstsemesteret -94 reiste fem forventningsfulle russiskstudiner til Arkhangelsk for å studere der i ett semester, for slik å komme det russiske samfunnet nærmere inn på livet.

Nå viste det seg at Reidun, Randi, Anna, Ellen og Anja trivdes så godt i byen at de likegodt blir der et semester til.

U Åsgeir Johansen

Etterhvert som samtalen skred frem ble det mer og mer tydelig at disse fem jentene langt fra var ukjente med Russland. Alle sammen hadde de vært i landet før, noe som ikke er fullstendig uventet siden de studerer russisk på høyere nivå (tre på hovedfag, mens de to andre finner nok veien dit de også, ifølge dem selv.) Derfor sier de at det ikke ble noe kultursjokk selv om de er et godt stykke heimefra. Men visse ting legger vi jo merke til, sier de. Blant annet er kjønnsrollemønstrene sterkere her i Russland enn det vi er vant til. For å illustrere dette forteller de at russiske gutter ikke vil la seg spandere på når de går ut sammen med dem, selv om russere har dårlig råd til å gå ut. Jentene skynder seg å legge til at de går ikke ofte ut siden utelivet er dårlig i Arkhangelsk. Så et Russlandsopphold er en fin måte å spare penger på.

Godt å være norsk

Man venner seg til butikkerne, sier de. Man blir irritert av og til når man må stå lenge i kø, men med en positiv innstilling går det hele bare bra. Vareutvalget har faktisk blitt bedre. Men russerne har jo lite å kjøpe for, så det er kanskje ikke noe framskritt.

Russerne er vennlig innstilt ovenfor nordmenn og Norge, og det gjør det ihvertfall ikke vanskelig å være norsk i Russland og ihvertfall ikke i Arkhangelsk som har hatt sterke historiske bånd til Norge, sier de.

«Norge hjelper Russland: Dere er snille» blir jeg fortalt av mange russeres oppfatning av Norge, og vitterlig har jo Norge vært behjelpelig med bl. a. hjelpepakker. Dette er jo ikke noe som forvansker det å være norsk. Og i tillegg får de norske aviser.

-Du må skrive i Utopia at Bolstad er snill, det er nemlig han som gir oss aviser. (Bolstad er naboen deres og er norsk lærer ved universitetet)

Det er undervisning hver dag, og to timer pr dag. Det er kun vi

Reidun Mortensen, Randi Bygjordet, Anna B. Jørgensen, Anja Strand og Ellen Solvik koser seg etter en lang skoledag.

fem og en annen norsk jente som har ordnet seg privat, som følger denne. Det vi lærer er russisk for utlendinger, og all undervisning foregår på russisk. Det er et stort rogram de har lagt opp for oss, i tillegg til at vi får med oss en del forelesninger ved universitetet. Men nivået ved universitetet i Arkhangelsk er lavt i forhold til andre russiske universitet.

Utvekslingsavtalen

- Stort sett er vi fornøyde med utvekslingsavtalen, sier de.

Disse jentene er med på en program som sikrer studenter fra Tromsø og Arkhangelsk en sjanse til utveksling med forskjellige kulturer. Universitetene har bundet seg til å motta tjue studenter i året, eller å leve opp til avtalen på andre måter. For viderekomne er avtalen bra, påpeker de, samlet vektall avgjør

nemlig hvem som får dra. Men, sier jentene, vi har ikke rett til penger fra lånekassen. Riktignok bor vi gratis og vi får russisk stipend (som i bunn og grunn er ingenting). Derfor er vi fattige, men det fikser Mjøs, sier de og smiler. Etter en kort tenkepause sier de: -Kan ikke du skrive at studentene fra Alta som også er her får stipend fra Høyskolen. Slik, så er det skrevet og får stå som et hint til ledelsen ved Ui-Tø. Så fortsetter de: -Vi er svært glade i Mjøs. Han møtte vi på Lomonosov-dagene som ble feiret her i Arkhangelsk. Da kjøpte han vaskemaskin til oss. Ikke en stor en, men den fungerer og vi får rene klær.

Denne anledningen til å oppleve og bo i Russland vet vi å verdsette, forteller de, og deler enkelte av de tingene de har fått med seg av kulturkunnskap.

(Blant annet betraktes man som full hvis man snakker for høyt.) Og de vet også å verdsette det gode vennskapet de har fått seg i mellom. De benekter at de kjenner hverandre før de kom sammen her i Arkhangelsk. - Men nå er vi liksom nødt til å bli kjemp gode venninner når vi bor så og si oppå hverandre.

Ingen dans på roser

Av de negative tingene de har opplevd forteller de om russiske studenter som bor i sammestudentherberget er misunnelige på dem, siden de bor i den delen av bygningen som brukes som hotell og er reservert for utlendinger. Derfor er denne etasjen pusset opp, sier de, og bevoktet av vakter. Noe som fører til begrensning på frihet, men som oftest er de snille og hyggelige og forsvarer oss faktisk når vi har festet for

høyt, sier de og ler, tydelig frambrakt av en eller annen for intern humor. Jeg spør ikke om det er det som sagt et dårlig uteliv her, men det sparer vi penger på. Vi savner jo Tromsø litt, russerne har nemlig ikke en kafé-kultur. Det er jo forståelig. Også ser vi jo helt for jævlige ut på håret, legger de til: - Vi tør nemlig ikke gå til russiske frisører, de såkalte Parikmakher skaja. Også forsøker vi å unngå oppsøke leger her.

Videre

På denne tiden har nok alle jentene kommet seg tilbake til Russland, hvor de kan nyte relativt frie akademiske tilværelse i enda et halvt år. - Dette er faktisk av de bedre måtene å lære russisk på, sier de. Du kan ikke beherske språket uten å bo en periode i Russland.

På tur med fiskeklubben Haill

I høst ble fiskeklubben Haill startet på Universitetet. Tidligere forsøk har vært mislykket, men nå ser det ut til å ha ordnet seg. Formålet er å samle sportsfiskere av alle slag, og ha det gøy sammen på turer.

Klubben har rundt 25 medlemmer og holder til på IMR.

Leder i klubben Mikal Lanes forteller her om hvordan en tur i oktober fortonet seg.

Ut på tur

13 fiskelystne akademikere møtte opp og sammen dro de ut med en 42 fots sjark, lånt ut av vitenskapelig assistent på NFH, Frode Staldvik.

Fisket begynte heller dårlig. Selv om rundt 10 stykker kontinuerlig hang over rekka, var det lite «haill» å oppspore. Men ekkoloddet til Frode hjalp oss mot nye høyder, og etter en knapp time hadde de fleste av oss hatt følingen av fast fisk på kroken. Denne fisketuren bød på mer enn bare ren fiskeglede.

De mange fjordsundene, naturskjønne omgivelser kombinert med det å være ute i fri luft satte nok sitt preg på tilværelsen.

En havørn viste åpenbar interesse for oss og i lange perioder av denne turen kunne vi nærgående skue denne vakre rovfuglen.

Stadig dro vi forbi vakre holmer med forlatte bolighus, hus som før i tiden rommet store familier. I denne nakne naturen må det åpenbart ha vært værhardt å bo.

Idet hele ga alle disse synsinntrykkene oss rom for dypere refleksjoner.

Da fisket i tillegg tok seg opp, følte vi alle en viss form for lykke og selvtilfredstillelse. Gleden av fast fisk fikk oss alle til å tenke på hvorfor vi i alle har har valgt en akademisk karriere, fylt med pensum og eksamensdepresjoner, når det ul-

time lykke må krediteres et liv som kesfisker.

I nærmere 10 timer oppholdt vi oss sjøen. Den varme suppa følte derfor strå herlig, og sammen med de utallige koppene med kaffe som ble konsumert var dette en kjærkomment og nødvendig oppgave, før vi igjen entret den samme brygga som ferden startet ifra grytid denne lørdags morgenen.

Det habile fangstresultatet gjorde til at 4-5 stykker måtte samarbeide om sløyinga, da det hele måtte gjøres effektivt.

Med utdanning fra Nederland

Gerd Nilsen, sivilingeniør i molekylær biologi, har tilbrakte tre måneder i Wageningen, Nederland. Der tok hun en del av sin diplom-oppgave.

Gerd Nilsen, tidligere ERASMUS-student, har studert i Nederland

Foto: An-Magrit Gjertsen

U Stein Ivar Mona.

-Det var i fjor vår at min veileder på diplomoppgaven tipset meg om et landbruksuniversitet i Wageningen. Vedkommende hadde vært der selv og vi ordnet det således at jeg kunne få komme dit, og rett før søknadsfristen gikk ut for «free-mover»-stipend via Erasmus klarte jeg i hui og hast å sende en søknad om stipend. Dette gikk etterhvert i orden. Jeg kom dit 1. juli, og var ved et laboratorium hvor jeg med studenter fra en rekke land deltok i laboratoriearbeid i et internasjonalt miljø med tungvektene innen faget, forteller Gerd Nilsen.

UiTØ, ikke etter i utvikling

-Jeg mener ikke å si at UiTØ på noen måte ligger etter i utviklingen, men her var det et større miljø og dermed ble det bredere kunnskapsmessig. For min del føler jeg at jeg fikk et meget godt utbytte av denne perioden, blant annet lærte jeg ny teknikk, samt at man ved å arbeide med personer fra andre land får nye perspektiver inn i faget. Det var også mye å lære utenom det rent faglige, sier hun.

- Man lærer utrolig mye om landet og kulturen, og ikke minst lærer man mye om sitt eget land, da man av og til må spørre seg om hvordan er nå dette hjem-

me? Jeg fulgte ikke forelesninger på flamsk, så det ble ingen intensiv språklæring under mitt opphold. Ved laboratoriet var det mange nasjonaliteter, så alt måtte foregå på engelsk. Jeg vil si at jeg var heldig, fordi da jeg kom dit var det allerede ordnet med hybel, noe som slett ikke var tilfelle med alle. Nå var vi riktignok 16 som delte kjøkken, og ikke alle var like flinke til å la seg organisere, men det gikk ganske greit. Jeg føler at jeg fikk knyttet mange kontakter og fikk lære mye både faglig og kulturelt.

-Jeg vil absolutt anbefale et utenlandsopphold under studietiden, fortsetter hun.

Enestående sjanse

- Som student har du en enestående sjanse. For det første kan du få nye perspektiver inn i studiet ditt. For det andre lærer du mye om det landet du er i, og på en helt annen måte enn ved ferie. I tillegg kan du lære et annet språk, samt knytte kontakter både faglig og sosialt, sier hun og legger til:

-Erfaringene er veldig nyttige å ha med seg, samme hvilket fag du studerer og hva du senere skal drive med, sier Gerd Nilsen, som avslutter med å si at når hun var i Nederland, så var det tørke!

Utdanning i utlendighet

Selv om flertallet av den norske befolkning sa nei til EU i november i fjor, hadde ikke det stort å si for mulighetene til norske studenter når det gjelder å studere i utlendighet. Hvert år reiser mange studenter ved UiTØ til andre land for å ta deler av utdanningen. Hvorfor ikke bli en av dem?

På et av kontorene i Hovedgårdens 3. etasje sitter Hilde Bjørnå, konsulent for internasjonale studiesaker. Her får Utopia opplyst at det i fjor reiste 30 studenter fra Tromsø til ulike land via Erasmus, og ca. 20 via Nordplus. -Når det gjelder fra hvilke fag og på hvilket nivå studentene reiser, er det stor spredning, sier Bjørnå. - I fjor var det mange fra ISV og ISL, og relativt få realfagsstudenter. Dette vil vel variere noe fra år til år, så det er vanskelig å peke ut noen generell trend. Noe som er verdt å merke seg er at to tredjedeler av de som reiste i fjor var kvinnelige studenter. -Et studieopphold i utlandet krever forberedelser, men disse er absolutt overkommelige. Mye kommer an på om du vil reise gjennom et fastlagt program eller finner noe som må godkjennes spesielt. Bjørnå forteller at en ny katalog om mulighetene for studentutveksling ved UiTØ er på trappene, og denne vil være mer spesifikk enn de som allerede finnes. -Dessverre kommer ikke denne før de forestående søknadsfrister er i ferd med å gå ut, så de som ønsker mer informasjon må benytte det materiell som allerede finnes, ta kontakt med instituttene som har egne kontaktpersoner om studier i utlandet, eller kom innom kontoret mitt i hovedgården, avslutter Bjørnå og opplyser om at det

finns mye informasjon i ulike kataloger og hefter som er å finne utenfor kontorene i hovedgården. Men glem ikke at ting tar tid. Så vær ute i god tid.

Når det gjelder å ta deler av et fag eller en grad i utlandet, må du normalt ha fullført ett års studier i hjemlandet. Kravet til de som reiser fra UiTØ er at de er registrert og har studierett ved UiTØ. Deretter er det bare fantasien og Lånekassen som setter grenser for hva og hvor, og av disse to sitter Lånekassen med svært sterke kort. Det er viktig at det du vil studere i et annet land blir godkjent som en del av utdanningen her hjemme, slik at du er sikret finansiering fra Lånekassen.

Pensum må godkjennes på den institusjonen du studerer før du reiser. For å få vite hvilke utvekslingsavtaler og hvilket pensum som gjelder, har alleinstituttene ved UiTØ en kontaktperson med oversikt. Bruk disse.

NORDPLUS

Nordplus er et program for utveksling innen alle fagområder av lærere og studenter mellom universitet og høyskoler i Norden. For å bli Nordplus-student må du ha påbegynt studier i hjemlandet. Et Nordplus-opphold inngår som en del av studiet i Norge, og studiet tilgodesregnes i sin helhet for tilsvarende utdanning i hjemlandet. Du kan få stipend i 1/4, 1/2, eller et helt år. Det vanligste er å tildele halvårige stipend som skal dekke merutgifter i forbindelse med studieopphold i et annet nordisk land. Når det gjelder selve søknadsprosedyren er det instituttet ditt som søker om studieplass. Du må således henvende deg til instituttets kontaktperson hvis du planlegger et studieopphold i et annet nordisk land. Nordplus-midler deles ut to ganger i året, for høstsemesteret 1995 er søknadsfristen 24. februar. Søknadsfristen for vårsemesteret 1996 er ca. 1. oktober.

ERASMUS

Forkortelsen står for European Community Action Scheme for the Mobility of University Students. Av navnet kan det se ut som om dette er noe for EU, men fra høsten 1992 ble det åpnet for norske studenter til dette samarbeidsprosjektet mellom læresteder i Europa. Denne studentutvekslingen foregår på forskjellige måter og opplysning om dette finner du i ulike studiehefter. Når det gjelder det økonomiske er Erasmusstipendet et tillegg til vanlig studiefinansiering. Det er ment å dekke merutgifter en student har ved å studere en periode i et annet land. Stipendsatsene varierer fra år til år, avhengig av hvor mange det er som benytter seg av ordnin-

gen. Studenter ved UiTØ kan søke om Erasmusstipend for studieopphold i et EU-land på 3-12 måneders varighet. Søknadsfristene på studieplass varierer fra land til land. Enkelte institusjoner er behjelpelig med hybel, eventuelle språkkurs, sosiale tiltak, o.l., men dette gjelder ikke over alt. Dette er ting som du må finne ut selv, enten ved å kontakte lærestedet direkte eller via informasjon som er tilgjengelig ved UiTØ, for eksempel personell ved ulike institutt, kontor for studier i utlandet eller ulike brosjyrer og bøker. Søknadsfrist for såkalt «free-mover»-stipend (studieplass utenom faste utvekslingsprogrammer) går ut 1. mars.

IAESTE

Tromsø har fått en underavdeling av IAESTE, the International Association for the Exchange of Students for Technical Experience.

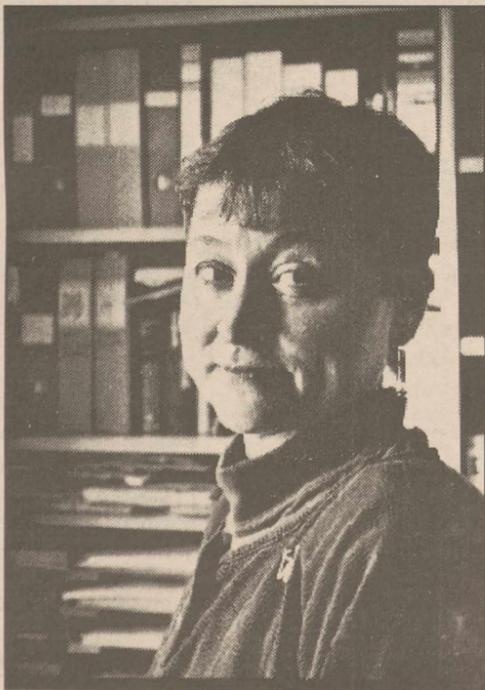
-Dette er en internasjonal organisasjon som drives på ikke-kommersiell basis av studenter for studenter og som Norge har vært med i siden den spede begynnelse i 1948 til den pr. i dag teller 64 medlemsland, sier Svein Stormo, en ildsjel fra lokalkontoret ved UiTØ. -Tanken bak det hele er ganske enkel, sier Stormo. -Utvekslingen foregår på den måten at vi ordner avtaler med bedrifter i Tromsø som kan tenke seg å ta inn utenlandske studenter som sommerhjelp. Til gjengjeld får vi tildelt tilsvarende mange plasser rundt omkring

i de forskjellige medlemsland. Disse jobbene kan studenter ved UiTØ søke på og hittil har vi for sommeren 1995 4-5 plasser som er spredt omkring i verden.

-Studentene søker på jobber hos oss, vi sender søknaden til bedriften, bedriften avgjør om de vil ta inn søkeren eller ikke, og sender svaret tilbake til oss. IAESTE ordner med hybel, arbeidstillatelse/oppholdstillatelse, til en viss grad sosiale foretak. På enhver bedrift som er tilknyttet dette nettverket, finnes det en representant for IAESTE som tar seg av det som eventuelt dukker opp underveis. Når det gjelder det økonomiske er det faste avtaler om minstelønn.

-IAESTE Norge sendte i fjor ut ca. 90 studenter, og på verdensbasis utveksles 6000 årlig.

Kravet til studentene er at de studerer realfag eller tekniske fag. Ett års studium er minimum. -Det utveksles studenter på alle nivå, sier Stormo. Søknadsfristen er NÅ, slik at de som kan tenke seg et slikt opphold må sprinte til paviljongen v/IBG hvor det henger oppslag om hvilke jobber som er aktuelle til sommeren. -Vi ser gjerne at flere blir med og arbeider sammen med oss, fordi jo flere jobber vi klarer å skaffe her i Tromsø, desto flere kan reise ut, sier Stormo og velger å avslutte med rektor ved NTH, Emil Spjøtvolds ord: «En IAESTE-jobb er starten på en internasjonal karriere».

Gerd Bjørhovde

Foto: Nina Lager Vestberg

AMNESTY INTERNATIONAL

Her er de tre første samvittighetsfanger. Din Innsats kan bety mye.

VICTOR DOMUKHOVSKY, Georgia, er en av en gruppe på 19 fanger som angivelig har blitt mishandlet under og etter arrestasjonen. Fangene har blant annet blitt hengt opp etter føttene, slått og skoldet med kokende vann. De fleste er tilhengere av den avdøde tidligere presidenten, og de er anklaget for en rekke lovbrudd, deriblant terrorisme, ulovelig våpenbesittelse og mord. Rettssaken, som begynte i oktober 1993, har vært preget av manglende rettsprinsipper og fangene har blitt nektet nødvendig medisinsk behandling. Send appeller til autoritetene i Georgia og be dem sørge for at fangenes medisinske behov og rettssikkerhet blir ivaretatt. Send brevet ditt til: **Dzhomlet Babilashvili, Procurator General, ul. Gorgosali 24, 380022 Tbilisi, Georgia.**

Utkast til brev

Dear Sir,

I am writing to you to draw your attention to the case of Victor Domukhovsky, who is one of a group of 19 prisoners, detained in a pre-trial detention centre in Tbilisi, arrested in 1992, the trial opened in oktober 1993. I sincerely hope you will take immediate steps to provide adequate medical treatment for the prisoners. I urge you to investigate all reports of ill treatment and to ensure that the defendants receive a fair trial in line with international standards.

Yours sincerely

Cuba

MARTA MARIA VEGA CABRERA, Cuba, ble arrestert av sikkerhetsstyrker fra statspolitiet i juni. Hun og hennes familie ble mishandlet under arrestasjonen. Det har ikke vært noen rettssak, men Marta Vega Cabrera sitter for øyeblikket i kvinnefengslet i Havana, under anklagen å ha spredt «fiendtlig propaganda». Marta Vega Cabrera har tidligere blitt arrestert og satt i fengsel uten lov eller dom, grunnen til dette er hennes tilknytning til det uoffisielle partiet Civic Democratic Party. Amnesty International betrakter henne som en samvittighetsfange. Skriv til: **Dr. Fidel Castro Ruz, President of the councils of state and ministers, Havana, Cuba.**

Utkast til brev

Dear Mr. President,

I am writing to you concerning Marta Maria Vega Cabrera who was arrested in June 1994 in her home in Nueva Gerona on the Isla de la Juventud.

In July she was transferred to the Western women's Prison in Havana (Prisión de Mujeres de Occidente).

Being a member of the Civic Democratic Party Marta Maria Vega Cabrera is held solely for her political beliefs. She is a prisoner of conscience. She and her family have suffered frequent harassment from the authorities since 1993.

I am calling for her immediate and unconditional release.

Yours sincerely

Kina

Pastor ZHENG YUNSU. Den enkle tilværelsen til en liten kristen menighet i Kina ble brått rykket opp med roten da bulldosere rev ned landsbyen deres i juni 1992. Alt de eide som ikke ble ødelagt under det uprovoserte angrepet ble konfiskert av politiet, 60 personer ble arrestert og i følge rapporter ble 18 kvinner utsatt for nedverdiggende behandling i politiets varetekt. Amnesty regner med at omtrent 30 medlemmer er fengslet for sine fredelige uttrykk for sin religiøse tro, de har blitt overført til to eller tre års «omskolering gjennom arbeide». Lederen av menigheten pastor Zheng Yunsu og hans fire sønner ble også arrestert. Zheng Yunsu ble dømt til 12 års tvangsarbeide i kullgruvene for «svindel» og «forsyrelse av den offentlige orden». To av sønnene ble dømt til 9 års tvangsarbeide og de to andre sønnene ble dømt til 5 år. Amnesty International betrakter alle de arresterte som samvittighetsfanger. Send appeller som ber om øyeblikkelig løslatelse uten vilkår for pastor Zheng Yunsu, hans fire sønner og alle de andre fra Jesus-menigheten som ennå er fengslet. Skriv til: **Governor of Shandong Provincial people's government, ZHAO Zhiao, Shengzhang, Shandongsheng Renim Zhengfu, 193 Jinger Lu, Jinashi, Shandongsheng, People's Republic of China.**

Du skal ikke tåle så inderlig vel...

Amnesty International har i mange år hatt en kampanje de kaller månedskampanje hvor de i sine tidsskrifter fokuserer på ett antall samvittighetsfanger i måneden.

I Utopia føler at Amnesty gjør et verdifullt arbeide, og vil gjerne gi en hjelpende hånd. I fremtiden kommer Utopia til å presentere mellom en og tre samvittighetsfanger i annet hvert nummer.

U Thomas Harris

Du kan gjøre en forskjell. Amnesty har gang på gang bevist at når tusenvis av mennesker viser sin motstand mot den forakten av menneskerettighetene som finnes rundt om kring i verden, så har det en virkning. Teorien er den, at ved å skrive et standardbrev og sende det til de som begår overgrepene, så forteller man dem klart og tydelig at de er observert, og at det de gjør ikke kan aksepteres. Alt du trenger å gjøre er å skrive de standardbrevene vi kommer til å presentere her, signere det og utheve navnet til samvittighetsfanger. Dette fordi Amnesty mange ganger adopterer flere forskjellige samvittighetsfanger i det samme landet og når det kommer mange tusen brev er det bare navnet på samvittighetsfanger som blir lest. Det er noen som vegrer seg for å sende brev til regjeringer av frykt for at de skal bli registrerte og få problemer hvis de reiser til det aktuelle landet senere i livet. Det har aldri vært noen dokumenterte saker av at dette har skjedd, og Amnesty har holdt utkikk etter det. Så det er ingen grunn til ikke å sende noen usle brev i måneden.

Resultater

Noen ganger nytter det ikke, man sender brev i mange år uten å få noen slags respons. Men andre ganger er det helt overveldende resultater. Annette Fingscheidt i Amnesty sin studentgruppe forteller:

- Det var en amnesty-gruppe som hadde jobbet med en og samme samvittighetsfange i Syria i 10 år. Gruppen visste ikke om han levde eller var død, så tok Tromsø-gruppen opp saken, og etter seks måneder ble han løslatt. Det er ikke alltid man får så storslåtte resultater, men man vet at fanger som blir fokusert på av Amnesty ofte får bedre behandling, de vet at Amnesty har oppmerksomheten rettet mot dem. En sjelden gang kan fokuseringen få negative konsekvenser for samvittighetsfanger, men man kan ikke la seg styre av frykten. Terrorregimene lever på frykt, og dør når mange nok er modige nok til å stå i mot dem.

Internasjonale relasjoner

Internasjonale forhold spiller inn. De fleste siviliserte land kvier seg for å ha mer kontakt enn nødvendig med land som er kjent for gjennomførte brudd på menneskerettighetene. Amnesty har stor troverdighet, og deres rapporter blir

tildelt saker ut fra sine regionale områder. For øyeblikket består gruppe nr.204 av 10 personer, men de skulle gjerne hatt flere. Så hvis du føler at du har lyst til å gjøre noe mer enn å sende noen brev i måneden så kan du kontakte Annette på telefonnummer 776-19959.

Amnesty gruppe nr.204.

Foto:An-Magrit Gje

Kjøkkenbordet

Amnesty International ble startet i 1961 av Peter Benson rundt kjøkkenbordet sammen med kona og to venner. Det er godt bevis på hvordan man kan begynne det små og allikevel gjøre en stor forskjell. De hadde samvittighetsfanger som utgjorde et viktig punkt. I dag har Amnesty International 1,1 millioner medlemmer. Amnesty International er stor integritet, er politisk nøytrale og er uavhengige. De tar ikke penger fra noen regjering og deres rapporter om menneskerettighetsbrudd blir overalt som svært pålitelige kilder. Det omfatter arbeidet deres seg også til å avsløre kalte forsvinninger, tortur og menneskerettighetsbrudd som blir forfulgt på grunn av sin seksjonering. Amnesty International fikk oppmerksomheten i 1977, så man kan se: Alle saker reiser begynner med de første små saker.

Nr.204

Amnesty er delt opp i mange små grupper som konsentrerer seg om hver sin sak og geografiske regioner. Amnesty sin gruppe nr.204, er en ren studentgruppe med en multikulturell sammensetning. De jobber mot regionene Amerika (dødsstraff), Russland (dødsstraff), Chile, Bolivia og Peru. De jobber hovedsakelig med Peru. De skulle nok gjerne tatt for seg studentsaker, men man har ikke noe valg, men blir

KULTUR

Foto: Rune Balle

Produser mer og mer

Det produseres mer kultur enn vi klarer å konsumere. Ikke det at man skal få med seg alt, men man klarer ikke engang å få med seg alt en vil. Som de to filmentusiastene, etter at de under filmfestivalen hadde sett 29 filmer, sa: -Vi gikk glipp av 14 filmer.

Også innenfor media lages det mer enn vi klarer å få med oss. Selv om nordmenn ligger temmelig høyt når det gjelder antall leste aviser om dagen er det grenser for hva en klarer å fordøye. Det finnes altså riksaviser, landsdelsaviser, lokalaviser og tidsskrift. Er du riktig intellektuell finnes det endel utenlandske aviser. Er du lei av å forholde deg til virkeligheta er Dagbladet og VG et godt alternativ. I tillegg finnes to Oslo-relaterte gratis reklamefinansierte aviser som konkurrerer om å være mest trendy. Det kan virke som om flere er interessert i å lage ei avis eller et tidsskrift framfor å lese et. Skjønt lager du først ditt eget produkt, blir du desto mer interessert i lese hva andre skriver i sine sørgelige blekker.

Utenom det skrevne mediet, som også inneholder skjønnlitteratur. Finnes radio, TV, teater, film, musikk, konserter, foredrag og kunstutstillinger med mere. Som opplyst, våken, samfunnsengasjert, intellektuell student skal du helst få med deg alt dette. Også er det noen som krever at vi skal studere!

Men er ikke det viktigste å produsere noe framfor å konsumere? Sitt eget radioprogram, kanskje eller allerhelst en egen TV-kanal. Mens man venter på å bli oppdaga som den nye geniale skuespiller, regissør eller forfatter. Vi vil jo så gjerne noe alle sammen. Bli noe. Stort. Viktig. Gjøre Karriere. Bli kjent. Eller helst anerkjent. Som små steg på denne vei er det at vi står på. I idealismens ånd, nei unnskyld: egoismens, jobber noen politisk, andre sverter for å lage revy. Alle vil bli hørt og sett. Det finns også noen som lager studentavis annenhver uke, på 32 sider midt i all annen kunstnerisk, kulturell og mediell overflom. Og mens en vrir hender for å finne på noe som forsvarer en egen spalte på 400 ord, kan tanken komme snikende:

Er det noen som leser dette?

Ellisiv Lindkvist

Underveis

Tomrom og vakuum
Av og på
nye, tomme ansikter,
lukkende
sånn som mitt
Bak mitt
lever nytelse og tanker, drømmer.
Piip!
Kortene suges inn
og dyttes opp

Fint å bare eksistere
med mange andre
Uten krav
eller plikter

På vei til byen
med buss 20
Alltid underveis
mot noe annet
tjuvfem minutter
fram i tid.

Suzy Q.

Det er så godt å ha noen og
savne
Fint å kunne omfavne
Holde i en hånd
Knytte sterke bånd
Slippe å være ensom lenger
Ligge tett i myke senger
Det er så bekvemmelig å
være to
Man kan trenge litt fred og
ro
Før man på ny drar på jakt
Uviktig var det som tidligere
ble sagt
Blind og uvitende om at det
man vil ha
Var nettopp det man dro i fra

Nesten Som En Film

Jeg kom opp trappa i min dobbeltknepede dress. Hendene mine, selvsagt ikledt svarte skinnhansker, holdt en More-sigarett og et glass Jack Daniels whisky «off-the-rocks» (- ha aldri isbiter i whisky). Jeg følte scenelyset på meg. Som i den perfekte film sto du og kjedepretet med noen like ved oppgangen. Menneskemengden ble mørklagt. Vi ble zoomet inn.

Hadde det vært en film, ville jeg tatt gitaren og spilt noen «ankomst-riff». Med skinnhanskene på fremdeles, selvsagt. Men det var virkeligheten. Og i vår virkelighet smøg Babes in Toyland seg ut av veggene med «Quiet Room».

Du ba meg låne ringen din. Babes in Toyland brølte «He's My Thing». Og jeg løp ut derfra. Men jeg mistet ikke skoen i trappa, og var dermed dømt. Askepott skulle

forlate prinsen og finne et annet liv.

Likevel fortsatte idyllen en stund til. «Noen» sang om et «Temple Of Love» og Raga Rockers sang om å løpe inn i mørket. Dette var «True Romance». Thelma hadde kvittet seg med Louise og dratt av gårde med Brad Pitt istedet.

Helt fram til den neste scenen jeg husker spesielt. Nederst på et svart lerret sto det med hvite bokstaver «Noen måneder senere».

«Hva med Roma og Paris», spurte du.

«Det ville aldri blitt noe 'oss', og det trodde jeg virkelig du skjønte», løy jeg. «Ta med deg noen andre hvis du drar. Du lever i en fantasi som jeg ikke lenger tror på. Og den mørke delen av livet mitt er jeg ferdig med». Jeg løy fortsatt.

«Du har helt rett». Jeg har aldri hørt deg så iskald før, og håpet bare rulleteksten kunne komme, og bildet forsvinne. Nick Cave spurte «Do You Love Me»,

og jeg snudde ryggen til og gikk.

Bildet forsvant. Jeg savnet det grenseløst. Så jeg tok en tur innom Stephen King's «Insomnia», men trivdes ikke. Det var for lyst. Jeg drømte ikke mer. Ikke engang i søvne. Kat skrek «Gone» mens resten av Babe'ene lo og knuste glass i Toyland.

Mange heltinner pleier å stå fremfor speilet mens de i vanvidd klipper av seg håret med en diger saks, og lar lokkene falle dramatisk ned i vasken. Men livet mitt var over og skulle ikke begynne. Da jeg innså dette smurte jeg lepestiften utover ansiktet, akkurat som Glenn Close gjør det i «Farlige Forbindelser». Og akkurat som Glenn Close, raserte jeg møblene rundt meg mens jeg skrek.

Det gjør ikke vondt. Utenfor er alt slik det pleier. (Stygge biler kjører forbi stygge hus. Drittinger piller seg i nesen mens de bråker i plaskregnet.) Gardinene er trukket ifra. Vannet lager

mønster på rutene. Som Michelle Pfeiffer ber jeg dem trekke for gardinene. Likevel blir det ikke mørkt nok i det lille rommet. Veggene skulle vært malt svarte, og ikke hvite, tenker jeg enda en gang.

En av dem dytter dyna tettere om meg. En annen legger en varm klut på pannen. Jeg er iskald. Så, helt rolig fra kroken i andre enden av rommet, kan jeg høre Depeche Mode med «One Caress». De synger at jeg skal lede dem inn i mitt mørke. Jeg åpner øynene, og der står du.

Jeg er varm nå. Du er her. Salen er deilig svart. Bare de grønne «Utgang»-skiltene lyser. På lerretet biter Gary Oldman sin Mina i halsen slik at de kan være sammen for bestandig.

- THE END -

Av: Heidi Schotting

Om postverket, hundar og mykje anna

Eva Jensen er oppvaksen i Salangen kommune i Troms og busett i Tromsø. Romanen Den rolege gule hunden med brillene kom ut rett før jul på Samlaget. Berre tittelen kan få ein til å gruble på kva som egentlig meinast

BOK

Boka kallast ein roman. Men Eva Jensen har fleire sjangrar representert her med sangar, dikt, forteljande parti, essayistiske parti og til og med ei leksikalsk avdeling om hundar. Romanen avsluttast med notar, som forklarar kven personar nemnt i teksten er.

Når det er sagt, skjønner vel dei fleste at det ikkje er ein tradisjonell roman, med ei historie fra a-å, vi her tar for oss. Det er snarare ein anti-roman eller kanskje ein roman-roman som Eva

kalla boka *Teori nok for eit kort liv* fra 1987. Kva handlar så denne boka om? Det er vanskeleg å gje eit handlingsresyme av romanen, men det startar med ein eg-person som går over til å fortelje/skrive om Den gule hunden. Hunden kjem inn i tredje kapittel og da er han hovedpersonen. Hunden lever eit vanleg liv og uroar seg for stort og smått, hunden går på kino og hunden reiser til Italia. Hunden blir nemnd med «han», men det står i boka: *Han er einsleg far eller mor*. Videre er hunden intellektuell og kjenslalaus. Han har sjøl vært diktar, men er no optikar.

Eg-personen som startar og avsluttar boka er ei som er forfatter. Ho har flytta ut i skogen. Ho tar seg sjølv i å lengte til postterminalen, etter å få sosial omgang og fast løn på kontoen, begge delar manglar ho i noverande situasjon. Det er ein kort roman på vel 100 sider, og mange sider er knapt halvfylt med tekst. Likevel penslar Eva innom mange tema både i hunden si og eg-personen si historie. Meininga med livet er eit, meininga med romanar og romanpersonar eit anna. Om einsemd seier ho: *For kva er einsemd? Einsemd er å ha blitt latt aleine utan språk med for vanskelege felt*. Sjølv om romanen er kort er den utruleg komprimert, det ligg mykje meining mellom linjene.

Vidare er boka full av intertekstualitet. Det vil seie at den refererer til anna litteratur og nemner direkte andre forfattare. I Roma treffer Hunden to stipendiatar som vil snakke om *Fuglane* av Tarjei Vesaas. Ellers er både Harald Sverdrup, Karin Moe og Baudelaire med

fleire nemnt direkte. Blant dei har Ragnar Hovland og Elliv Lunden fått kvar si helsing. Men det er ikkje bare litteratur som blir nemnt. Boka har eit eige pittel som heiter *Hylling til postverket*, og folkelege heltar Vegard Ulvang og Drillo er nemnt i boka, oppført på notar med klaringane Norsk skiløpar og Norsk fotballtrenar. Og romanen har eit klart metapreg. Det er ein tekst som handlar om sjølv. Første kapittel heiter *utan: Denne romanens første*

Dne boka bør ein lese, ein halde seg orientert om som skje i norsk litteratur i Dette er ei bok som aldri kome ut i ein bokklubb, sa Eva Jensen sjølv. Men sjølv ikkje dette er ei bok for dei kalla massene, trur eg mange kunne finne glede i boka. Den nmlig veldig morosam. Det da vere lov å lese boka og utan å verken anmelde eller lysere ho.

U Ellisiv Lindkvist

Tommy & Tiger'n og Herr Hypothalamus

Det rart hendte meg her om ... Jeg tror jeg fikk et ner-
ammenbrudd. Eller kanskje
re var et midlertidig anfall
ilepsi eller rabies. Iallemfall
et en særdeles ubehagelig
velse, og den kom totalt
et på meg.

Jeg satt på toalettet, jeg skul-
nummer to. Det hele be-
når jeg bøyde meg frem-
for å kikke etter et Tommy
ger'n som alltid pleier å
slenget utover gulvet.

Min kamerat av meg, Bjarne,
at jeg kan ha vridd en av
ne i ryggspylen akkurat i
g bøyde meg framover. Å
skrive i ryggspylen er ikke
forsomt, det er noe alle vet.
er faktisk ganske alvorlig.
ryggspylen ligger hele sen-
ervesystemet vårt og blir
frem og tilbake når vi leter
T & T på toalettgulvet. Og
ryggspyleskivevridningen
(IV) kan ha ført til en slags
isk kortslutning som for-
et seg opp over hele sen-
ervesystemet mitt, det vil si
n. Kanskje helt opp til hya-
mus, som er et sted inne i
en, og som er veldig viktig
esten av kroppen. Det sier
fall Bjarne.

Men jeg tror ikke han har rett.
om hendte var ihvertfall at
ke kunne finne noe T & T.
a begynte jeg å føle en ste-
uro. Nå vet jeg at det er
je der ute som ikke syntes
r det minste rart at jeg ble
g når jeg ikke fant mine to
seriehelter, men det er ikke
let ligger. Febrilsk begynte
lete etter noe annet leselig,
så mye som et Se og Hør i

Til og med dopapiret var
bokstaver. Ikke en gang en
liten blomst hadde de kji-
opapirprodusentene skrappt
Og så satt jeg der da. Og ble
og mer urolig.

Å spør du kanskje hvorfor
kke bare simplethen rolig
meg, gikk ut og hentet et
T, for deretter å gjentoppta
ittende aktiviteten jeg holdt
ed. Men det var akkurat da
endte. Det var da hele star-
ørst ble jeg fullstendig pa-
ert. Deretter følte jeg en
de liten kløe i bakhodet, og
elig hørte jeg en liten du-
nesten som noen trakk
g en miniatyr-moped oppe i
en min. Kanskje det var i
thalamus, tenkte jeg.

Hei, Rudolf, var det plutse-
oen som roppte, er du der?
lå synes kanskje du at det er
noen roppte på Rudolf, mens
att på nummer to uten T &
en det er jeg som er Rudolf,
eg syntes ikke det var noe
at noen roppte på meg. Men
i kunne det være som rop-

Er det, begynte jeg usik-
er det Hypothalamus?
Javisst, svarte stemmen, jeg
røvd å komme i kontakt med
mange år, men du har vært
optatt i det siste.

Jeg har riktignok en rimelig
fin og stor T & T samling, men
jeg har nå gjort annet i livet enn
å lese tegneserier. Jeg ble fak-
tisk litt sur på Hypothalamus, der
jeg satt. Og det aktet jeg å si til
han.

- Jeg gjør da annet enn å lese
tegnserier, sa jeg fornærmet til
Herr Hypothalamus.

- Tegneserier?, svarte man-
nen i toppen. Det er ikke bare
tegnserier som opptar deg. En-
ten leser du T & T eller så leser
du aviser, bøker, reklameplaka-
ter, teksten på tyggegummi-pak-
kene, tolaettpapir, teksten på de
engelske filmene, og for ikke å
snakke om bunken med dame-
blader under madrassen.

Og leser du ikke så ser du på
dårlige amerikanske serier, enda
dårligere franske serier, reklame
for Always Ultra eller Teenage
Ninja Mutant Hero Turtles.

Og hvis du ikke leser eller
sitter foran fjernsynet så hører
du på grønsj, pop, funk, rap, hea-
vy metal, acid, rock, trash, gam-
meldans eller hardingfele.

Eller så sitter du og prater
tull med Bjarne.

Er du klar over at jeg har fått
direkte ordre fra sjefen selv her
oppe, Cortex, om å komme i kon-
takt med deg? Og det er flere år
siden, så han er ganske sur på
meg.

Da fikk jeg litt dårlig samvit-
tighet. Jeg ville ikke at noen skul-
le være sur på Mister Hypothala-
mus, han var virket jo som en
hyggelig kar, og dessuten bodde
han jo i hjernen min. Og en skal
passe seg for å gjøre små menn
som bor i hjernen sin forbannet,
det sier seg selv.

Og når jeg satt der paraly-
sert, og med buksen på knæene
slo det meg at det kanskje ikke
var så lett for min venn å komme
i kontakt med meg.

- Men, hva vil du meg da,
spurte jeg. - Skal jeg slutte å lese
T & T?

- Neida, svarte Hypothala-
mus. Øverstesjef Cortex har bedt
meg om å stille deg tre spørsmål
som du er nødt til å svare på før
du går herifra.

- Javel, svarte jeg, fyr løs. Du
er klar over at jeg har grunnfag i
historie og sos.ant.?

Hypothalamus svarte meg
ikke, han gikk rett på sak.

- Hvem er du?
- Hvor skal du?
- Hva gjør du egentlig her?

Plutselig følte jeg en num-
men følelse over hele kroppen.
Spørsmålene svirret rundt i ho-
det mitt. Fortere og fortère, høy-
ere og høyere. Det siste jeg hus-
ket var at jeg tenkte: her får jeg
ikke særlig bruk for historie og
sos.ant. pensumet.

De fant meg fire timer sene-
re. Når de prøvde å fjerne meg
fra porselensalteret hadde jeg
begynt å skrike:

- Hva gjør jeg egentlig her,
hva gjør jeg egentlig her?

Heldigvis for romkamerate-
ne mine hadde jeg ikke gjort så

mye, men det er lett
å forstå at de ble
ganske bekymret for
meg. Men til slutt
kom jeg da til meg
selv.

Jeg har ikke hørt
fra Herr Hypothala-
mus siden, men jeg
er ikke særlig inter-
essert i snakke med
ham heller. Men jeg
vet han lurte rundt
hvert hjørne så jeg
tar mine forholdsre-
gler. Jeg vil ikke at
han skal dukke opp
under min hellige
seanse på skålen og
stille meg eksisten-
sielle spørsmål.

Jeg våkner om
morgenen av at ste-
reo-anlegget slår seg
på. Med «Territorial
Pissings» av Nirva-
na slipper ikke Mis-
ter H. inn. Under
frokosten har jeg ni-
timen på, og Nord-
lys ligger innen rek-
kevidde for sikkert-
hets skyld. På veien
til bussen er jeg be-
vopnet med walk-
man, og med åtte Al-
caline-batterier som
ammunisjon på in-
nerlommen føler jeg
meg trygg.

Dagen på univer-
sitetet fordeles på
forelesingssalen,
kantinen og audiotori-
et. Mesteparten av
tiden på kantinen
selvfølgelig. Med
VG for hånden er jeg
sikker på å holde
Hypothalamus uten-
for hvis noe uforut-
sett dødtid skulle
oppstå.

Når jeg kommer
hjem skrur jeg på
fjernsynet, stereo-
anlegget, viften på
kjøkkenet, stryke-
hjernet og for å gjø-
re strømgjengen
komplett: PC'en.
Som oftest finner jeg
et eller annet der
som okkuperer be-
visstheten, men skul-
le feks. et strøm-
brudd gi min lille
venn en gyldig sjan-
se har jeg alltid et
bind av Ibsens sam-
lede verker hengen-
de i en hyssing rundt
halsen. Det er denne
aktiviteten jeg mes-
trer perfekt, og som
forskerene kaller for ANSOBA.
Eller Absolutely No Sign Of
Brain Activity.

Når kvelden kommer og det
er leggetid koser jeg meg med
Roxreyyen, radisporten, ønske-
konserten eller et annet hyggelig
radioprogram. Og etter det star-
tes sirkelen på ny med Nirvana.

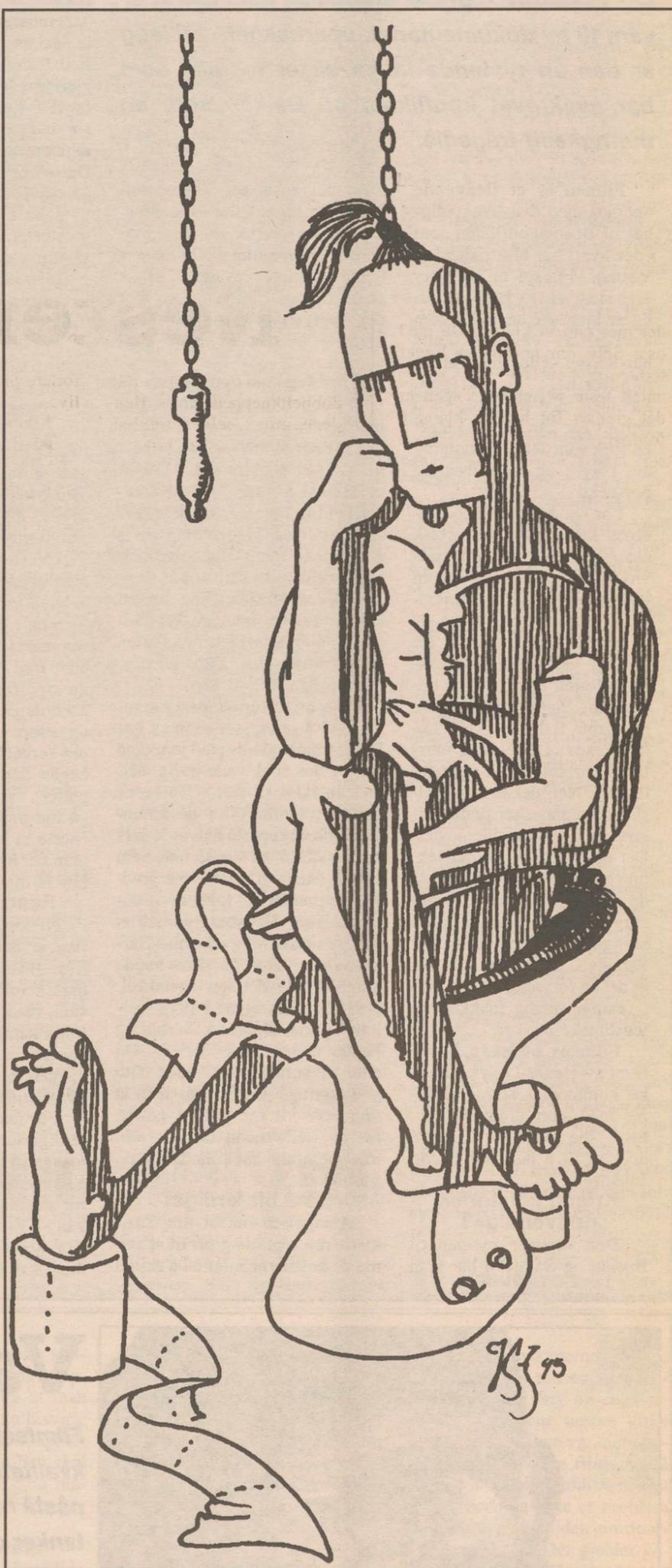
Foreløpig har jeg gått seiren-
de ut av kampen. Og for alle
tilfellers skyld har jeg tatovert
en stripe fra Larsons Gale Ver-
den på låret. Det er jo ikke alltid
det ligger et T & T ligger og
flyter rundt omkring.

Mitt råd til deg er at også du
tar dine forholdsregler mot Herr

Hypothalamus. Du vet aldri når
han kan trø i gang mopeden sin
der oppe, og spørre deg:

- Hva gjør du egentlig her?

Av Alexander Kristiansen

Tegning: Kristoffer Jørgensen

Uavvendelig tragedie, eller begynnelsen på slutten?

Den kanskje sterkeste filmen på årets filmfestival «BOSNIA!», bryter dramatisk med hva vi er vant til av dokumentarisk upartiskhet. I tillegg er den en rystende tankevekker for alle som har avskrevet konflikten på Balkan som en uunngåelig tragedie.

Filmen er et flengende oppgjør med den likegyldighet til Bosniakonflikten som etter hvert har blitt rådende i Vesten. Filosof og forfatter Jean Henry-Levy har også tidligere gjort seg bemerket som kritiker av vestlige lands håndtering, eller mangel på håndtering, av krigen. Sammen med regissør Alain Ferrari har han nå også laget en film som setter elendighe-ten i nytt, og enda dystre perspektiv.

For her fremstilles bosniernes kamp mot storserbisk ekspansjon og kroatisk åtselvirksomhet som en prøvestein i europeisk vilje til bekjempelse av fascisme. Bosnierne er her representanter for vestlige verdier som toleranse, kulturelt mangfold og demokrati. Sarajevos tidligere rolle som Balkans Sveits understrekes. Det er ikke muslimer mot ortodokse og katolikker. Nei, det er frihetselskende mennesker under angrep av totalitære ideologier. Det understrekes av det faktum at øverstkommanderende for den bosniske regjeringshæren, sammen med mange andre forsvarere av Sarajevo, er serber. Derfor er det en forvrenging når man i vestlige media snakker om muslimske styrker.

Filmens budskap bæres fram av Henry-Levys maniske kommentar som fremføres med stort dramatisk patos. Noe uvant for oss som er vant til å høre Jahn Otto Johansen.

Krigen «historisk nødvendig»?

Den vestlige hjelpen til Bosnia og Sarajevo har som

kjent begrenset seg til humanitær hjelp og enkelte luftangrep. De fredsbevarende styrkene fungerer like mye som gisler for serberne som fredsbevarere. Ellers er de i følge filmen for en stor del opprydningsmannskaper og hjelpere til serbisk etnisk rensing.

Den vestlige passiviteten og fatalismen i forhold til konflikten forklares ut fra en antagelse om at ting vil roe seg når serberne har fått rast fra seg. Det er utilrådelig å gå inn med bakkestyrker fordi sjetnikene ut fra erfaringer fra 2. verdenskrig antas uovervinnelige på hjemmebane. Fremstillingen i filmen går derimot ut på at sjetnikene for en stor del er en sammenrasket bande udisiplinerte kjeltringer uten likhet med f. eks. Titos partisaner.

I lys av historien mener mange også å se en stor sannhet i at Balkan må regjeres med jernhånd for at det skal være rolig der. Det er ikke så rart. Tyrkerne hadde bra kontroll i de århundrene de okkuperte halvøya, selv om de slett ikke var så fæle som vanlig antatt. Da tyrkerne gradvis ble presset ut i løpet av 1800-tallet, kom Habsburgmonarkiet inn som erstatning i Bosnia-Herzegovina. Der de ikke hadde kontroll, ble det lett spektakel. De to balkankrigene i 1913 mellom Tyrkia, Bulgaria, Serbia og Hellas understøtter teorien. Og etter 2. verdenskrig hadde Tito god styring. Derfor tror man at ting ikke vil roe seg nå heller, før en sterk mann får kontroll. «Desperately seeking despot». Slobodan...?

Se å bli ferdig!

Antagelsen om at ting snart måtte roe seg, ble gjort til skamme da bosnierne etter å ha skjont

at hjelpen uteble, bestemte seg for å fikse dette sjøl. Deres framgang på slagmarken tross våpenembargoen ble imidlertid lite plåkket i vestlige media. Men fredsforhandlere og vestlige regjeringer la merke til den. De så faren for en forlenget konflikt i sin bakgård, med de negative økonomiske følger dette ville ha. Derfor presset de ennå sterkere på overfor Bosnia for å få dem til å gå med på en fredsavtale innebærende serbiskvennlig oppstykkning av landet.

Like verdt å merke seg er tolereringen av serbernes konsentrasjonsleire og andre grusomheter vi aldri trodde vi ville få se igjen i Europa. Filmen beviser at leirene ble fortiet av vestlig etterretning helt til media fikk kjennskap til dem. Da George Bush til slutt ble tvunget til å si noe om saken, nøyde han seg med å si at Røde Kors burde få adgang til leirene! «Vennligst slutt å utrydde folk.»

I Vesten har vi etter hvert gått over til å riste på hodet over galenskapen og meningsløsheten i Bosnia. Holdningen kan oppsummeres slik: «Gærningene må bare rase fra seg. Klart det er kjempetragisk det som skjer. Men de er jo helt sprø der nede og nekter å høre på fornuft. Selv om serberne tydeligvis er verst, begås det grusomheter av alle parter. Fordi det er utilrådelig å gå inn med bakkestyrker, er det eneste vi kan gjøre å gi dem humanitær hjelp til de endelig snart blir ferdige.»

Fascismens seier?

Nettopp uavvendelighetsteorien er det filmskaperne vil til livs. Bosnia er ikke i deres øyne bare et offer for serbisk aggresjon, men et ensomt kjempende folk i kampen mot den nye europeiske fascismen og totalitarismen, her i form av storserbisk ekspansjon.

For fascismen er vi langt fra ferdige med. Den dukker opp i mange nye former og med mange ansikter. Henry-Levy nevner for eksempel en spesiell variant kalt «TV-fascisme» i Italia! Den kan også fremstå i post-kommunistisk drakt, slik vi ser i Rest-

På dette bildet fra 1936 overgir republikanske forsvarere seg til

Jugoslavia og Øst-Europa for øvrig. Ellers trenger man ikke anstrenge seg synderlig for å oppdage at svineriet igjen er på fremmarsj i hele Europa, fra Ural til Atlanteren.

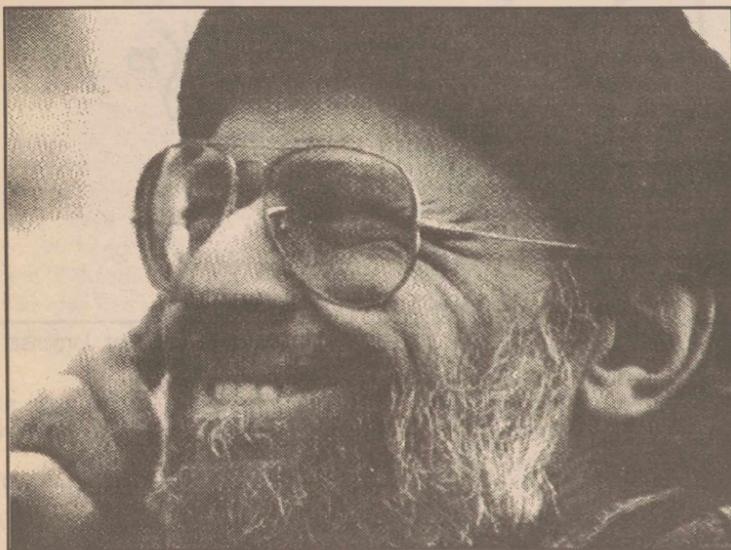
Filmskaperne spår oss en dystert framtid dersom vi ikke våkner. De trekker drastiske paralleller. Forsvarerne av Sarajevo sammenlignes med forsvarerne av Madrid under den spanske borgerkrigen. Også de kjempet alene mot fascismen uten at resten av verden brydde seg. Også den gang trodde Vesten at tragedien var uunngåelig, og at det var poenngløst å blande seg inn.

Hitler-Tyskland oppfattet signalet. Appeasement-politikkens utgang er vel kjent. Kan vi sammenligne Neville Chamberlain med dagens fredsforhandlere i Bosnia?

Med utviklingen i Mellom-Europa og særlig i Russland, blir filmens budskap mer skremmende aktuelt for hver dag. Det nytter ikke å bekjempe totalitære ideologier og ekstrem nasjonalisme med forhandlingslinje og pasifisme. Det eneste språket disse kreftene forstår, er makt. Det skjønne bosnierne da de fikk føle problemet på kroppen. Mi også resten av Europa lære dem på nytt?

Propaganda?

En del har ment at fremstillingen av konflikten i et svart hvitt perspektiv svekker dens verdi. Den er helt enkelt bosnisk propaganda! Og jo; den bryter med den refererende stilen som BBC og NRK har flasket oss opp med. Dens uvante engasjement og stillingtagen til krigen gjør oss umiddelbart skeptiske. Fremstillingen av bosnierne som ut-

Med en person som Dagni Antonsen kunne man ha gjort så mye mer ut av filmen, mener vår anmelder. Foto fra filmprogrammet

Varierende kortfilm

Filmfestivalen i Tromsø ønsker å karakterisere seg selv som en festival for kvalitetsfilm. En festival for fremme av god filmkunst og ingen skal helle påstå noe annet. Spørsmålet er bare; hvordan klarer de å forene disse flott tanker og idealer med visningen av årets Nordnorske kortfilmprogram?

Kortfilm har lenge vært en filmtipe som har vært lite tilgjengelig for det vanlige publikum. Etterhvert har det blitt en mer og mer akseptert genre å arbeide innenfor. Det er derfor veldig positivt at Tromsø Filmfestival tar seg bryet med å sette opp et eget kortfilmprogram. Når filmene i tillegg er av nordnorske filmskaperne ligger alt til rette for

at det skal bli en vellykket seanse, men dessverre; filmene er av meget varierende kvalitet. Mange av de filmene som ble vist i årets program var laget av tidligere eller nåværende elever ved Nordland videoverksted i Kabelvåg. Det kan nesten virke som om Kabelvåg er blitt et utklekkingscenter for nordnorske

filmskaperne som Knut Erik Jensen og Kine Aune.

Avgangsfilm

For å ta den første filmen først; «Close to Home» en film av Erik Skjoldbjærg. Dette er hans avgangsfilm fra National Film & Television School i London. Filmen er derfor naturligvis også engelskspråklig. Hand-

Med filmruller i øynene

Det er en noe stressa, men i høyeste grad fornøyd Hans Henrik Berg som tar imot meg på kontoret sitt. -Den vanlige kinodriften må jo komme i gang igjen, samtidig som vi har endel etterarbeid, forklarer han, og åpner vinduet så den tette røyklufta skal blandes med Tromsø bys vinterluft.

Men fornøyd med avviklinga av Tromsøs femte internasjonale filmfestival, det er han.

-Vi har en framgang når det gjelder oppslutninga fra bransjen og holdninga fra kinosida. Skepsisen er forsvunnet. Vi har fått mange positive tilbakemeldinger både når det gjelder det sosiale, miljøet og arrangementet. Endel tilbakemeldinger på ting som ikke fungerer har det også vært. Dette er rent praktisk som kø-ordninger, billettsalg og akkreditering. Konsekvensen av dette er at flere folk må jobbe med festivalen.

Videre forteller han at solgte billetter er steget fra 12 100 i fjor til 16 370 i år. Noe Hans Henrik anser som en fin framgang. Ser man på antall medlemsbevis er det 3 206 solgte, i tillegg kommer 320 som er akkreditert til bransje- og pressefolk. Økningen fra i fjor er 470 av lokale publikummere. Men Hans Henrik gir seg ikke, han har et mål om å nå 5.000 personer.

-Mer enn det har vi vel heller ikke kapasitet til.

Lukt av film

Det var altså 3 500 mennesker som vandra rundt fra kino til kino i løpet av festivalen. Alle var nok ikke like aktiv. Men det satte sitt preg på byen som helhet. Tromsø er ideell på den måten at det er en liten og intim by, og når det er filmfestival her snakker alle om det. Når det gjelder kapasitetsområdet er den ikke akkurat ideell.

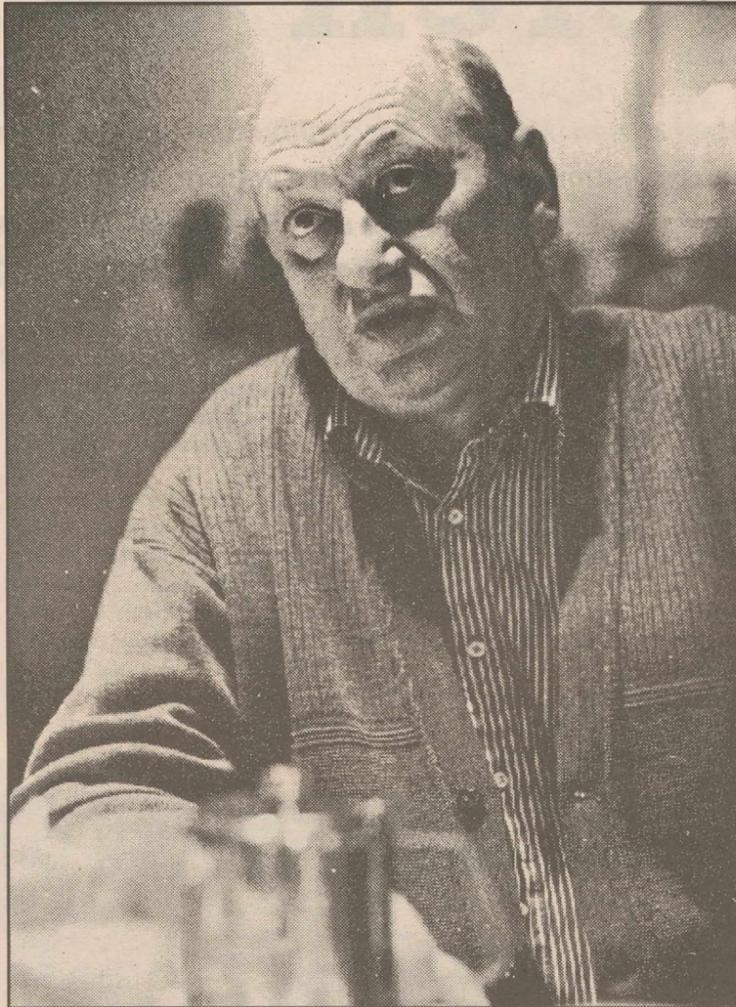
-Det var ei enorm stemning på byen, sier Hans Henrik Berg. Selv var han ute lørdagskvelden for å vise seg fram, men det var så å si umulig. Prelaten var stappfull og Jernbanekafeen hadde kø. Og overalt snakka folk om film.

-Det lukta ikke bare øl på byen, det lukta også film, sier han med filmruller i øynene.

Ellers savner Hans Henrik et eget møtested for de mest filminteresserte. Kanskje kan Brygga bli et slikt, foreslår han.

Suksesser, fort glemt

Når det gjelder neste års festival, skal de begynne planlegginga så snart som mulig. Sam-

Hans Henrik Berg vil gjerne at verdens nordligste filmfestival og verdens nordligste universitet skal ses i sammenheng.

Arkivfoto

arbeidspartnere fra det lokale næringsliv trengs, sier Hans Henrik, og fortsetter:

-Selv om det kalles suksess er det ingen ting som er så fort glemt som suksesser.

Derfor skal all seriøsitet og alvor de makter inn i forberedelsene. Ønskene for neste år er for Hans Henrik bedre organisering og mer hjelp. Flere midler til å kjøpe kvalifiserte tjenester og ønsker om bedre kinokapasitet.

-Men vi må jobbe ut fra slik situasjonen er. Og uansett er innholdet, det vil si filmene, det viktigste, sier kinosjefen ettertrykkelig. Hans Henrik ønsker et interessant repertoar. Enkelte år er gode filmår med mye variert innhold. Endel kommer til landet som ordinær kinofilm. Det gjelder å være på de rette stedene og lete.

-Vår hensikt var å bevise at vi hadde en god idè, og nå har vi bevist det. Det er mye lettere å be om støtte nå som vi har et produkt å vise til. Hans Henrik ønsker også å komme i kontakt med Universitetet for et samarbeid, det gjelder både universitetsledelsen og studentsamfunnet. Verdens nordligste filmfestival og verdens nordligste universitet bør ses i sammenheng. Det å fremme filmkunsten i alminnelighet behøver ikke være noen dårlig målsetting for et universitet. Studentene utgjør majoriteten av publikum. De første årene ble festivalen anklaga for at publikum besto kun av studenter.

Når det gjelder publikumsprisen var det 600 avgitte stemmer. Etter *Spider & Rose* på første-plass fulgte *Louis XIX* og *Carlo & Ester*. Selv er Hans Henrik

kritisk til å ha ei publikumsavstemming. En slik pris speiler de lettere tilgjengelig og underholdende filmene, mener han. Dermed bør man ha en kvalitetspris med en fagjury i tillegg. Her har mere tyngre film mulighet til å komme igjennom. Men en slik jurypris skal organiseres og det vil bli en utgiftspost ekstra. Hans Henrik vil heller gjøre ting godt innenfor et begrensa område enn å gjøre mange ting halvgodt. Han ser likevel fordeler ved å ha en publikumsjury. Det er en god pekepinne på hvilke filmer som egner seg som vanlige kinofilmer. Det setter fart i omsettinga, folk ser mere og diskuterer mere film.

Julestjerna mangla

Når det gjelder festivalledere Hans Henriks personlig favoritter er det vanskelig å svare.

-Jeg har mange favoritter. Det vil være et forræderi å plukke ut en film.

Likevel nevner han *Forræderiet*, *Riaba høna mi*, *Barnabo fra fjellen* og *Louis XIX*.

-Men de er jo svært forskjellige, sier han og nevner i neste åndedrag fire filmer til.

Mange vil nok huske *Bad Boy Bobby* fra i fjor. Den var en film som stakk seg soleklart ut i fjor. En slik film har ikke vært å finne på årets festival.

-Julestjerna i toppen, den som lyser på lang avstand mangler. Men det har også sine fordeler. Lyser stjerna for sterkt tar den oppmerksomheta vekk fra resten av juletreet. En eren kan altså ta drepen på mange andre filmer. Men slikt vil alltid variere fra år til år.

Forventningene stiger

-Etter hvert som festivalen blir bedre for hvert år, stiger også forventningene. Derfor trenger vi ressurser, sukker Hans Henrik, før han smilende fortsetter:

-Vi skal uansett ta vare på vår egenart. Vi skal ikke bli forformell eller høytidelig. Vi er høyst uformell med alt det det medfører. Det har vi alltid vært og det har vært festivalens sjarm, avslutter Hans Henrik Berg, som av mange blir sett på som mannen som klarte det ingen trodde var mulig. En internasjonal filmfestival på 70 grader nord i Norge. Jovisst, og det blir nok ikke siste gangen. Den som venter får se.

U Ellisiv Lindkvist

Foto fra filmprogrammet

lukkende helter, og alle andre som kjeltringer kan da umulig stemme. Det gjør den vel egentlig heller ikke.

Men den til tider overdrevne objektivitet og balanse som råder i vestlig mediedekning kan også virke forblindende. Alt blir søkt rasjonelt forklart og belyst fra alle sider. Vi ser ikke skogen for bare trær. Derfor kan det være bare sunt for en gangs skyld å få servert saken i klartekst uten smålig hensyntagen.

For dersom denne filmen spår tilnærmedesvis korrekt om framtida, kommer vi snart til å angre hvis vi i vår evinnelige reflekterhet avskriver den som propaganda. Perspektivene den åpner er for skremmende til å avfeies.

U Torgeir Eikeland

ogram

Lidende ansiktsuttrykk

Animasjonsfilmen var også sterkt representert i årets kortfilmprogram. Disse filmene representerer noe av det mer opplyttende i programmet. De holder en gjennomgående høy kvalitet. Noen av dem har noen originale poeng. «Griseflaks» derimot er en fiksjonsfilm innspilt i Tromsø sentrum og miljøet rundt postkontoret. Den bygger på en novelle av Ebba Haslund og handler om en postraner som det ikke går helt som forventet for. Filmen er profesjonelt laget og bærer preg av å ha et forholdsvis stort budsjett i norsk filmsammenheng. «Griseflaks» inneholder også mye av det som kjenne-

tegner den traurige norske spillefilmen i negativ retning; oppvisning i dramaturgi og at man er istand til å fortelle en historie fra a til å. Liv Heløe som spiller den kvinnelige hovedrollen skal imidlertid ha ros for god innsats i filmen.

Blomster og rein

Den siste filmen i kortfilmprogrammet var «Vredens marker». Dette var en tjuedefem minutter lang dokumentarfilm om de problemene reinen skaper for befolkningen i Hammerfest. Saken er nemlig den at reinsdyrene i Hammerfest går løs og spiser folks planter og blomster. Filmen kunne mange ganger virke som en parodi på seg selv og

dokumentargenrens konvensjoner. Vi får ta del i lange og følelsesladede intervjuer, der innbyggerne i Hammerfest forteller sine tåredryppende historier om hvor fælt de opplever det når reinen spiser opp blomstene deres. Den kunne nok også med fordel vært noen minutter kortere.

Lite å si

Skal man oppsummere årets kortfilmprogram ved noen få setninger må det bli på følgende måte; jeg savner en mer aggressiv og opprørsk stil hos endel av

de yngre filmskaperne. Mange av filmene var rett og slett preget av for lite driv og engasjement. Det kunne nesten virke som mange av dem var mer opp-tatt av å «bare lage film» enn å ha noe å fortelle publikum. Det er imidlertid ikke et problem som bare gjelder den nordnorske kortfilmen. Det gjelder generelt også for hele den norske filmbransjen, men det gjør ikke saken særlig bedre.

U Jørgen Flint

*Tre ringer for alvene i det blå; sju er for dvergene i saler av sten;
ni for menn som all kjødets gang må gå. Men for Mørkets Herre en eneste en
i det dunkle Mordor hvor skyggene rår. Én ring skal samle dem, én ring skal finne dem,
én ring skal tvinge dem og i mørket binde dem i det dunkle Mordor hvor skyggene rår.*

(Innledningen til "Ringenes Herre" av J. R. R. Tolkien)

Skaperen av Midgard

Tolkiens historier om fantasiverden Midgard har trollbundet millioner av mennesker verden over. Hva er det med disse historiene som gjør at så mange mennesker glemmer tid og rom, og trer inn i denne fantasiverden med full oppmerksomhet? En mytologisk verden så lik vår egen, men samtidig så ulik. En verden full av fascinerende steder, alver, dverger, hobbitter, troll, og mennesker, samtidig som omgivelsene, idyllen og forfallet er det samme som vi omgir oss med i denne verden.

Tolkiens forfatterskap består for det meste av eventyr. Han har skrevet eventyr for barn, som «Brev fra Julenissen» og «Smeden fra Store Woodtton», og eventyr for voksne, som «Ringenes Herre» og «Silmarillion». Ikke alle eventyrene foregår i Midgard, men de fleste og mest omfattende stammer fra denne fantasiverden.

Fantasiverden

Tolkien har gjennom sine bøker «Hobbiten», «Ringenes Herre» og «Silmarillion» skapt en fullstendig fantasiverden så komplett at det er vanskelig å betvile dens eksistens. Midgard, som denne verden heter, har en nøye nedtegnet historie som i enkelte tilfeller er beskrevet i en slik detaljrikdom, med en slik helhet og innlevelse, at en ikke kan unngå å beundre forfatterens arbeid med å gjøre inntrykket troverdig.

Tolkien har konstruert flere av de Alviske språkene som snakkes i denne verden, tegnet utallige slektstavler og trukket linjer mellom folkeslag og historier i Midgard som gjør at en fullstendig lar seg fascinere av Tolkiens geniale evne til å bygge en spennende og troverdig ramme rundt sine eventyr.

Når en leser Tolkiens bøker om Midgard får en ta del i forskjellige historier og eventyr med forskjellige hovedpersoner. Etterhvert som en leser mer av Tolkiens litteratur oppdager en at det er sammenhenger mellom disse historiene en ikke var i stand til å se da en var midt oppe i eventyrene. Fellesnevneren for disse sammenhengene er Midgard, denne verdenen hvor mange av Tolkiens eventyr er med på å skape et fullstendig inntrykk av helhet.

Et annet fascinerende trekk er at jo flere ganger en leser Tolkiens bøker jo flere detaljer plukker en opp, og jo større innsikt og forståelse får en av hvor omfattende og helhetlig denne verden er.

Skapelsen av Midgard

John Ronald Reuel Tolkien ble født i Sør Afrika i 1892, men flyttet allerede tre år senere, med sin mor, til Sarehole nær Birmingham. Tolkien sier selv at det er naturskjønheten i dette området, hvor han vokste opp, som har inspirert han til mange av de vakre naturskildringene i hans bøker.

Tolkien gjorde de første nedtegnelsene av Midgards historie i 1916. Før dette hadde han allerede studert engelsk, gammel wa-

lisisk og finsk, samt oppfunnet to egne Alviske språk, «Qenya» og «Gordgorin». Han ble senere professor i engelsk ved Universitetet i Oxford.

Arbeidstitelen på disse nedtegnelsene var «The Book of Lost Tales» men skiftet senere navn til «Silmarillion». Tolkien jobbet med «Silmarillion» hele sitt voksne liv og hadde lite håp om at den ville vekke allmenn interesse.

- Dette ville jeg gjøre for min egen tilfredstillelses skyld, og jeg hadde liten tro på at andre men-

neske ville være interessert i dette arbeidet, så mye mer det var grunnleggende lingvistisk inspirert og ble påbegynt for å skaffe nødvendig materiale til alvespråkene.

Boken blir av mange regnet som hans hovedverk og er en nedtegnelse av Midgards første tideverv. Til sammenligning tar handlingen i «Ringenes Herre» sted i Midgards tredje tideverv. Tidmessig er begynnelsen av fjerde tideverv slutten på Tolkiens beskrivelse av Midgards historie. Herfra kan en bare fore-

stille seg hvordan Midgards historie fortsetter.

Utfordrer fantasien

Kan det tenkes at vi faktisk befinner oss et sted i Midgards tidsregning? Kanskje åttende tideverv eller deromkring? I Tolkiens bok «Hobbiten», som foregår i Midgard, skrev han:

- Hvem er egentlig disse hobbitene? Nå for tiden må en vel forklare hva en hobbit er, for nå er de blitt så fåtallige og skyer ovenfor De store folkene, som de kaller oss.

Til tross for helheten i Tolkiens bøker om Midgard finner en svært lite litteratur, også innenfor genren, som utfordrer fantasien til de grader som disse bøkene gjør. På den ene siden må en fascinere seg av Tolkiens helhetlige og troverdige nedtegnelser av denne fantasiverden. På den andre side griper en seg stadig i å fantasere videre på bruddstykker av historier eller sagn en blir presentert for etter hvert som historien skrider fram.

Ble aldri ferdig

Tolkien jobbet hele sitt voksne liv med utformingen av Midgards historie. Han ble aldri ferdig med sitt hovedverk «Silmarillion» som ble utgitt tre år etter at han døde i 1973. Det var sønnen Christopher som gjorde boken ferdig å utga den. Boken er basert på norrøn, germansk og gresk-romersk mytologi og var ment til å skape en egen engelsk nasjonalmytologi, samt et forsøk på å danne sluttpunktet for en årtusenlang fortellertradisjon av myter og sagn.

Det var for sine tre barn at Tolkien først skrev historien om Hobbitene. Han skrev boken «Hobbiten» som ble utgitt i 1937. «Hobbiten» er først og fremst et barnebok med ikke altfor dype linjer hva utformingen av Midgards historie angår. Men allerede her aner en konturene av noe er i emning i den verdens handlingen tar sted. En skal ikke lese langt i «Ringenes Herre» før en ser at bruddstykker av «Hobbiten» faller sammen med handlingen i boken. «Ringenes Herre» igjen er full av historiske linjer til «Silmarillion», som tar for seg Midgards første tideverv.

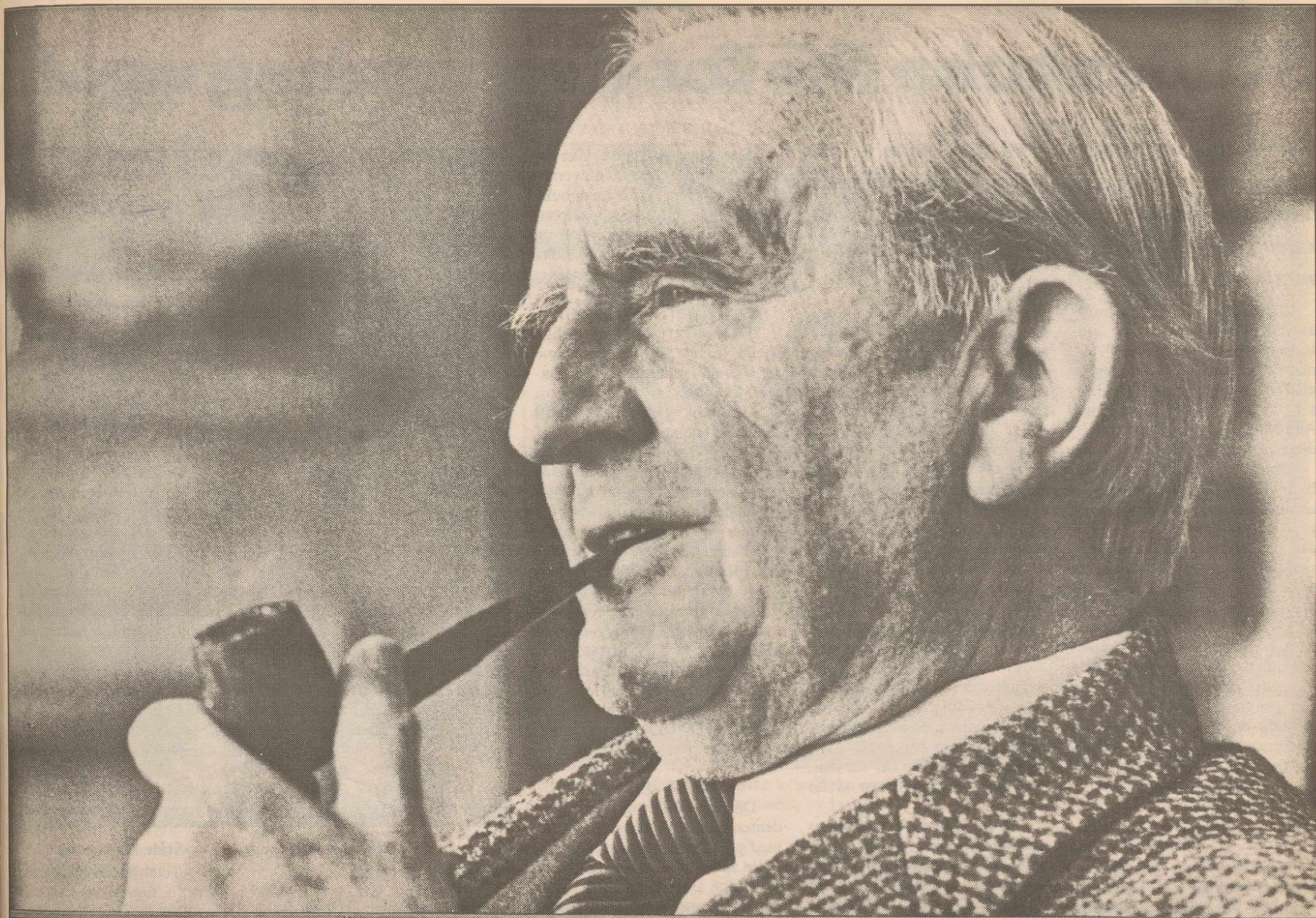
«Hobbiten» ble så populær at Tolkien hele tiden fikk henvendelser om å lage en oppfølger. Folk ønsket flere opplysninger om disse fascinerende Hobbitene og den verden de levde i.

Ringenes Herre

Oppfølgeren kom, men det var ikke før 1954, da Tolkien nærmet seg pensjonsalder, at første bok av hans mesterverk «Ringenes Herre» ble gitt ut. Tolkien hadde da jobbet med boken i over 17 år. Han ble avbrutt i arbeidet med skrivingen i 1939 da andre verdenskrig brøt ut. Det skulle bli 1946 før han fortsatte sitt arbeid med denne fortellingen.

Det var ikke bare andre verdenskrig som forsinket hans arbeid med historien om Ringenes Herre. Tolkien hadde mange andre oppgaver som han ikke forsømt. Han var professor i engelsk ved universitetet i Oxford, og hadde

J R R T O L K I E N

interesser både som kunnskaps-søker og lærer.

Tatt i betraktning at «Ringenes Herre» banalt sett handler om de gode krefters krig mot de onde kan en spørre seg om boken har et indre budskap om vår egen natur. Dette spesielt sett ut fra tiden boken ble skrevet på, og at Tolkien selv erfarte to verdenskriger.

Dette tar Tolkien selv klart avstand fra.

- Hovedmotivet var beretterens trang til å prøve seg på en virkelig lang historie som kunne holde leserens oppmerksomhet fanget, more dem, glede dem, og iblant kanskje bevege eller begeistre dem dypt, sa Tolkien selv om dette.

Tolkiens største innvending

mot «Ringenes Herre» selv var at den er for kort. Dette til tross for at boken er på nærmere 1.100 sider.

I 1965 kom ut i paperback i USA og salget tar fullstendig av. Boken selges i millionopplag, og en finner også et oppsving i salgstallene på de andre bøkene hans. Tolkien får hurtig tusenvis av fans verden over, og det dannes Tolkien-foreninger til og med i Norge.

Første bok ble oversatt til norsk i 1973 av Torstein Bugge Høverland. Høverland behandler tydeligvis originalteksten med all mulig respekt og får Tolkiens

språkdrakt til å klinge vakkert også på norsk.

Tolkien døde 2. september 1973.

Alle illustrasjoner: John Hove

U Henning Jensen

*Og Veien bare går og går
ut fra min dør til ukjent land
Den har gått først i mangen år
følg etter om du vil og kan
og Veien aldrig gir deg ro!
Men det er sent og jeg er tretti;
nå snur jeg mot den lune kro.
Snart sover jeg, snart er jeg mett.*

Bilbo Sekker

Studentuka 95 for deg og meg og...

Uka-95 går av hengslane frå den sjette til den ellefte mars og vil gjere folk og fe og studentar om til sosiale skapningar der samver, film, barar, kafear, og festivitatar på UiTø vil prege heile universitetsområdet.

I januar starta planlegginga av årets sju festdagar, og eitt styre på seks skapande medlemmar samla seg for å planlegge ønska aktivitetar i det rosa huset, i UB-kjellaren, Bodegaen, Aud-Max og på UiTø's mangfaldige institutt.

Optimistiske Uka-sjef Harald B. Solberg og hans venn og Uka-kompis Tor-Ståle Hansen, begge i styret, gler seg til å møte deg som deltakar og arrangør på sjudagarstafetten: -Vi ser fram til ei fin og god uke i mars med masse aktivitetar. Vi har eitt ikkje-budsjett. Vi har inga kommersiell interesse og økonomisk sett blir det derfor verken overskot eller underskot. Det er ingen pengar å tene, vi er med fordi det er gøy og for å gje A4-studenten ein sjanse til å fjerne seg frå lesesalen og delta i den fargerike uka. Arrangementa vil ha studentvennlege prisar; om dei blir å koste noko i det heile. Akkurat no er det meste berre på prosjektstadiet, men det er eit BRA prosjekt der vi ønskjer å ta i bruk dei lokale kreftane på universitetet, seier han.

-Vi planlegg også populære vitenskapelige foredrag der vi mellom anna prøver å få Jostein Gaarder og andre vitenskapsmenn og kvinner til Tromsø.

Gjøgleri

-Vi har kontakta dei ulike musikkgruppene og desse trubadurane blir å opptre på uvisse plassar til uvisse tider - i tillegg til studentkoret som og blir å vandre rundt. Så blir det revy å sjå kvar kveld. Revyen er eitt eige prosjekt som starta opp i haust med seksti ivrig, jobbande deltakarar. Det kna og hende at det dukkar opp flammeslukande gjøgglarar, sjonglerande sjonglørar og komikarar, i Uka kan alt skje, fortel Harald B. Solberg

Baren «Bar» og enno fleire barar

Vi vil ha barar overalt på universitetet der alle kan samle seg over ein billig kopp kaffe, te, saft og andre spesialitetar alt etter kva for ein bar du er på. I Bodegaen blir det ein filmbar, men kva for slags filmar vi får sjå er uvisst...

-Så vil vi ha ein bar i Ruphus samfunnet, ein bar (om ikkje fleire) på MH-bygget og enno fleire barar i alle krinkige kroker der ein tidvis kan treffe Ompagniet og når som helst kan finne på noko sjølv. Kva som skal skje i dei ulike barane er opp til alle studentar, for som student ved UiTø er dine forslag og idear velkomne.

Den heidundrande Uka-95 treng folk til å vere med overalt. Dei som brenn inne med noko kan springe opp til Sampskipnaden og framme sine forslag og sitt intensive ønskje om å delta på det meste til Uka-styret.

Olga Marie Mikalsen

Er vi studentar riktig heldige kjem Noregs Solo-reklamedame og sopran(?)! heltinne Olga Marie Mikalsen.

-Ein unik sjanse til å lytte til dette kvinne-spetakkelet...

For deg som likar litt meir rocka tilstandar er det rockemønstring under planlegging der band frå heile UiTø oppfordrast til å bli med. Så kan det hende at det blir klassisk konsert med ein trio frå MH-bygget, Pluss Minus Maja om dei tør å stille. Om studentane flyttar inn på Brygga før mars er det også mogleg at einskilde konsertar kan bli haldt der.

Har du eitt fint bilete, det vere seg foto eller maleri, har du no sjansen til å vise det fram i vestibylen på Uka-95 si kunststilling.

Uka-95 blir bra

Den håpefulle og travle studentent har no sjansen til å vere med på å utvikle eitt enno betre miljø ved å vere med på Uka-95. Dei fleste aktivitetane blir å skje på UiTø's område og kor intensiv og heidundrande kanonbra Uka kan bli, er opp til oss studentar i Tromsø.

Ukasjefen og hans ultra-energiske styre er opptekne av å få flest mogleg av studentane akti-

Uka -95 er Uka for deg, oppfordrar Tor-Ståle Hansen og Harald B. Solberg.

Foto: An-Magritt Gjertsen

ve i den vesle uka: -Har du lyst er sjansen her no. Kontakt Samfunnet på telefon 77 64 49 16. Vi treng folk til å hjelpe oss og du må hjelpe oss no, ber han.

Uka vil nok ikkje gå stille forbi, og om vi som er her har

lyst, kan vi no lage den beste nordligste studentuke i heile verden.

U Solveig M.L. Kavli

Blakke rockere søker millionøse

-Kanskje du skulle notere noe eller husker du alt dette? Kommer jeg til å kjenne igjen dette når det kommer på trykk? Mikael Krohn smiler og tar meg for det jeg er, en student som leker journalist. Motvillig skriver jeg, og det første ordet som kommer ned på blokka er «optimalt.» Krohns eget ord om konserten. -Dette var morsomt, sier han, det blir ikke mye bedre enn dette!

Raga Rockers har nettopp avsluttet sin første konsert i Tromsø på lenge og sitter i «garderoben» (les: trappeoppgangen) på Rogers og slapper av med en øl eller sytten. -Tar det med ro i dag, sier Krohn, tenker på i morra.

-Dessuten er det jo alltid en overimorgen, kommer det fra en av de tilstedeværende. Mikael nikker og smiler samtykkende og megetsigende.

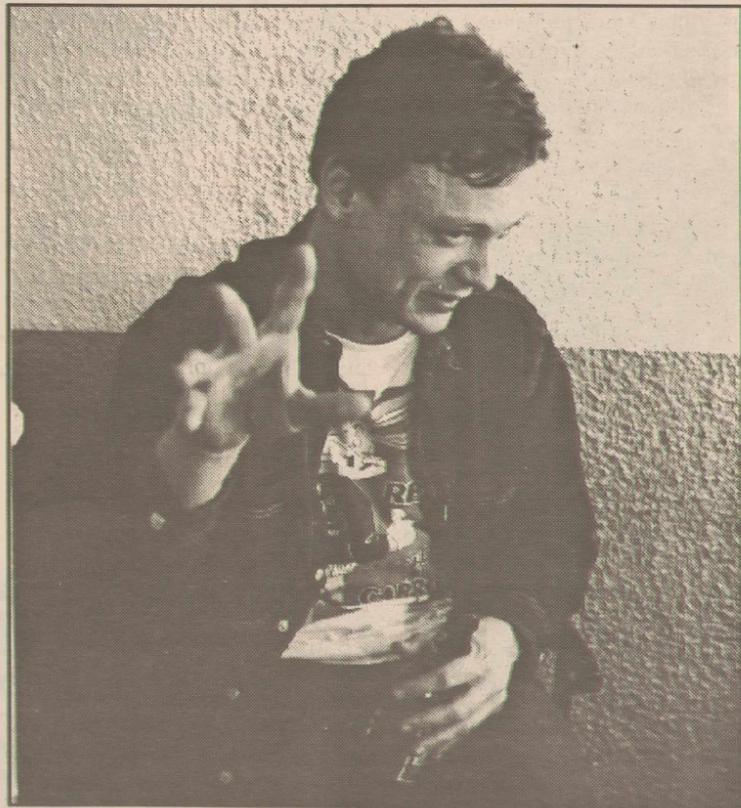
-Vi er på turnè igjen, delvis på grunn av penga og delvis på grunn av musikken. Jeg ser ikke noen motsetning i det å tjene penger og å spille kul musikk. En artist arbeider jo, så hvorfor skulle han ikke få betalt? Mikael Krohns ærlighet er avvæpnende: Her skulle man få avslørt tidenes norske kult-band som pengegriske, men dengang ei. -Vi bestemte oss for et par år tilbake for å ta en pause. Man blir lei av det samme hele tiden, men Raga har aldri vært lagt ned, vi har fortsatt å øve med jevne mellomrom. Hvilket skulle av-

vide enhver historie om at Raga Rockers kun er ute etter å tjene penger. -Overskriften står jeg ikke inne for i det hele tatt, sier Mikael, og skuffer Utopias utskremte som syntes han hadde funnet på en bra overskrift. -...men jo, ...kanskje det ligger noe der. Noe som vil bety noe for andre, og som jeg ikke kan se, kommer det ettertenksomt. Men, jeg er en self-made man.

Dynamikk

Ragas kjennetegn er drivende rock, som til tross for all sin enkelhet, er rett på sak og som folk som kan identifisere (et fint akademiker-ord) seg med.

-Vi forsøker å legge inn en dynamikk i låtene våre, bygge dem opp, guffe på i refrengene, gestikulerer Mikael (kjempstoff for fotografen min som blitser av gårde). -Det er noe annet enn for ti-tolv år siden. Da dreide det seg om å komme seg i gjennom låtene uten å gjøre for mange feil. Men nå har vi tross alt øvd

Mikael Krohn - den evige frontfigur?

Foto: Kjetil Longva

to-tre ganger i uken siden 1982.

Raga kan å spille, men mest viktig: de kan å spille med og for hverandre. De vet hvor de har hverandre, så ingen bryter ut av den lyden de skaper sammen.

-Det er veldig enkle låter, men cluet ligger i framføringen og dynamikken, smiler Mikael. Da Raga startet opp byttet musikerne instrument: Mikael begynte å synge, mens gitaristen måtte

spille bass og omvendt. -Men nå er gutta der de vil være. Det hele sitter. Livio spiller new wave, Joy Division og punk-aktig, mens [gitaristen] spiller med mer rockepreg, mens trommisen spiller 70-tallsaktig. Et naturlig oppfølgingsspørsmål ble da hvorfor han hadde lyst til å bli frontfigur i Raga, når man ser tilbake på hans bakgrunn i Kjøtt. -Jeg var da frontfigur i Kjøtt også! Neste

spørsmål, takk!

Ikke kåt nok

Et eller annet sted bak roper en eller annen: -Han fotografen er jo full. Nå skal ikke benekte at han kanskje har beidert litt på overtid, men blir bra bilder av det. -Hvordan tar du ikke av deg klærne så kan få noen skikkelige nakenbilder, lyder det fra en av de tilstedeværende. -Det blir ikke en svarer Mikael; jeg må bli først.

-Jeg deler opp livet mellom lyst og smerte. Man samler opp de erfaringene man kan, og terhvert finnes det intet nytt oppdage. Da søker man seg mot en middelvei. Man har gjort alt. Det hele høres blassert men Mikael beroliger meg med at det er ikke det det dreier seg om. Det er herved bevist: Raga musikk er terapi, ikke bare oss som hører på, men også de som spiller. -Hadde jeg penger, sier jeg, skulle jeg komme tilbake i morgen. -Nei, blir som å se samme film to ganger: Vi kjører samme sett og arbeidet er innøvd ved hjelp speil hjemme og med trimme lagt ut på gulvet. Rene Michael Jackson, smiler Mikael idet slipper ham tilbake til sine sørebrødre. Vel, tenker jeg når går ut, noen filmer er verdt å se to ganger.

U Åsgeir Johansen

Elegante korpus på Nordnorsk Kunstmuseum

Er du interessert i god design og moderne kunsthåndverk? -Ta turen til Nordnorsk Kunstmuseum, hvor de nå viser en utstilling av sølvkanner laget i en teknikk som kalles korpus. Det er elever fra 2. årskull ved Statens Håndverks og Kunstindustriskole i Oslo som står for produksjonen.

Lørdag 28. januar holdt kunsthåndverker Leif Stangebye-Nielsen et kåseri om korpus-arbeid og annet kunsthåndverk i metall. Stangebye - Nielsen er lærer ved Statens Håndverks og Kunstindustriskole i Oslo. I sitt kåseri presenterte han lysbilder av egne arbeider, eleverarbeider, samt gjenstander laget av profesjonelle kunsthåndverkere i Norge. Han fortalte ellers litt om selve prosessen korpus-arbeid og det å drive som kunsthåndverker.

Dette kåseriet er det første av en serie på 5, om kunst og kunsthåndverk. Disse holdes i Nordnorsk Kunstmuseum i løpet av halvåret.

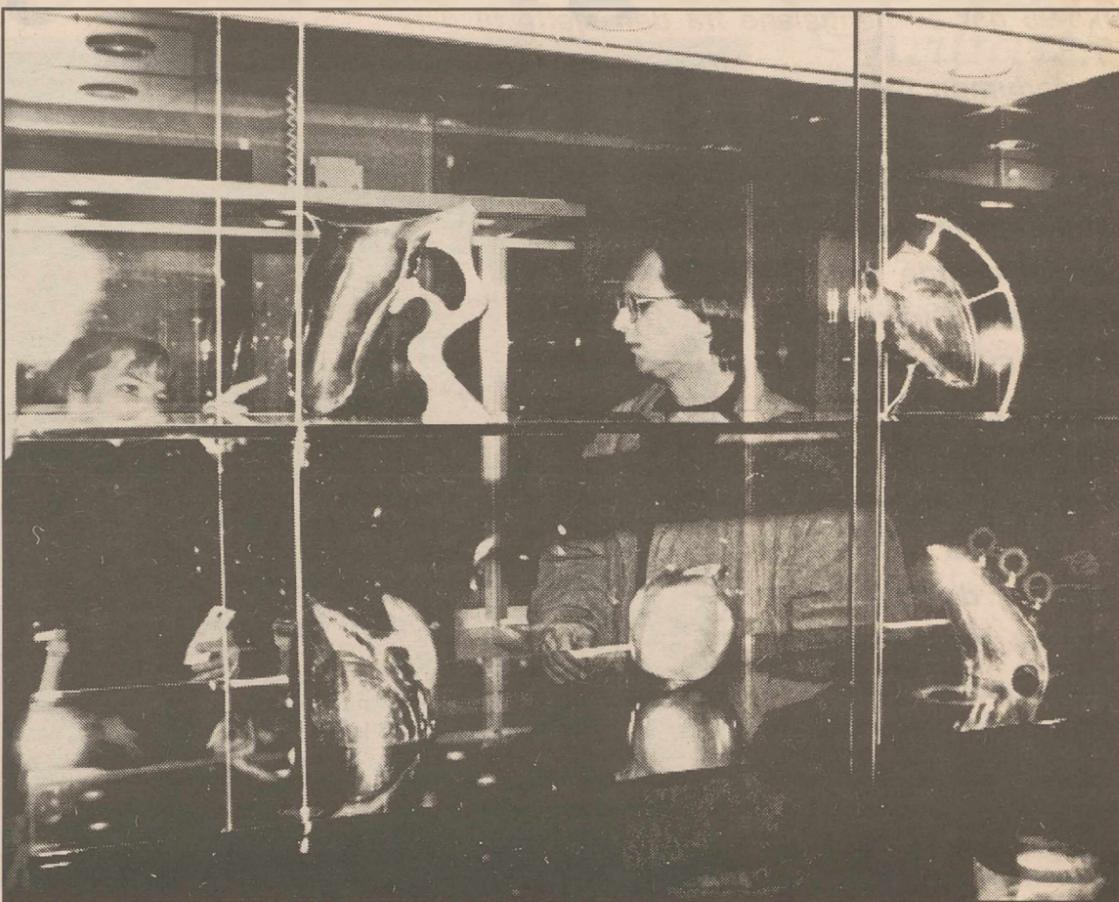
Sølvkropp

Korpus betyr kropp, og er en samlebetegnelse på en viss type metallkanner og vaser, eksempelvis laget i sølv. Arbeidsprosessen består i å drive, dvs. slå 8 mm. tynne sølvplater rundt en sandkakelig form. Man slår mange ganger slik at metallet føyer seg rundt formen. Det brukes ulike typer hammere, fra grove til finere, og til slutt helt blankpolerte hvis man ønsker

en blank overflate på gjenstanden. Man kan også patinere kanna på ulike måter, for eksempel ved oksydering. Da får kanna en grov karakter og ser ut som det ubehandlede råmaterialet sølv. Korpus-faget er nå i ferd med å dø ut, ettersom metoden er kostbar, og industriproduksjonen tar over. -Men kunsthåndverkerne velger å arbeide med former som ikke lar seg serieprodusere, og finner dermed en egen nisje i markedet. Og selv om det er kostbart å kjøpe en slik kanna finnes det folk som tar seg råd!

Estetisk ikke praktisk

Selve utstillingen ved Nordnorsk Kunstmuseum består av studentarbeider og noen få kanner laget av profesjonelle kunsthåndverkere. Her ser vi at studentene har holdt seg borte fra tradisjonen, det er moderne design i kannene. Noen har latt seg inspirere av Art Deco-stilen fra 1920 tallet, noe som ifølge Stangebye-Nielsen ligger i tiden. Men de har også lagt mye av seg selv i utformingene, og resultatet er fritt og eksperimentelt. De har ikke vært opptatt av at kannene skal være funksjonelle, men har valgt

Inspirasjonskildene til de ulike arbeidene er forskjellig, noen er fascinert av det mystiske, andre av lyd.

Foto: Rune Balle

å lage spennende former som er vakre for øyet..

Eventyr og instrumenter

Det er spennende å se hva studentene har latt seg inspirere av i sine arbeider. Torbjørn Floen er opptatt av eventyr og det mystiske. Han konstruerer skap som ligner små stavkirker. Per Lennart Brask lager instrumenter i metall, og er fascinert av lyd. Et av hans merkelige instrumenter har han kalt *bleng-bleng*,

etter den lyden strengene gir. En kvinnelig student tar utgangspunkt i former som finnes i strandkanten. Hennes skjell-lignende gjenstander er laget av metall og farget glass. Andre har latt seg fenge av etnisk kunst.

Appelsinjuice eller ketchup

Til slutt viste Leif Stangebye-Nielsen bilder av profesjonelt laget kunsthåndverk. Noen av disse etablerte kunsthåndverk-

erne er spesielt opptatt av metallens overflate. De leter etter ugiftige stoffer som kan sette vakker farge på for eksempel kobber. Vanligvis utvikles giftige gasser i slike kjemiske prosesser, men om man bruker for eksempel ketchup eller appelsinjuice er dette ufarlig. -Man kan faktisk få vakker sjø-grønn farge ved å behandle kobber med appelsinjuice!

U Marianne Schönborg

Konsertvåren

Det går mot lysere tider, og det skulle ikke være så vanskelig for noen å finne et og annet lyspunkt på konsertprogrammet denne våren.

Selv om gode konsertlokaler er en mangelvare her i Tromsø, er det ikke ut til at dette har avskrekket norske artister fra å gjeste byen. Og med norsk kvartetsrock på programmet svikter nok heller ikke publikum.

Tromsøs lokale kugutt, Steinar Albrigtsen, skal levere en stor konsert i Kulturhuset onsdag. På reportaret står gamle låter og splitter nye låter, så dette kan bli spennende for interesserte. De Derre, som stadig har stor suksess med låter...og sånn, spiller på Rogers onsdag 22. februar. Disse gutta trenger vel ingen nærmere omtale.

Spellemannsnominert

Trøndertrioen Tre Små Kisesere er neste band ut på Rogers og de holder sin konsert onsdag 1. mars. Dagen etter kan du oppleve Dronning Mauds Land Boccaccio. Bandets ferskeste låte «Tiden kler seg naken» ble gitt i fjor høst og ble omtalt som bedre, mer spontan, råere, tykere, røffere og friskere enn de har gjort tidligere.

8. Mars spiller Divin' Ducks på Rogers, og det spellemannsnominerte Mossebandet Weld spiller 9. eller 10. mars. Det er usikkert hvor konserten skal finne sted, men følg med på oppslag!

Kult

Vårens kanskje største lyspunkt inntreffer 16. mars på Dampen. Da spiller nemlig Young Neils, som etterhvert har blitt litt av et kultband. Bandet består av Lars Lillo Stenberg og to andre ringrevere i norsk rock; Per Vestaby og Jørn Christensen (Mercury Motors). Batterist er Palle Krueger. Repertoaret deres skulle være spennende nok, ettersom de spiller låter fra hele Neil Youngs karriere og stadig varierer programmet. Det er forhåndssalg av billetter og det kan lønne seg å være raskt ute.

Nye navn

I slutten av mars en eller annen gang kommer de plateaktuelle bandene Midnight Choir og Happy Campers innom Tromsø på sin promotion turne. Ingen-

ting spiller på Rogers 13. og 14. april, D.D.E gjester samme sted den 3. mai og Frode Alnæs er å høre der den 10.

Det jobbes hele veien med konserter og nye navn kan dukke opp, så følg med på vår alltid oppdaterte veileder «Mens vi venter på Nordnorgebanen.....» utover våren.

U Wenche A. Johannessen.

Lars Lillo Stenberg kommer 16. mars med Young Neils.

Foto: Kjetil Longva

Backstage med Njål og Bjarte

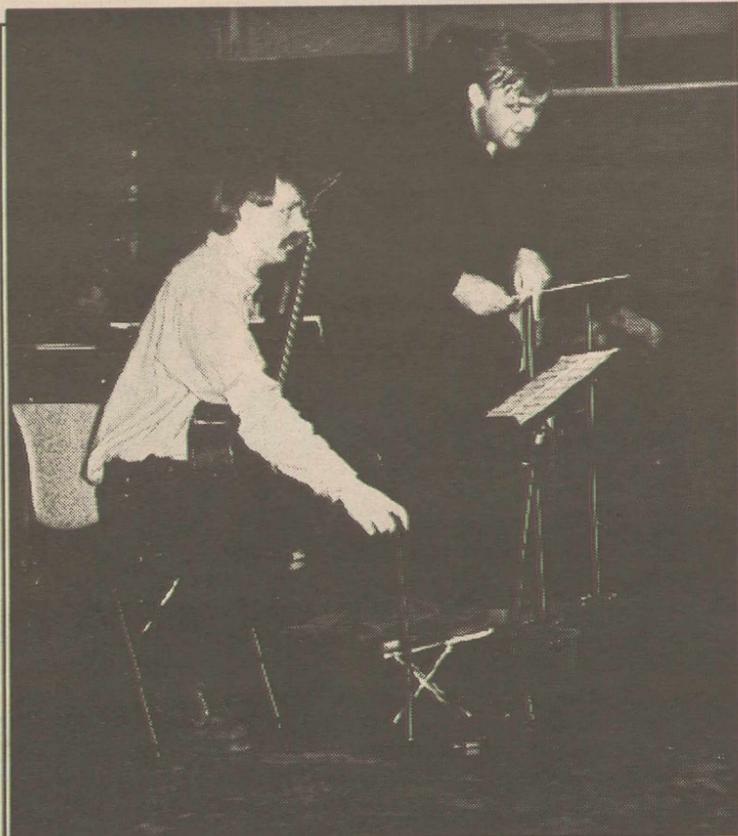
-Mdudadumdu, nynner dirigent Bjarte Engeset i håp om å belære en gjeng med trøtte, snørrete og Arctic Water-drikkende musikere hvordan Rimskij-Korsakovs «Capriccio Espagnole» skal lyde. Vi finner oss i Kulturhuset en alt for tidlig søndags morgen; Tromsø symfoniorkester har den aller siste prøve før den store avslutningskonserten på Nordlysfestivalen senere på kvelden.

-En gang til, bedyrer Bjarte atter en gang før han begynner med disse håndbevegelsene som for totalt utenforstående virker som rent nonsens. Det tar ikke lang tid før hele det femtitalts store orkesteret sitter konsentret og gynger rytmisk fram og tilbake. Det lyder like perfekt som forrige gang, elegant samkjøring, nydelige overganger. -Nei, nei! utroper Bjarte fortvilet, vi tar det en gang til...Denne gangen er kapellmesteren, en ung og framadstormende fiolinist, med på å nynne fram de riktige tonene.

Det går visst en smule bedre denne gangen; iallfall lar Bjarte dem spille seg helt ferdig med denne delen før han arrogant sier: -OK... La oss gå videre.

Supergitarist supplerer

Det tar ikke lang tid før det blir helt stille i Storsalen på Kulturhuset. Inn kommer en herre med bart og en gitar under armen: For anledningen har Tromsø symfoniorkester leid inn en supergitarist; nemlig Njål Vindenes. Han er en spilloppmaker av dimensjoner - i klassiske miljø-

«For lite imenduendo i fortzatoen i 5/4-dels takten i cantabilen» - Njål Vindenes og Bjarte Engseth koser seg.

Døgnvill luksusstudent med musikk på hjernen - Knut Morten U. Kårevik.

er.

På tross av sin relativt unge alder har han allerede rukket å utgi 2 CD'er, begge i 1993. Hvem kan vel glemme tittelspo-

Alle foto: Kristian Wengen

ret på «Dan fagraste viso pao joræ»?

Njål skal spille solo på konserten, og i dag er det Joaquin Rodrigo som står på program-

met. Men hvordan er det nå å spille sammen med et slikt band?

-Jo, det er et bra band, bedyrer Njål. Det er ikke første gangen jeg spiller med Tromsø symfoniorkester og de har blitt litt bedre enn forrige gang jeg spilte sammen med dem, smiler han. Fra dirigentstolen utroper Bjarte at Njål ikke trenger å fortelle oss alt - hva nå enn det måtte bety.

Aldri unplugged

Man skulle kanskje tro at moteuttrykket «unplugged» var godt kjent i klassiske miljøer. Likevel tyr Njål alltid til forsterkere når han står på scenen.

-Det er rått parti, men jeg jukser, påstår Njål, og innrømmer gjerne at han bruker forsterker når han skal spille klassisk gitar alene med et helt symfoniorkester. -Men publikum skal ikke høre at jeg bruker mikrofon, legger Njål forsiktig til.

Rocke-Njål

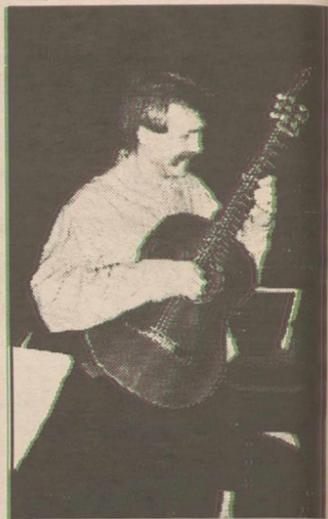
Selv en som kaster hele livet sitt bort på klassisk musikk, freaker ut en gang iblant. Njål virker ikke flau over å si at han faktisk eier en el-gitar, men bryter fort inn: -Det finnes så mange gode rockegitarister, at de for klare seg selv. Jeg spiller det meste, bare det er på noter! sier han.

-Men finnes det rom for individuelle improvisasjoner innen denne sjangeren?

-Vel...det hender nok at jeg slår til med en mer eller mindre utilsiktet improvisasjon, spesielt i andre sats, flirer Njål; men ellers har vi liten individuell frihet...

Døgnville, heltidsbesatte luksusstudenter

Om det ikke er plass til noe særlig improvisasjon, så er det iallfall rom for amatører i dette bandet. Størstedelen av Trom-

Rock'n Njål.

sø symfoniorkester er noe «døgnville luksusstudenter» skal vi ta trommes og musikkstudent Knut Morten U. Kårevik på alvor.

-En student på konservatoriumet koster vel 10 til 15 ganger mer enn en student på Breivika, gliser Knut Morten, selv om han samtidig hevder at de ikke får innvilget mer enn det absolutte økonomiske minimumskrav. -Egentlig er det bare platt til 100 på dette studiet, men dag er vi minst 110.

Den største forskjellen mellom Breivika-studentene og musikkstudentene ligger nok i interessen. Både fritida og studiene fylles hovedsakelig med musikk, musikk og atter musikk. Men i fritida er det heldigvis ikke bare klassisk musikk som finnes på repertoaret. -I fritida holder vi på med både rock, jazz og (ikke minst) samtidsmusikk, kan Knut Morten fortelle oss.

Men enten man liker det eller ikke; denne søndagen er utelukkende fylt med klassisk musikk fra morgen til kveld for noe finkulturistene i Tromsø ut til å sette pris på...

U Per Steinar Moen

Røykerefleks

Inntil nylig har jeg ansett meg selv for å være et relativt friskt og sunt menneske. Vel, jeg røyker jo og jeg er som røykere flest klar over hvilke konsekvenser røykingen kan ha for min fysiske helsestilstand. Kondisjonen min er nok ikke over noe evt. gjennomsnitt, kanskje er ikke lungene mine så rene og hvite som de en gang var og flimmerhårene, hvis det er noen der nede, er nok temmelig visne.

Uansett har jeg altså sett på meg selv som et RIMELIG friskt og sunt menneske og som et like vellykket menneske som de som ikke røyker. Det gjorde jeg helt til jeg leste om en undersøkelse i avisen som litt forenklet konkluderte med at røykere er folk som har lav utdannelse, dårlig økonomi og store psykiske problemer. Det verste er at dette var fremstilt på en måte som gjorde at det kunne tolkes som at problemene er en følge av røykingen!!!

Jeg innrømmer gjerne at min økonomi ikke er så mye å skryte av. Studielånet strekker seg som regel ikke så langt som

til semesterets slutt og det er heller ingen utpreget god tanke at disse pengene må tilbakebetales en gang....

Nå hjelper det sikkert ikke så mye på økonomien at jeg røyker, men det er heller ikke noe som tilsier at den dårlige økonomien er en direkte følge av røykingen.

Når det gjelder psykiske problemer kan jeg betro at nervene er temmelig frynsete når det nærmer seg eksamen. Da sliter jeg med angst, svettetokter, dundrende hodepine, symptomer på magesår og en sterk trang til bare å forsvinne....

Dette vil jeg være så frekk å påstå er helt normale reaksjoner hos en frisk person som helt har glemt at eksamen er allerede i juni og ikke har åpnet en pensumbok

Det jeg prøver å si er at røykere ikke nødvendigvis er mer mislykkede mennesker enn ikke-røykere selv om det tilfeldigvis er påvist at det er flere av de som har dårligere levestandard som røyker. Nå for tiden opplever vi at røykere blir

Blomsterkassene - et alternativ til røykekantina?

Foto: Joakim Christensen

utsatt for en heksejakt og diskriminering som ikke ligner noeenting. Her på universitetet for eksempel, er det blitt vedtatt å fjerne røykekantina røykekantina som er universitetets storstue!

Der er det folk møtes. Mens askebegrene fylles, utveksles det erfaringer og meninger. Vår kjære røykekantine utgjør et sosialt sentrum på universitetet. Jeg vil nesten gå så langt som til å si at røykere er mer sosiale enn andre folk. (men det skal jeg ikke

gjøre, for hvem vil ha noen tusen ikke-røykere på nakken?) I hvertfall tror jeg røykere tilbringer gjennomsnittlig mer tid på samtaler i kantina enn det ikke-røykere gjør og det mener jeg er en positiv virksomhet som vi bør få liv til å bedrive. Nå er det på tide at innbitte antirøykere begynner å revurdere argumentene sine og tenke i nye baner.

U Wenche A. Johannessen

Flammende flott flamenco

En stokk slår i golvet, og det kan høres ut som det er bestemor som kommer gående over kjøkkengolvet, men det er ikke noe skjelvende i disse slagene, derimot taktfast, kraftig og med adskillig styrke. Etterhvert flere slag og klapp og rytmene danser inntest om ørene.

Det er flamenco i kulturhuset i Tromsø, og vi skal bli kjent med heftige følelser i spansk folkedans og musikk. Ensemblet med Gabriela Gutarra i spissen åpner litt forsiktig, de virker noe hemmet i utfoldelsen av dansetrinnene sine, selv om de er perfekt teknisk utført. Første stopp på en verdensturne og usikkerhet på hvordan de blir motatt av et Tromsø-publikum som enda ikke har sett sola i år er kanskje grunnen.

Etterhvert blir det hett i salen. Det er mye aggresjon og fortvilelse i flamenco, livet er hardt og brutalt, svetten siler, drømmer og lengsler blir ikke oppfylt, men «det er håpløst og vi gir oss ikke». Også blant sigøynene vandrer sorgen og gleden tilhøp, her fins livsgleden i overskudd og viser stor mangfoldighet. Flamencoen veksler mellom det stille og vare til dramatiske høyder full av temperament og spenning, noe som musikken også understreker.

Erotikken er fullt tilstede. Det blir flørtet både mellom utøverne og med publikum. Og det har sin virkning; et begeistret publikum lar seg forføre av denne sesuelle og pirrende dansen. Her er alle knep tillatte.

Ekstranummeret vekker størst begeistring, oppvisninga er slutt, nå utfordrer ensemblet hverandre og også sangerne og gitaristene må til pers. Selv om de ikke har teknikken i orden har de massevis av sydlandsk sjarm.

U Camilla Solheim

Forrykende flamenco!

Foto: Truls Brekke

Jan
Garbarek
Group

Jan Garbarek har tilhørt jazzeliten siden 60-tallet. 20. januar hadde han og bandet den første av to konserter i den fullsatte Storsalen på Kulturhuset.

Garbarek skuffet ikke. Uten å si et ord ledet han oss gjennom en konsert med saksofonspill som tydelig viste hvorfor han av mange regnes som nummer en. Så veldig imponert ble jeg likevel ikke, kanskje fordi forventningene var høye. Men, det var for små, søte kyss på øret å regne, etter å ha hørt diverse danseband voldta saksofoner på NRK. Riktig behagelig var det.

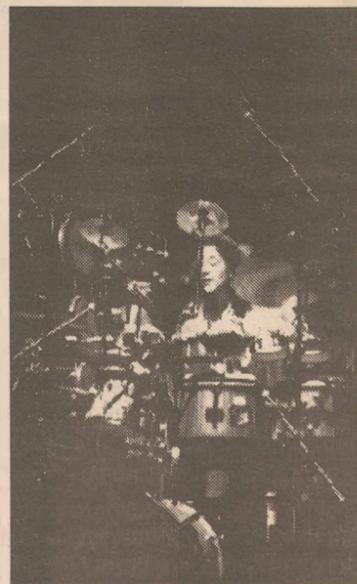
For lytterne som ikke hadde stor kjennskap til Garbareks karriere, var det vanskelig å vite hva som ble spilt. Selv kjente jeg igjen første del av konserten som musikken til TV-serien Mangas Coloradas. Jeg formelig hørte hvordan ganglaget til hesten skiftet i Mazurs perkusjonsspill, og hvordan døgnet forløp i skiftningene i saksofonens intensitet. Også en del av Garbareks verk i forbindelse med Moldefestivalen ble framført.

Marilyn Mazur var heftig på perkusjon. Hun dundret løs på all slags tenkelige og utenkelige gjenstander slik at en av dem faktisk løsnet, og føk gjennom luften. Lydregistret var enormt, og det var tydelig at publikum lot seg imponere mens hun lekte seg gjennom konserten. For meg var soloen hennes konsertens absolutte høydepunkt. En kraftfull forløsning som gjorde godt etter klassiskinspirerte soloer fra keyboardisten Rainer Brüninghaus og bassisten Eberhard Weber.

Kontrasten mellom Mazurs rytmer og det kjølige, klassiske dannede et spennende lydbilde. Også visuelt fungerte dette veldig bra.

Konserten ble avsluttet med stående applaus og to ekstranumre.

U Vibeke Isaksen

Marilyn Mazurs solo var vår anmelders absolutte høydepunkt.

Foto: Håvard Arntsen

MIRAKEL NUMMER 375

Jomfru Maria ville misunt Kalenda Mayas mange mirakler i Teaterkafeen Nordlysfestival-lørdagen. Likevel ble det hele litt for jomfruelig, langt og tekkelig.

Det vil si, noen stor Vertshusstemning, som lovet, ble det ikke. Til det hadde Teaterkafeens inventar denne kvelden brukt lusekammen og godlukta for flittig. 1995-ørene våre er heller ikke best trent til å ta imot slike mirakler som Kalenda Maya presenterte. Og det til

tross for at Tone Hulbækmo gjorde sitt, der hun satt og vippet med harpa si, blafret med øyelokka og spilte på hele det frodige registeret. Hun ledet an gruppa på fem - i sang og et mylder av middelalderinstrumenter som gitarfiddle, arabiske håndcymbaler og mer udefinerbare perkusjonsutstyr. Kort sagt: Den gamle vertshusstemninga ble ny og annerledes.

Kvinnen - og da særlig jomfru Maria - var den mørke middelalderens yndede objekt. Fullt så yndig tok ikke tekstene seg ut, hverken den som beskriver Mirakel nummer 137, 166 eller 375. «Saftig, tidvis grov. Vi skal ikke gå i detalj» lød standard-innledningen. Den avsluttende studentvisa - framført på norsk - trenger ingen ytterligere kommentar, an-

net enn at «styggdommen» har vært godt gjemt i et klostertid. Kalenda Maya tar det hele fram igjen:

«Han inntok så mitt vesle slott med manndomsdolken hevet (...) så sa han takk for jakten og red så veien bort.»

Kvelden forøvrig hadde ikke samme potens. Men litt innsikt i gitarfidlas anatomi og Marias mirakler - eller omvendt - er det vel vært å få med seg.

U Elin K. Haugdal

Filmklubben framover

Tysk ekspresjonisme er tema for filmklubben denne våren. Retningen oppstod i mellomkrigstidens Tyskland, og avspeiler dobbeltheten i Weimarrepublikken. Filmenes hovedpersoner er oftest schizofrene, eller mindre friske mennesker. Deres indre konflikter søkes uttrykt gjennom ytre handling. Denne samfunnskritiske vinklingen var mindre populær hos nazistene, og retningens hovedmenn Fritz Lang og F.W. Murnau flyktet fra landet.

Murnau står for to av filmene på vårprogrammet, «Faust» og «Nosferatu». Sistnevnte er verdens første Draculafilm, og vi loves technoakkompagnement til denne stumfilmen. Den er veldig skummel. Dessuten forespeiles vi foredrag om stilretningen.

Av annet kjekt kan nevnes en annen film med tittel «Faust». Det er en tsjekkisk animert dokkefilm fra 1994 av Jan Svankmajer. Og den er av

et helt annet kaliber enn de to gode naboene vi kjenner fra barne-TV. For denne er nemlig sykt grotesk og nifs. Mer animert skummelt blir det når brødrene Quay slipper til med fire kortfilmer senere på våren.

Ellers er det en del mer «kommerse» innslag utover våren med en tredobbel James Bond-visning, «Dr. No», «Goldfinger» og «Kun for dine øyne».

Av mer praktiske ting kan nevnes at det blir slutt på ettermiddagsvisningene på fredagene. En unnskyldning mindre til å ta tidlig helgefri. I stedet blir det nattvisninger, og det er jo også fint.

Først ut de nærmeste helgene er Terry Gilliams «The Fisher King» førstkommende lørdag. Den skulle være kjent for de fleste interesserte. Her er Jeff Bridges en degradert radiostjerne som blir reddet fra et selvmordsforsøk av en gal eks-historieprofessor (Robin Williams) på jakt etter den hellige Gral. Deretter jakter de sammen på Gralen og prinsessen.

Fredag den 10, kan vi som

likte John Woo's «Hard Boiled» kose oss med mer orientalsk action. Denne gang er det Japans svar på Clintern, «Beat» Takeshi Kitano som er både regissør og hovedrolleinnhaver i «Violent Cop» fra 1989. Kitano har oppnådd omtrent samme status som Woo, og i denne filmen slåss han mot den japanske mafiaen. «Violent Cop» ser ut til å være noe mer seriøst opplagt enn Woo's hysteriske voldsballett. Altså blir her neppe mer enn 500 døde. Men filmen skal være en visuell nytelse. Dermed kan vi regne med god kameraføring, flotte farger og vel utført action. (Obs! Nattvisning.)

Lørdagen etterpå vises den første tyske ekspresjonistfilmen i vår. Fritz Langs «M» fra 1931 blir regnet som hans beste. Det betyr at den må være ennå bedre enn «Dr. Mabuses Testamente» fra 1933. Og den som har sett sistnevnte glemmer den vanskelig. Den forekom meg nemlig ufattelig skremmende for en god del år tilbake. Scenen der Dr.

Mabuses spøkelse står hvesende på stigbrettet til hovedpersonens bil sitter ennå brent i minnet. Derfor bør «M» være meget severdig.

Hovedpersonen i «M» er en liten mann som liker å drepe små piker. Politiet snur underverdenen på hodet for å få tak i ham. De vanlige kriminelle irriterer seg så sterkt over dette at også de begynner å jakte på M for å få være i fred.

Det ligger adskillig samfunnskritikk i sammenligningen mellom kriminelle og politi. Da nazistene senere fant tidligere nevnte film om Dr. Mabuse uspiselig, fant Lang det sikrest å fordufte til USA.

U Torgeir Eikeland.

Mens vi venter på Nord-Norgebanen..

Sola er kommet. Det går mot lysere tider. Studielånet minker og eksamen nærmer seg. Det finnes likevel noe som skjer rundt i denne byen. Vet du om noe lurt så del det med oss. Glassburet i ISV-kjelleren er stedet for gode tips og ideer.

Tirsdag 7. februar

Det snør det snør tiddeli-bom bom bom...Kan noen skru av snøen?

På Paletten Har A/S Dame-teater og sønn forestilling men God dag og på rygg. Har du lyst å more deg kan du betale en nett sum av spenn og nyte synet av skikkelig bra teater klokka sju på kvelden,mmm. Spilles hver dag 7.-10. februar.

Onsdag 8.februar

«Stoney Albright» spiller i Storsalen kl.19.30. Steinar Albrigtsen altså, lei av å være aleine og du kan trøste han. Nettverk for kvinner i forskning og Ligestillingsutvalget ved UiTø arrangerer åpent møte om «Kvinner, menn og lovverket» på SAS-hotellet kl 19.00.

Torsdag 9. februar

Finn på noe sjøl for en gangs skyld.

Fredag 10. februar

Siste sjanse å se Kine Hellebust og resten av A/S Dame-teater og sønn på Paletten.

HomoPolaris fester i Bodegaen kl 21.00. Filmklubben nattviser «Violent Cop», en japansk film med purk, japansk mafia, kidnapping osv.

Lørdag 11.februar

Filmklubbens vårtema er tysk ekspresjonisme, og første film ut er «M». Kanskje en fin anledning til å finne ut hva eks..ekspro..pre..sjonisme er?

Så kan du jo alltid rusle ut en tur på Kvelden , nyte litt øl .øl eller peanøtter. -Den som har lyst har lov, har det artig.

Søndag 12.februar

Nytt fridagen lenge i sen-ga, kok et frokostegg og ka-

Foto: Geir Ove Amundsen

Mens vi venter på Nord-Norgebanen...

kao, og kanskje er det fint vær ute. Kan det bli bedre?

Mandag 13.februar

Snakk om antisklimaks!

Tirsdag 14. februar

Ingen ringere enn Lys pære og Ole Brumm helten Erik Solheim holder foredrag på Aud Max om Menneskerettigheter og bistandspolitikk, det skjer klokka seks om kvelden .

Onsdag 15. februar

deLillos er temaet på Blå Rock i kveld kl 20.30. Kom og vær tøff i pysjamasen du også! HomoPolaris arrangerer kafekveld på Prelaten i kveld kl. 20.00. Instruksjonskurs i

fluebinding med Fiskeklubben Haill klokka 19.00 på romU5 på IMR.

Torsdag 16.februar

Jazzklubben lover oss et spennende møte med cubansk musikk - «Pan con Bacalao». Utopia har deadline før midnatt.

Fredag 17.februar

Du kan jo alltid gå ut og rocke på Dampen eller Blå Rock, drikke litt øl og sånt og grue deg til studielånet tar slutt.

Lørdag 18.februar

«Piano» vises på lerretet i filmklubben. Norsk Tropisk Vennskapsklubb inviterer til konsert med «Da-

homey trio» på Teaterkafeen idag. Konserten begynner kl. 22.00 og slutter kl.00.30. Billettene koster kr 80 (70 for medl.) og fås kjøpt på Kulturhuset..

Søndag 19.februar

Søvndag, snødag, sitte og se dag.

Mandag 20.februar

Utopia nr 3/95 ser dagens lys. Spesielt interesserte møtes på Paletten til heftig diskusjon, mens vi venter på noen 20 års dager.